Ára: 1 forint

XIII. évfolyam 40. szám. 1957. november 21.

Ludas Matyi

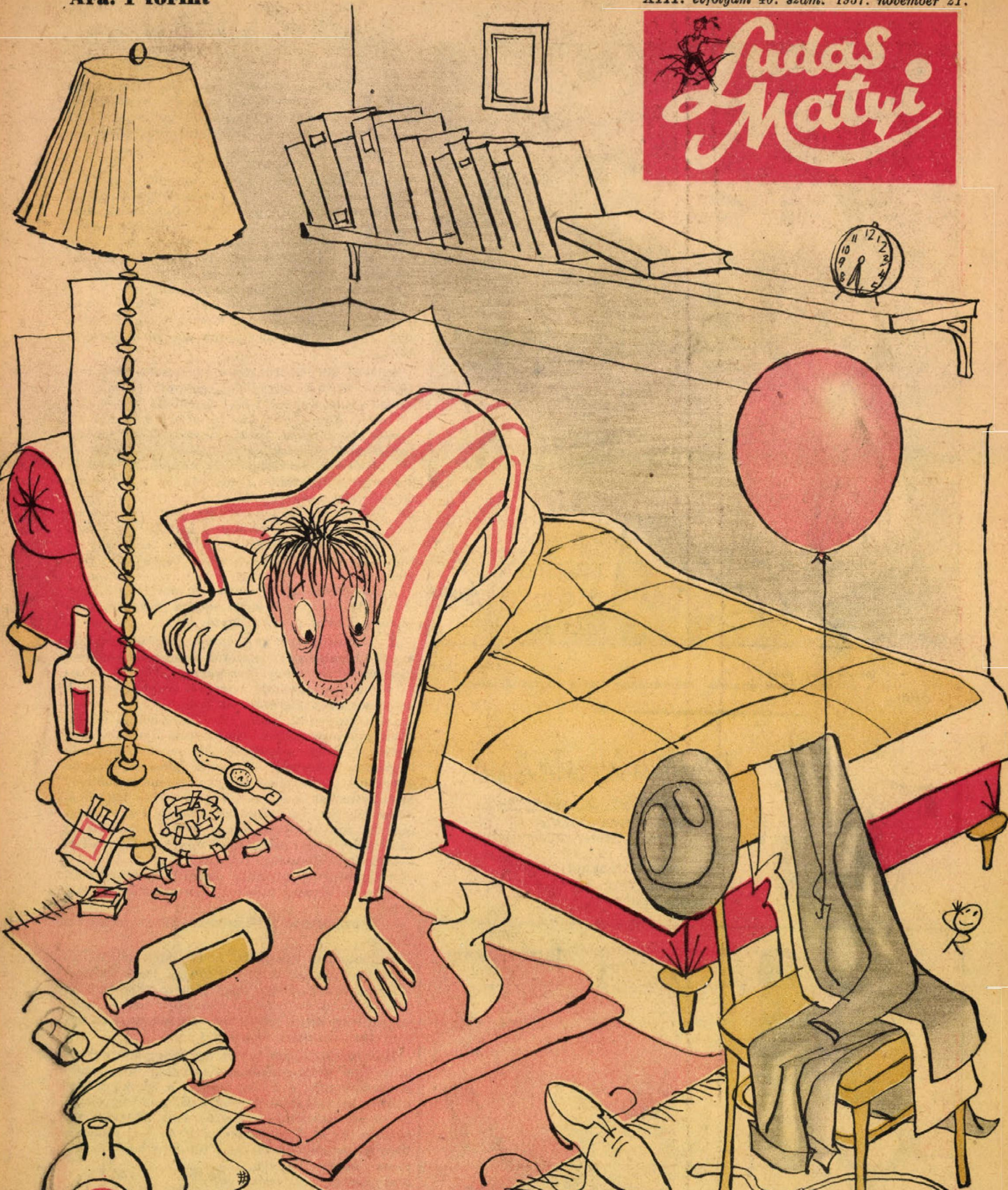

HÉTFŐ REGGEL

— Ez a hét is jól kezdődik: megint balkézzel keltem föl...

Réber László rajza

Egy üzemi étkezdében

Mészáros András rajza

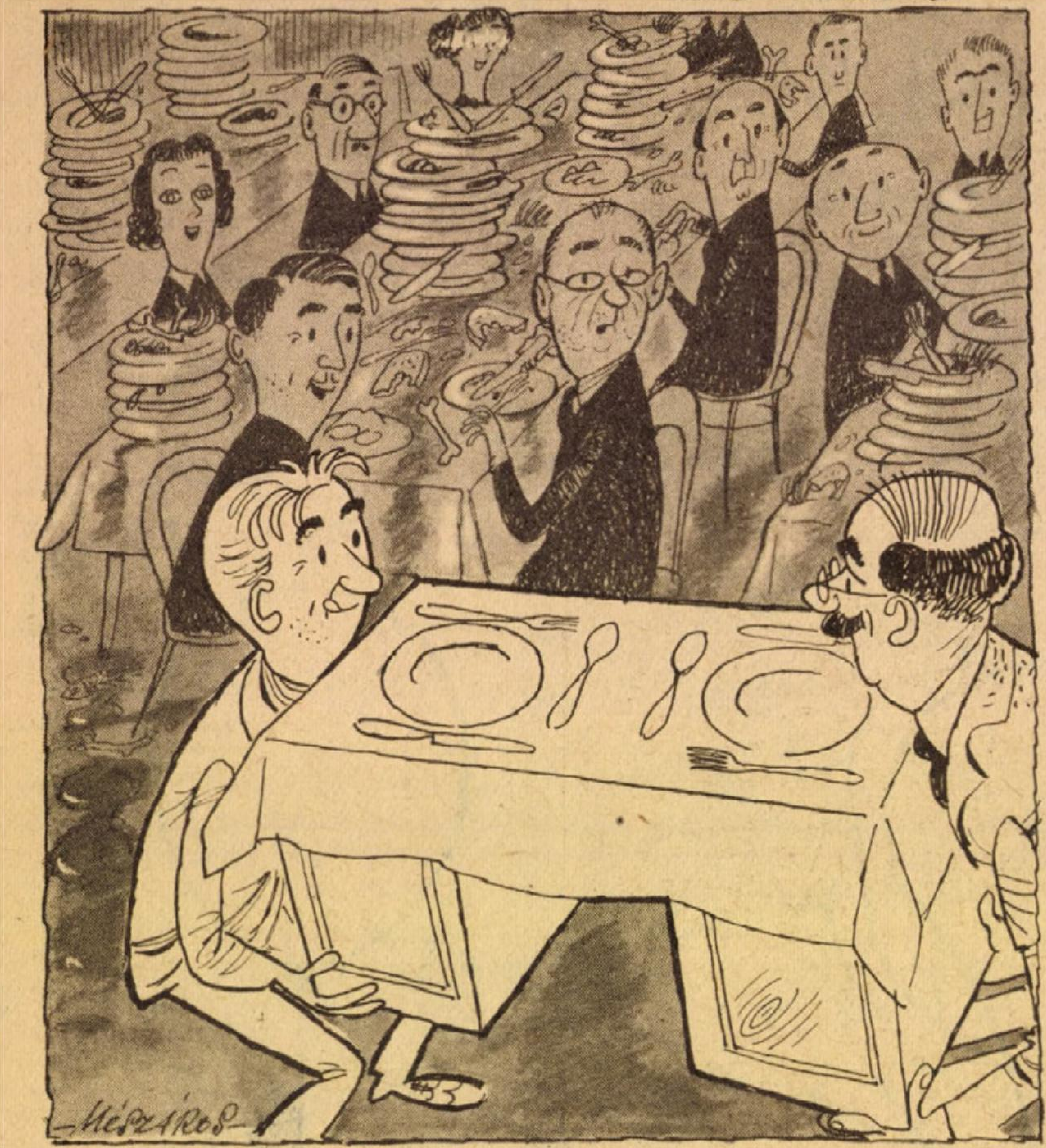

— Megőrültek ezek?
— A dehogy, csak egyszer szeretnének tiszta asztalnál ebédelni . . .

KOZMIKUS IMPERIALIZMUS

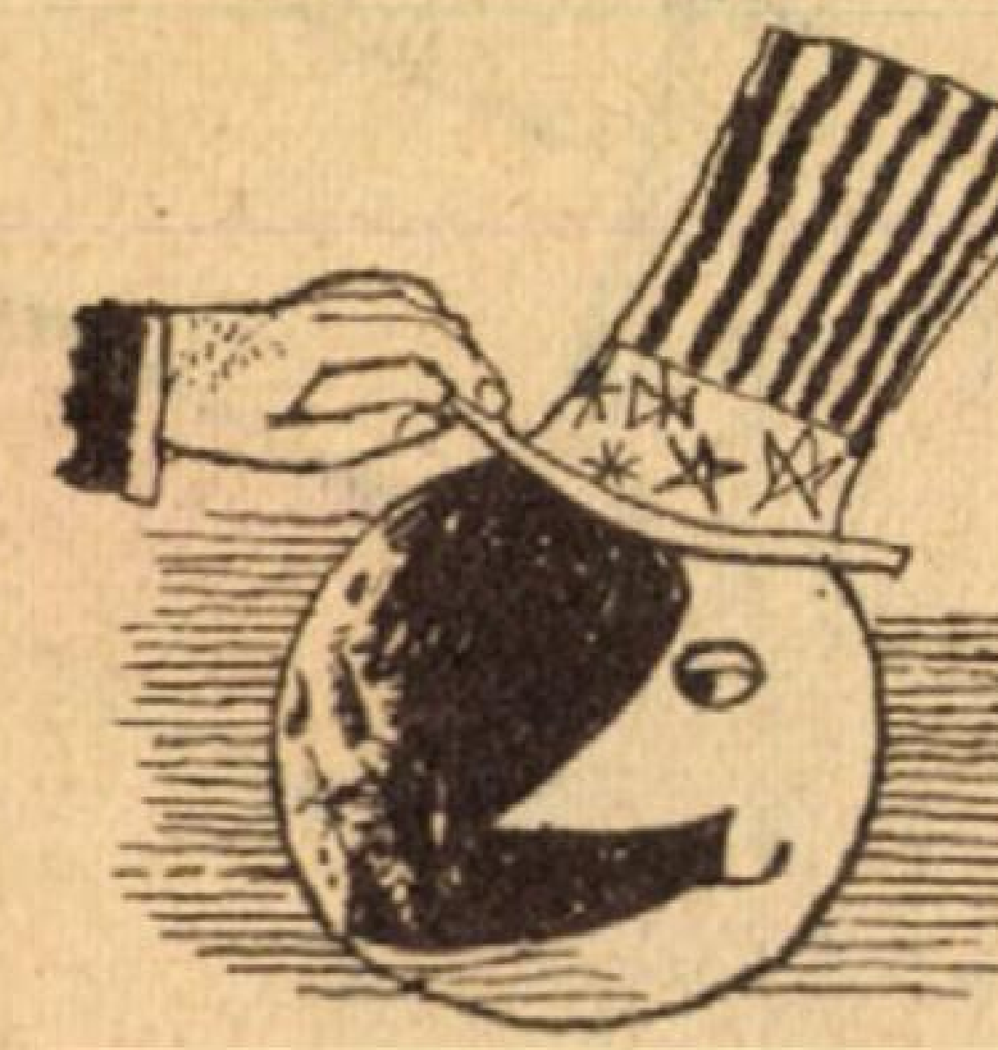

Egy New Orleans-i újság főcíme: *„A Hold lehetne az Egyesült Államok 49-ik tagállama, ha mi jutunk először oda.”*

Éhes disznó makkal álmodik, ha ugyan nem riad fel állandóan a szputnyik zajára . . .

Matróz-csoda

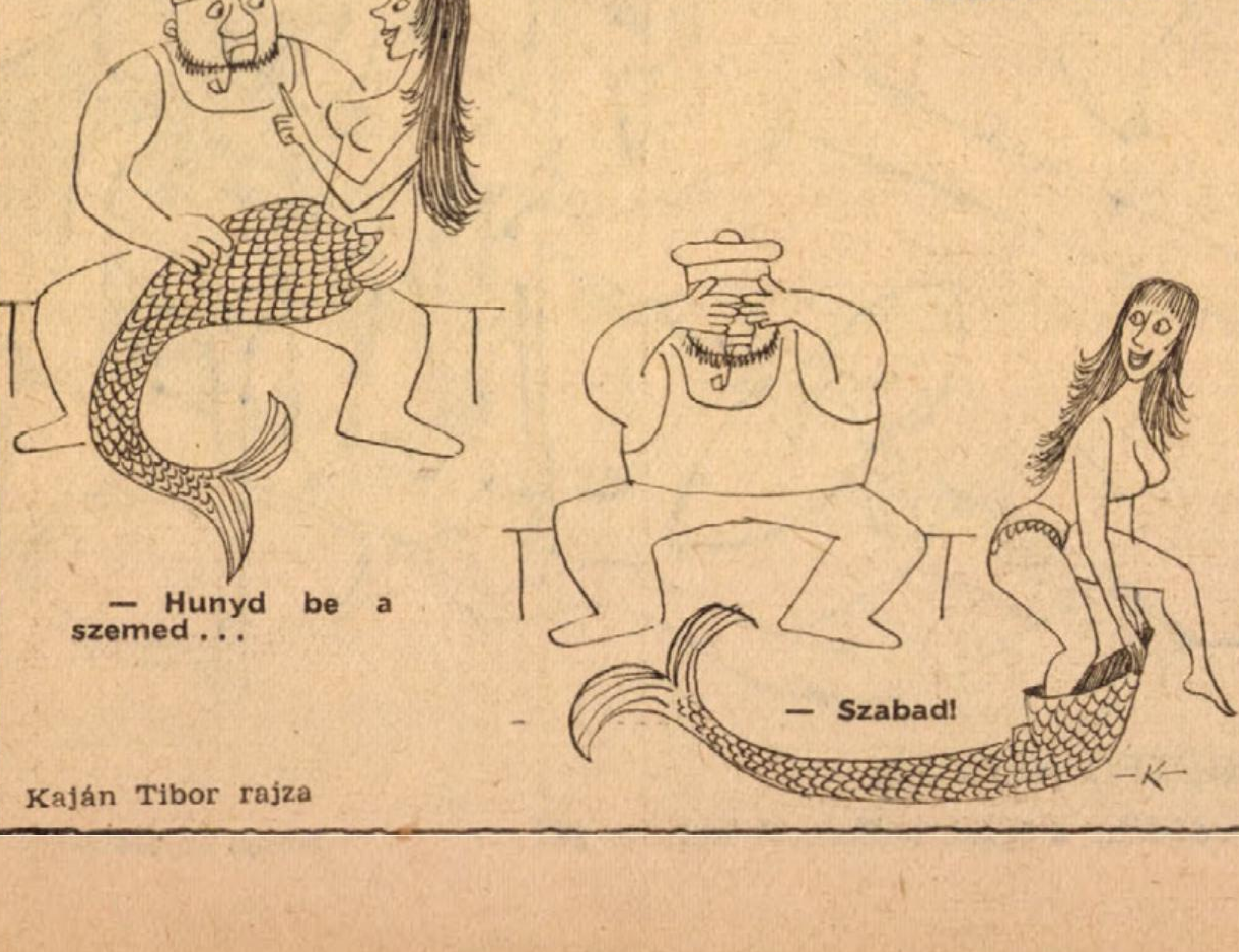

— Hunyd be a szemed . . .

— Szabad!

Kaján Tibor rajza

ŐSZI RANDEVÚ

Edit nagyon magányosan élt, isten tudja miért. Két jó barátnője, Klára és Zsuzsa sokat szomorkodott emiatt. Ha kettesben voltak, szívesen és kedvteléssel merengtek el barátnőjük balsorsán, annak okait kutatva.

— Ügyetlen — mondta Klári.

— Segítenünk kell rajta, — mondta Zsuzsa.

Így határozták el, hogy meghirdetik Editet. S nekiláttak, hogy apróhirdetést fogalmazzanak. Nem ment könnyen, mert már a kor megjelölése körül nehézségek támadtak. Végre abban egyeztek meg, hogy Edit húsz év körüli. Ez egy huszonkilenc éves nőnél nagyjából meg is felel a valóságnak.

Milyen jelzőt használjanak a külsejére?

Miután lemondtak a *csinos*ról, a *bájos*ról és a *jó megjelenésű*ről, az *érdekes* mellett kötöttek ki. Mert alapjában véve, ha úgy vesszük, melyik ember nem érdekes?

A jelige okozta a legnagyobb gondot. Sorra elvetették a *Talán megtalállak téged*-et, az *Igazit keresem én*-t, az *Egy szív után vágyom*-ot, és a *Sic itur ad astra*-t. Végül is az *Őszi randevú*-t választották. Ennek olyan halk, finom, kissé mélabús zöngéje van és amellett csak két szó, tehát olcsóbb is.

. . . Klára és Zsuzsa néhány nappal később egy kis eszpresszóasztalnál bontották fel a beérkezett négy levelet. A szelektálás gyors volt. Az egyik azt írta, hogy minden érdekli, ami szép, nemes, filozófiát olvas és esténként a csillagos ég titkait fürkészi. — És mikor jár moziba, táncolni? — tűnődtek a lányok. — Siralom lenne Edit élete mellette.

A következőt azért vetették el, mert már kétszer elvált. Aki ennyire belejött ebbe a szokásba, valószínűleg képtelen abbahagyni.

A harmadik azt írta, hogy nem idegenkedik ugyan a házasság gondolatától, de szeretné alaposan megismerni azt, akivel összeköti majd életét. Zsuzsi és Klára gyanakodtak, hogy itt ényegében csak az alapos megismerésről van szó.

De a negyedik! Eddig csak bakfiskoruk folytatásos lányregényeiben találkoztak ilyenfajta férfiúval. Ő maga gépészmérnök — írta férfiasan lendületes betűivel, — vezető állásban. Nagyon szereti ugyan hivatását, de nem veti meg a könnyed szórakozásokat sem. Kis autójából és kétszobahallos főbérleti lakásából csupán egy kedves, megértő élettárs hiányzik, finom, költői lelkületű. Az őszi randevú lírai csengéséből úgy érzi, hogy a hirdetés mögött ilyen lány rejtőzik.

A fényképét is elküldte. Igazi férfiszépség volt. Klári és Zsuzsa lelkesen szorongatták egymás kezét.

— Megalapoztuk Edit szerencséjét — mondotta Zsuzsa.

Meghatottan nézegette a fiú arcképét és kijelentette: „ez az ember boldoggá teszi Editet.”

Megegyeztek abban, hogy Zsuzsa adja át a levelet Editnek és egyúttal elmondja neki az egész dolgot, mert úgyis találkozik vele holnap, s az ügy nem tűr semmifée halasztást.

Harmadnap Klára betért egy szimplára a Triplába. Épp azon gondolkodott, vajon Edit megismerkedett már a fiúval, midőn a sarokban levő meghitt kis asztalnál összebújó párra lett figyelmes. A jóképű fiatalember ismerős volt. Hirtelen felismerte. Ez ő! A gépészmérnök! Az őszi randevú! Szerelmesen fogta a mellette ülő lány kezét és szorosan hozzá hajolva, magyarázott valamit. Az egész kép a még meleg, ép hogy a kemencéből kikerült szerelem forróságát árasztotta. Most a lány is megfordult.

Zsuzsa volt.

Kertész Magda

Gyermekváráson a Gyermekvárosban

(Fóton voltunk, a Gyermekvárossá előlépett egykori Károlyi-kastély előtt. A városba érkező első lakókra várt — hevenyészett becslés szerint — egy kastély, parkkal, három tó, egy őz, hatszáz pedagógus és másfélmillió újságíró. Ezért az ünnepélyes megnyitóra aludtunk egyet, s a másnapi reggelizésnél kerestük fel a Gyermekváros egynapos honpolgárait.)

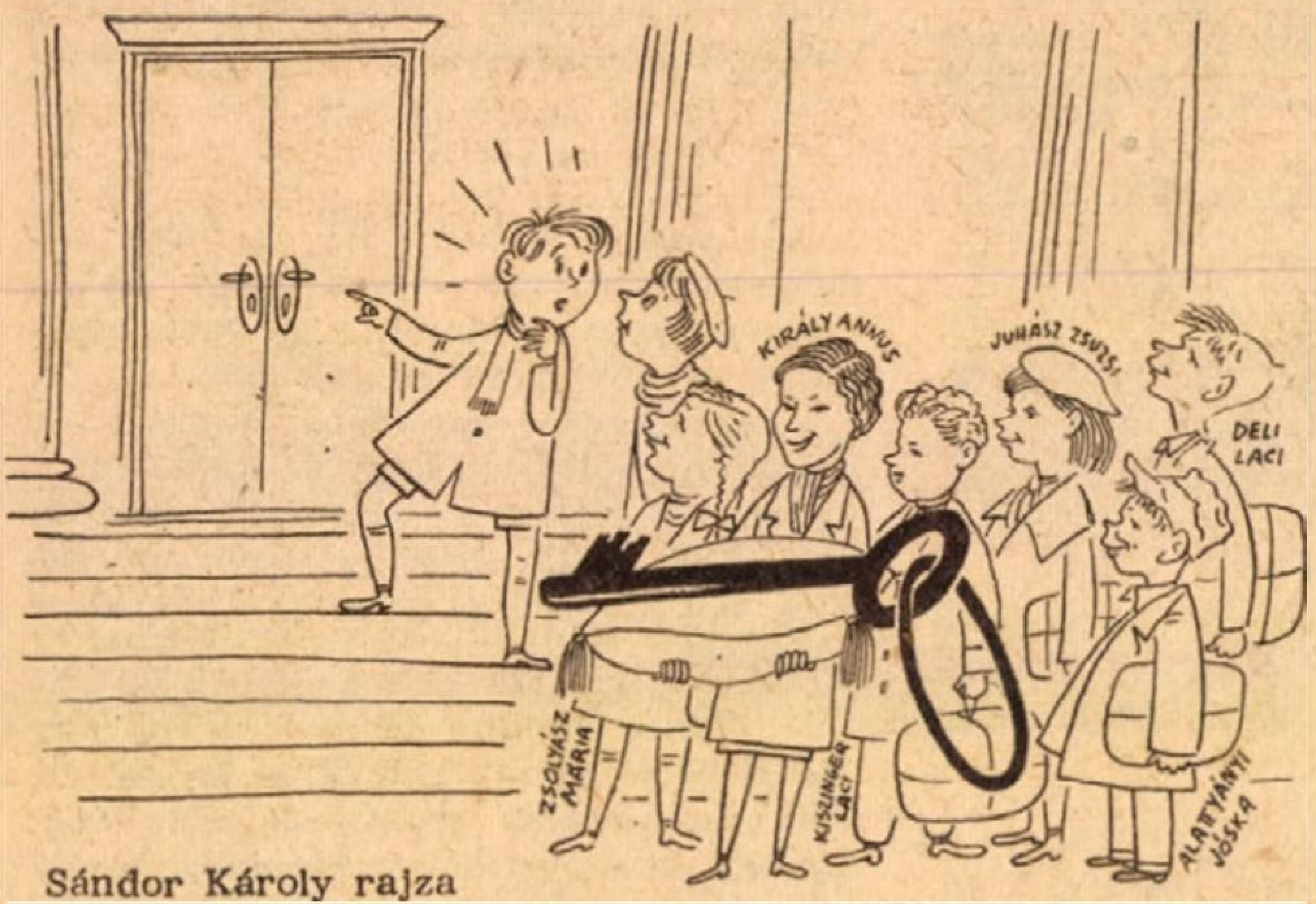

Sándor Károly rajza

— Ejnye hová is tettem a Gyermekváros kulcsát?

Aludtatok-e már igazi kastélyban? — kérdezzük fölényesen, de Szabó Gyurka még fölényesebben néz ránk. — Egy-kettőben már igen — mondja —, mert hogy én például a bakonyoszlopi kastélyból érkeztem, meg a berkeszi gyermekotthon is kastélynak nevezhető. Én leszek az első villanyszerelő, aki több ka - télyban lakott, mint a gróf Károlyi.

Körkérdés egy négyes asztaltársaságtól: ki, milyen pályára készül? Szabó Gyurka tehát: villanyszerelő; Horváth Jóska: gáz- és vízvezetékszerelő; Laci Károly: állatorvos; Deli Pista: azt mondja, hogy ő valami könnyű foglalkozást szeretne: vagy orvos lesz, vagy gépészmérnök.

Deli Pista elmondja az első éjszakája történetét a Gyermekvárosban. — Keresztbe fordult rajtam a takaró, felébredtem s csodálkoztam, hogy ilyen hamar megnőttem. Felugrom, megtapogatom magam, akkor mozogni kezd velem szemben is valami. Annyira mégsem nőttem meg, hogy ne ijedtem volna meg ***sajátmagamtól, a hatalmas falitükörben,*** ezért vissza a takaró alá, és ki sem bújtam alóla reggelig.

Szóval nem találkoztatok a kastélyban szellemekkel? — kérdem egészen szellemtelenül búcsúzva. Az asztalt közben körbeállta néhány kíváncsiskodó, erre pedig egy pöttöm kisfiú megütközve kérdi: — A bácsi babonás?!

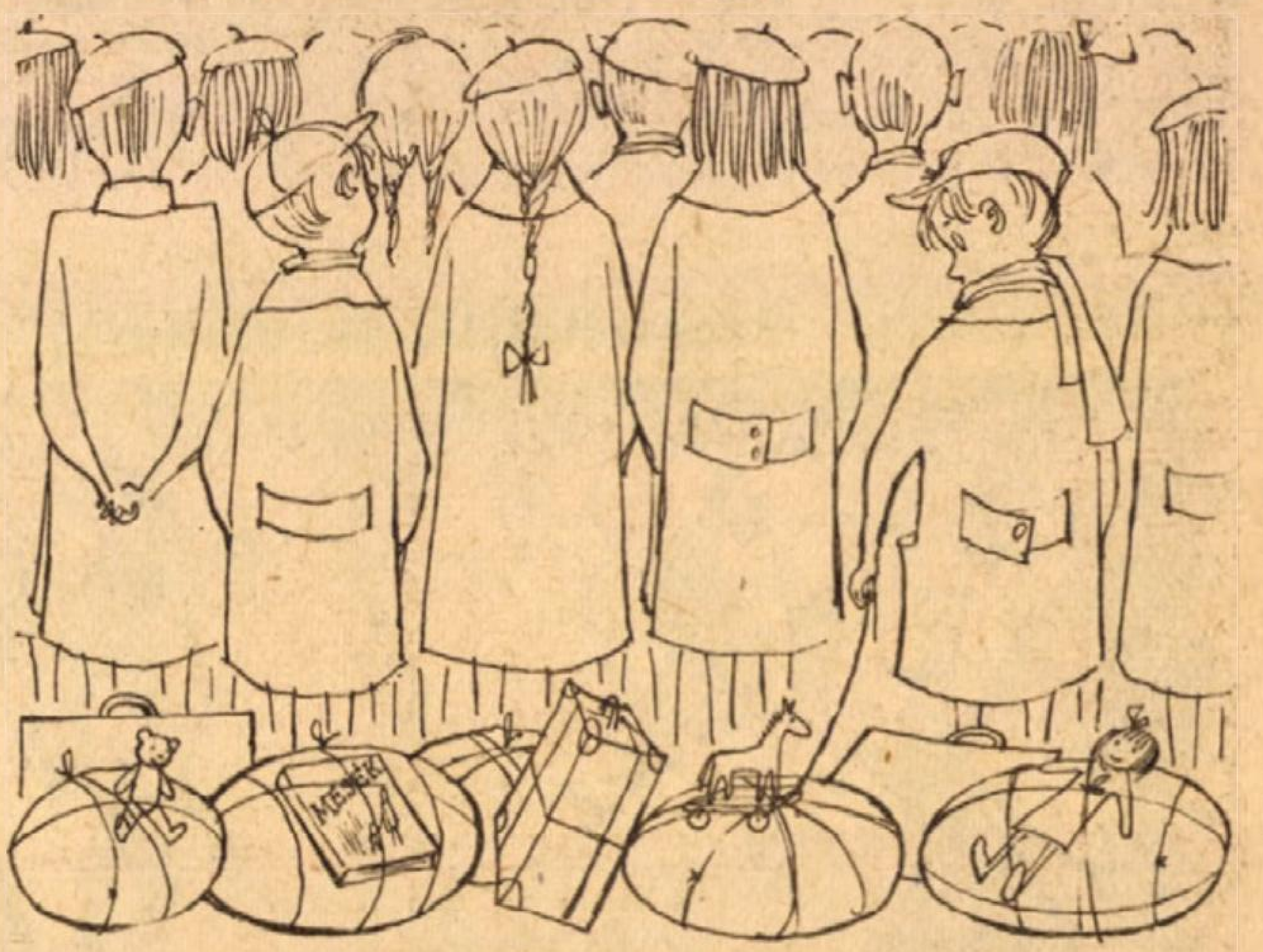

Réber László rajza

Megérkezés

Női szakasz, négyszemélyes asztal. Lendvai Katalin és Tóth Ilonka, hatodikosok, fodrászok szeretnének lenni; Király Anni: vegyész; Zoljánszky Mária: óvónő. Mit írnátok meg a Ludas Matyiba első, gyermekvárosi napotokból? Király Anni: — Takarítottuk a szobánkat, akkor odajön egy fotós bácsi és azt mondja, játsszuk el élethűen, hogy nagy igyekezettel takarítunk, ő meg lefényképezi. Mindjárt hoztam egy vödröt, ő azt mondta, akkor öntsem csak, ha majd szól. Mi addig is takarítottunk, és egy másik vödörrel, élethűen le is öntöttük a fotóst, aki abba is hagyta a felvételt és bosszankodva elment.

Ez jó történet volt — mondom —, látszik, hogy tudjátok, mi kell a Ludasnak. Akkor most mondjátok meg végül, hogy mit olvasnátok szívesen a Ludas Matyiban? — Humort, — mondja fejtörés nélkül Zoljánszky. Ebből a gyerekből nem óvónő lesz, hanem kritikus. **(—i —l)**

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

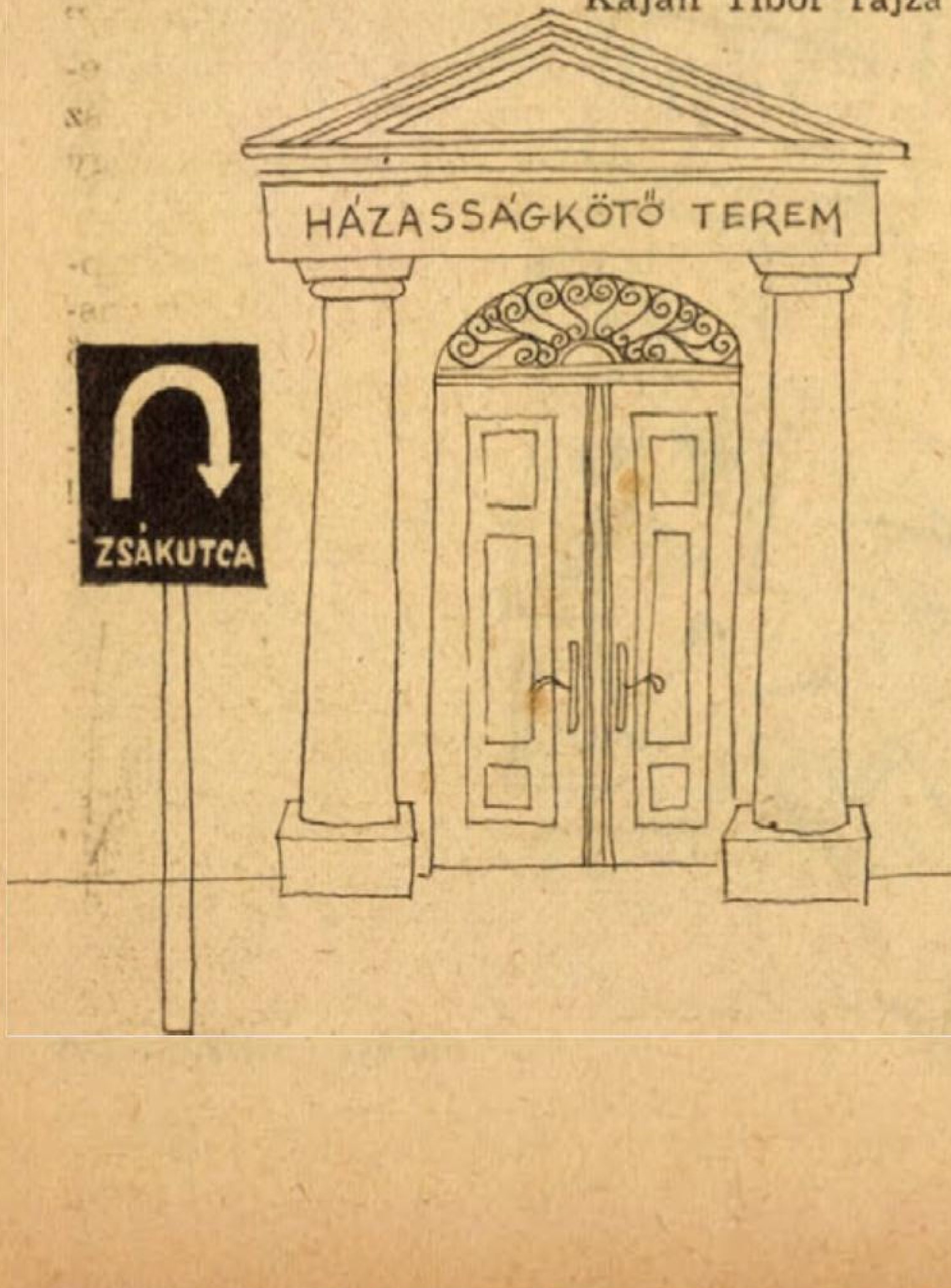

Gyengye a víznyomás

Sándor Károly rajza

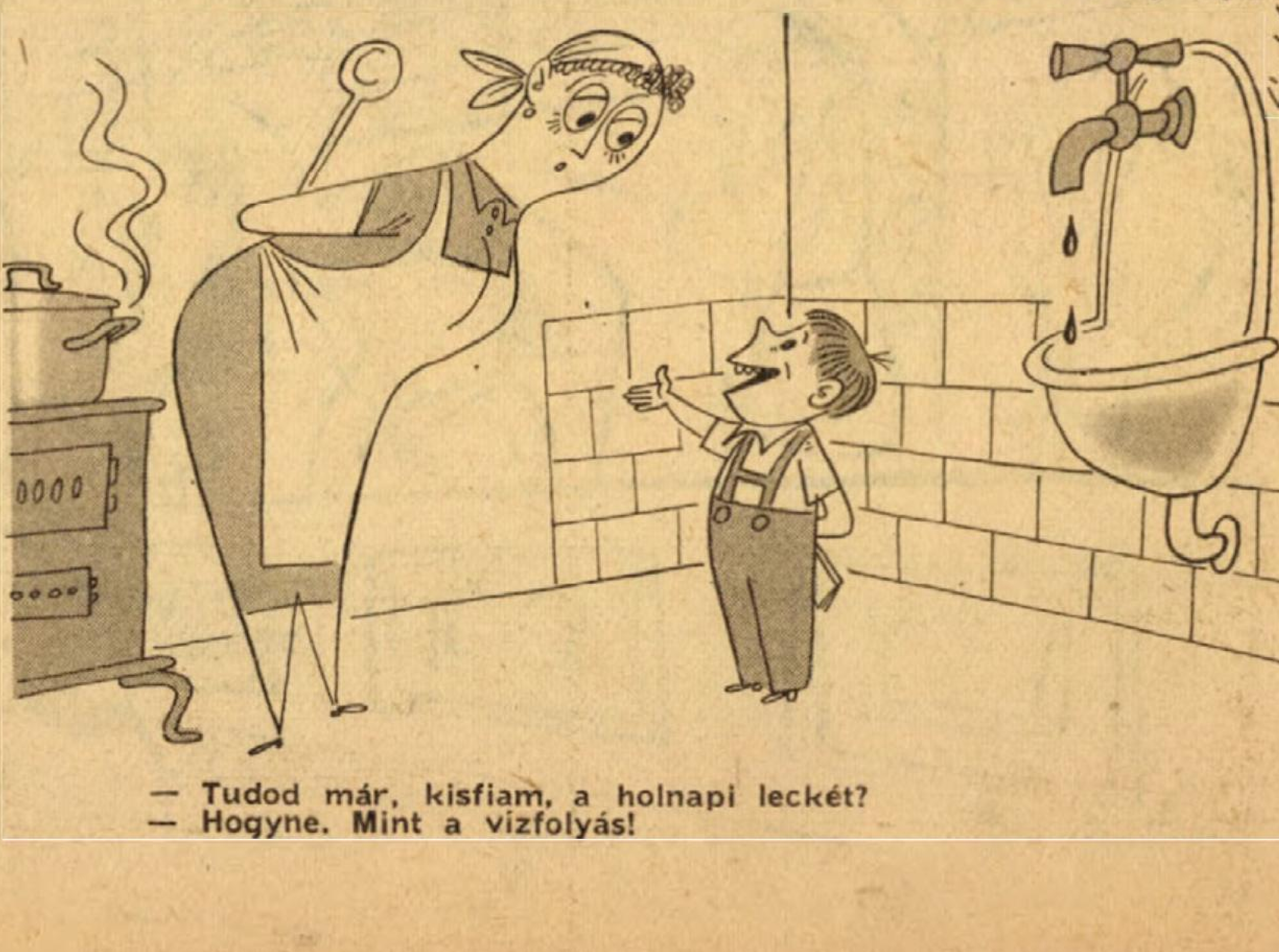

— Tudod már, kisfiam, a holnapi leckét?
— Hogyne. Mint a vízfolyás!

A tudós tízóraizik

Gerő Sándor rajza

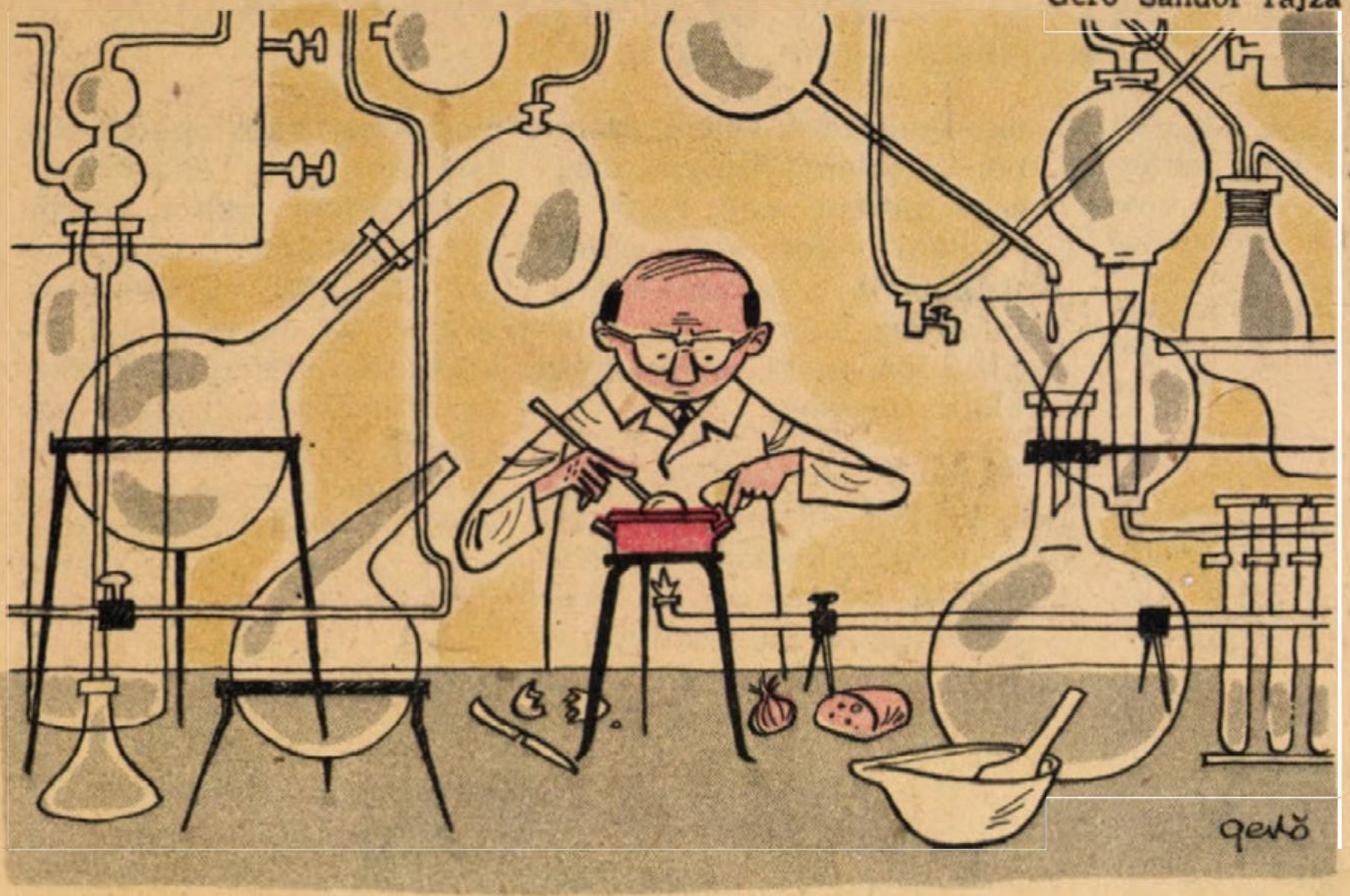

Megtréfálják az utókort

Toncz Tibor rajza

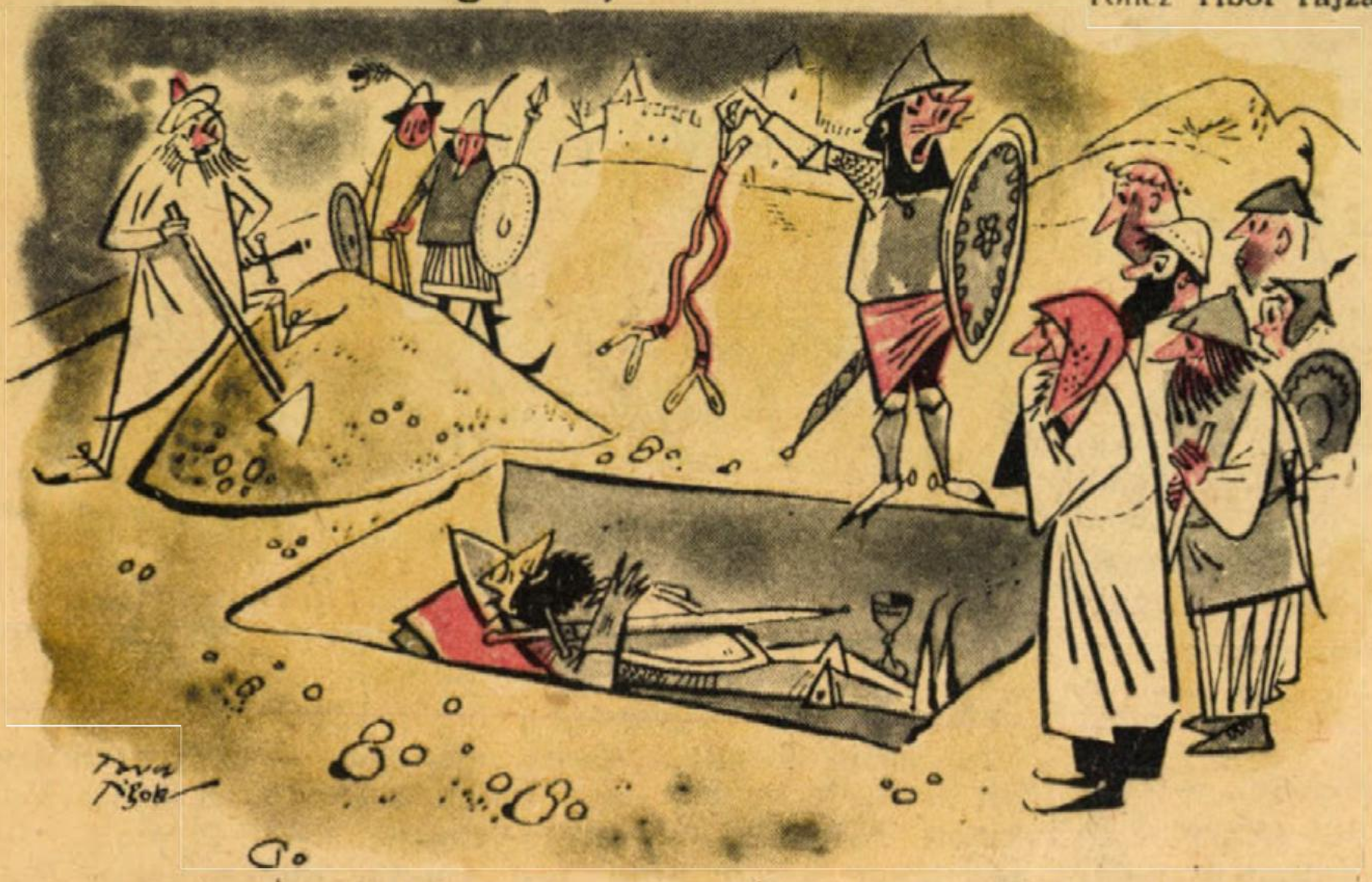

— Tegyük ide a hózentrágerjét is, hadd lepődjenek meg majd a történészek a huszadik században...

A humor könyvéből

BALZAC, a híres francia regényíró, álmatlanságban szenvedett. Egy éjjel azt vette észre, hogy íróasztalát valaki feszegeti. Balzac egy darabig hallgatott, végre azonban hangos hahotára fakadt s ez nagy zavarba hozta a tolvajt. — Miért nevet? — kérdezte.

— Már hogyne nevetnék — felelte Balzac, — amikor azt látom, mennyire erőlködik az asztal felfeszítésén, melyben én még fényes nappal sem találok semmit!

●

JAMRACH KÁROLYT, a híres természetbúvárt, második felesége halála után sokan keresték fel, hogy megvigasztalják és kifejezzék részvétüket.

— Igen, igen — mondotta Jamrach —, jó asszony volt, csakhogy az igazat megvallva, az állatokat nem igen szerette. Képzeljék csak, még azt sem engedte meg, hogy kígyóim télen az ágya alatt háljanak.

●

FOLLINUSZ AURÉLT, a kiváló vidéki színművészt egyszer zajosan megtapsolta az a gyérszámú közönség, amely végignézte egyik jutalomjátékát. Follinusz oda sem hederített a tüntető éljenzésnek. Ámde a függönyt felhúzták, s neki ki kellett mennie a rivalda elé. Még akkor is felhangzott itt is, ott is: — Éljen, éljen!

Follinusz ahogy szóhoz tudott jutni, így szólt: — Önök azt kiáltják, hogy éljek, köszönöm a jókívánságukat, de az isten szerelméért, nem mondanák meg, hogy miből éljek, amikor olyan kevesen járnak színházba?

●

RIPPL-RÓNAI JÓZSEF megkérdezte egyszer Munkácsy Mihályt, hogy a „Zálogház" című képének egyik alakja helyett, miért nem festett szebb nőt, aki jobban magára vonja a figyelmet.

— Azt hiszi, zálogházba járna ez a nő, ha szép lenne? — válaszolta Munkácsy.

A „megszégyenült" vesztegető

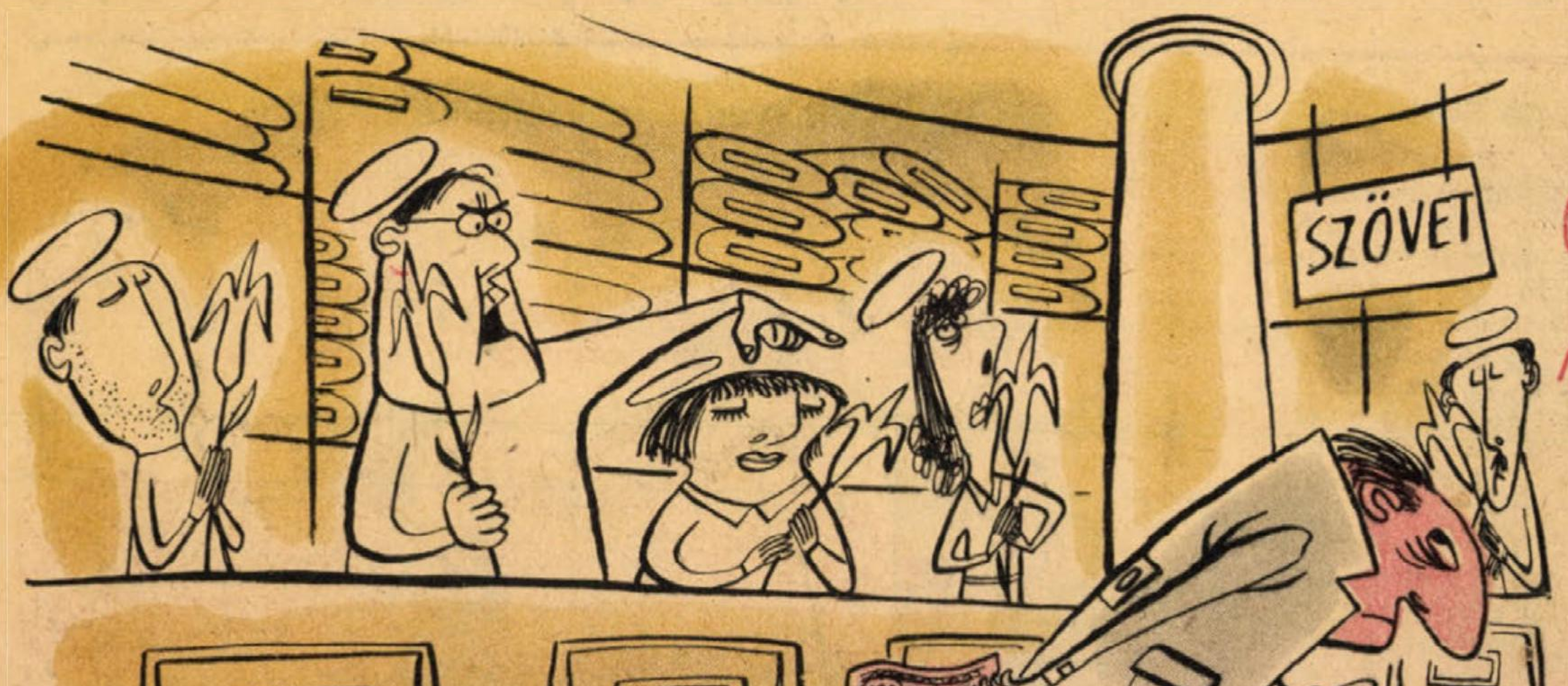

Várnai György rajza

Gépesített Erzsébet-nap

Szür-Szabó József rajza

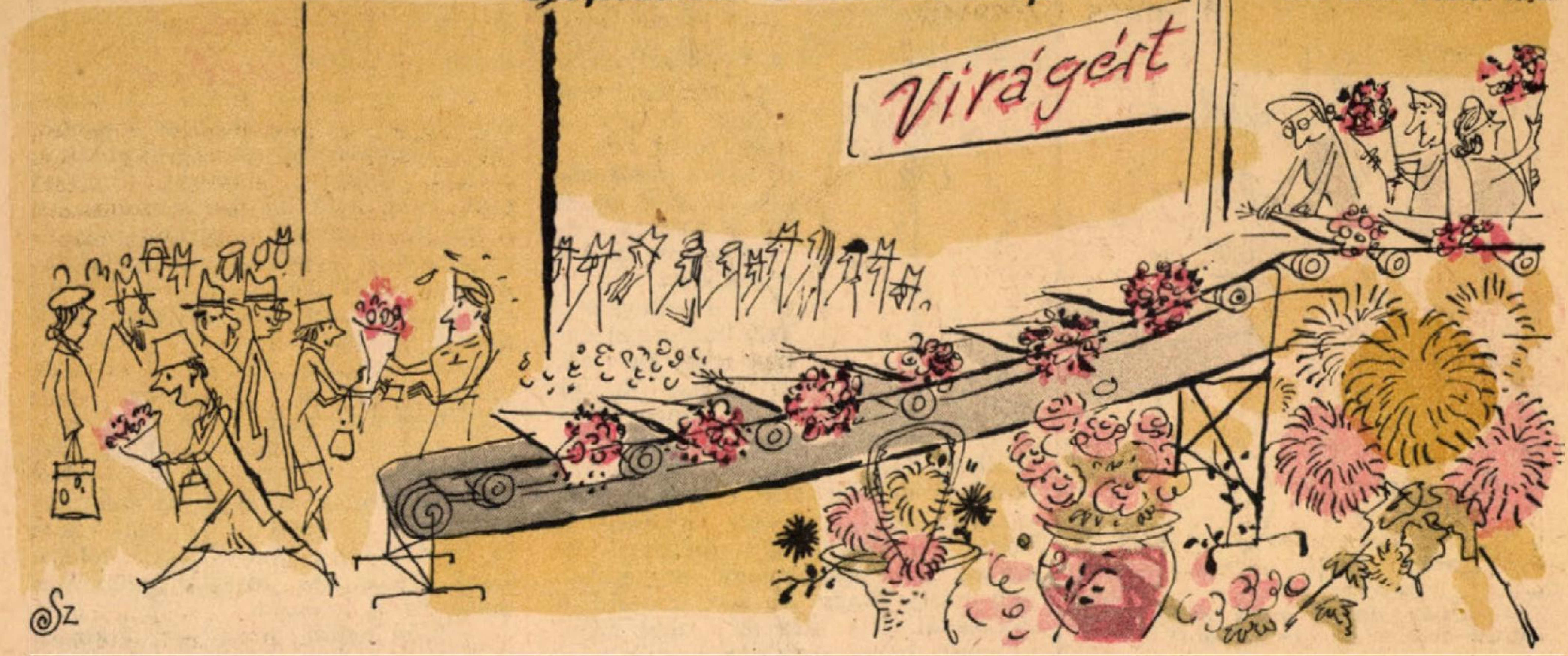

Pesti tudósítónktól

Nem éppen ritka jelenet.

Bemegy valaki az eszpresszóba és kávét kér.

— Nincs — hangzik a szomorú válasz.

— Miért?

— Nincs víz.

Az illető gondolkozik.

— Kérem szépen, hozott vízből tudnának csinálni két duplát?

*

A világirodalom klasszikus alkotásai a nemes ponyva örvendetes útján vannak. Hamlet százezer új példányban forog közkézen. És az a fontos, hogy olvassák. Ki ezért, ki azért. Én a magam részéről egy cseppet sem tudok haragudni arra a fiatalemberre, aki így lelkendezett barátjának a Hamletről:

— Milyen klassz gyilkosságok vannak benne!

Maga Shakespeare is örülne annak, ha tapasztalná olvasóiban azokat az izgalmakat, amelyeket kelteni akart bennük.

*

A rádióban nemcsak gyönyörű bordalokat lehet hallani, hanem előadást az alkoholizmus káros következményeiről is. Mindig szívesen hallgatom az antialkoholista szózatokat, mert szeretem az örök témákat, amelyek mindig időszerűek. Az alkoholizmus sohasem hagyja cserben a világmegváltókat. Bizalommal lehet fordulni hozzá, régen és most, s a jövőben is. Bármikor lehet ostorozni, s nem kell félni attól, hogy az emberek a sok magvas intelem hatása alatt abbahagyják az ivást.

Biztosak lehetünk abban, hogy a Holdba is visznek majd innivalót az első űrhajósok. Annak lesz helye a szputnyikban.

*

Összejövetel volt nálunk a minap. Résztvett rajta két nagynéném, három unokatestvérem és még több magánéleti személyiség.

F. L.

Villamosmegálló

Réber László rajza

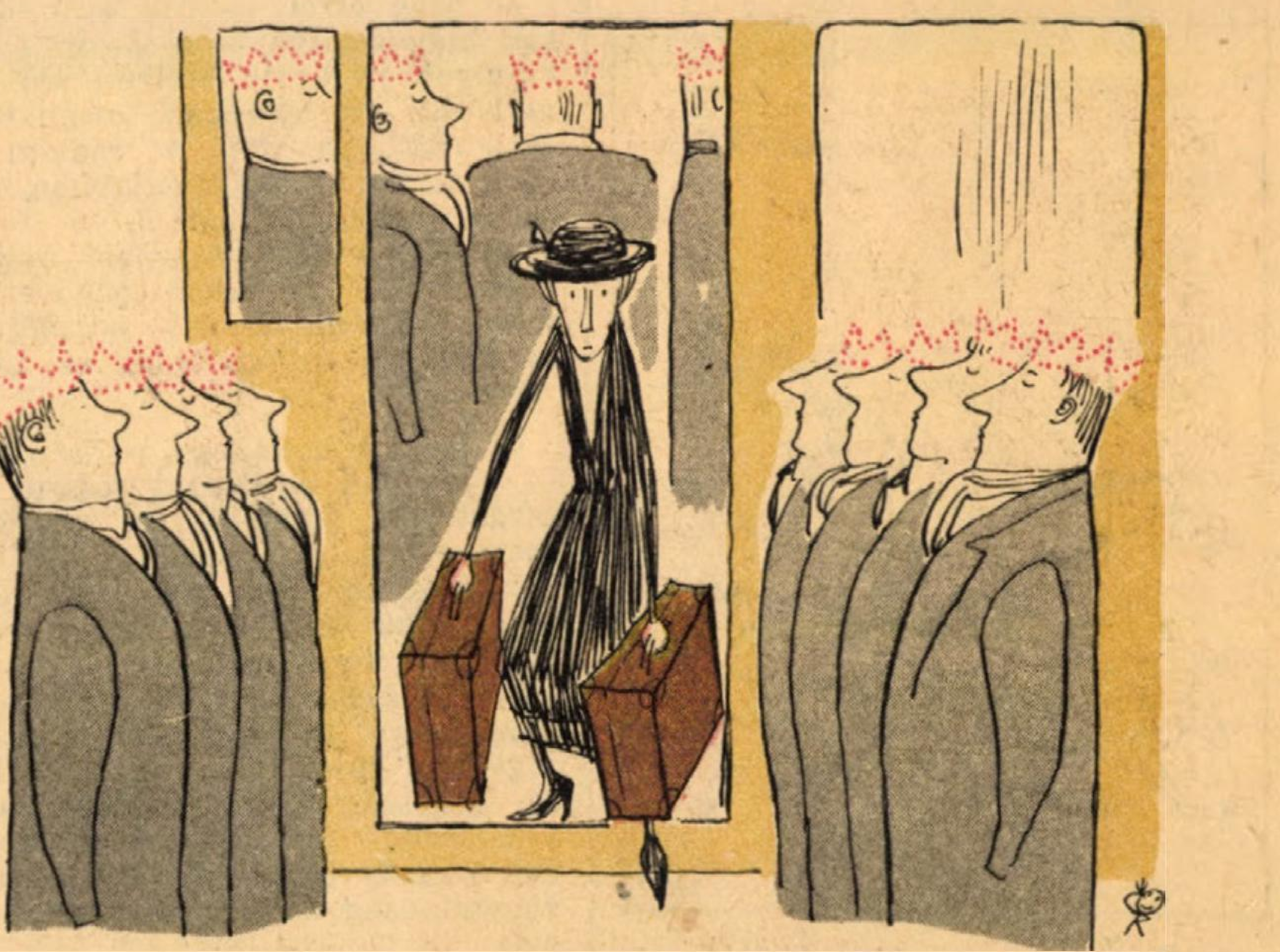

Kiszállt a bizottság

Pusztai Pál rajza

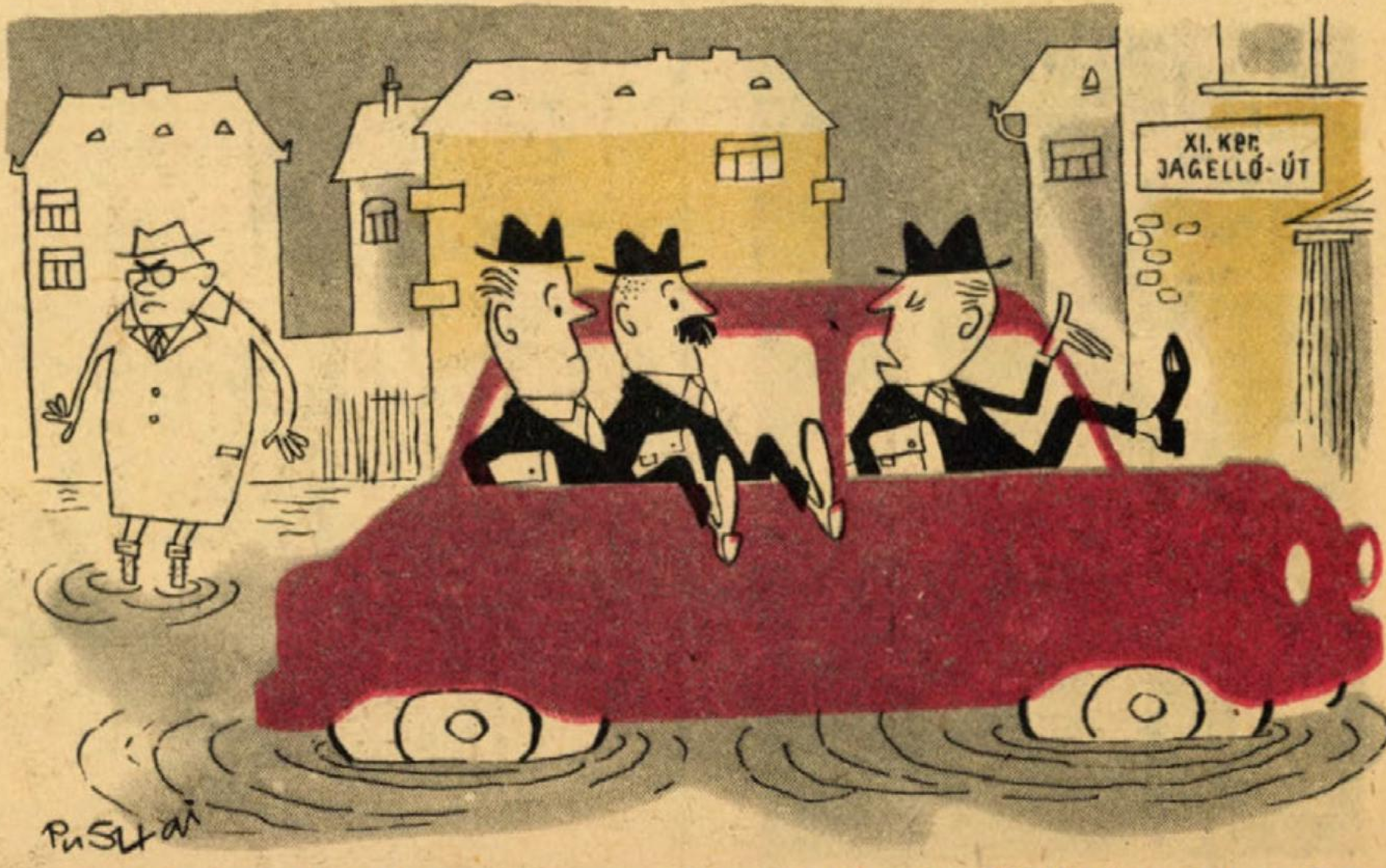

— A bejelentés tehát nem igaz. Az utcán igenis át lehet menni száraz lábbal! . . . .

A csörgőkígyó udvarol

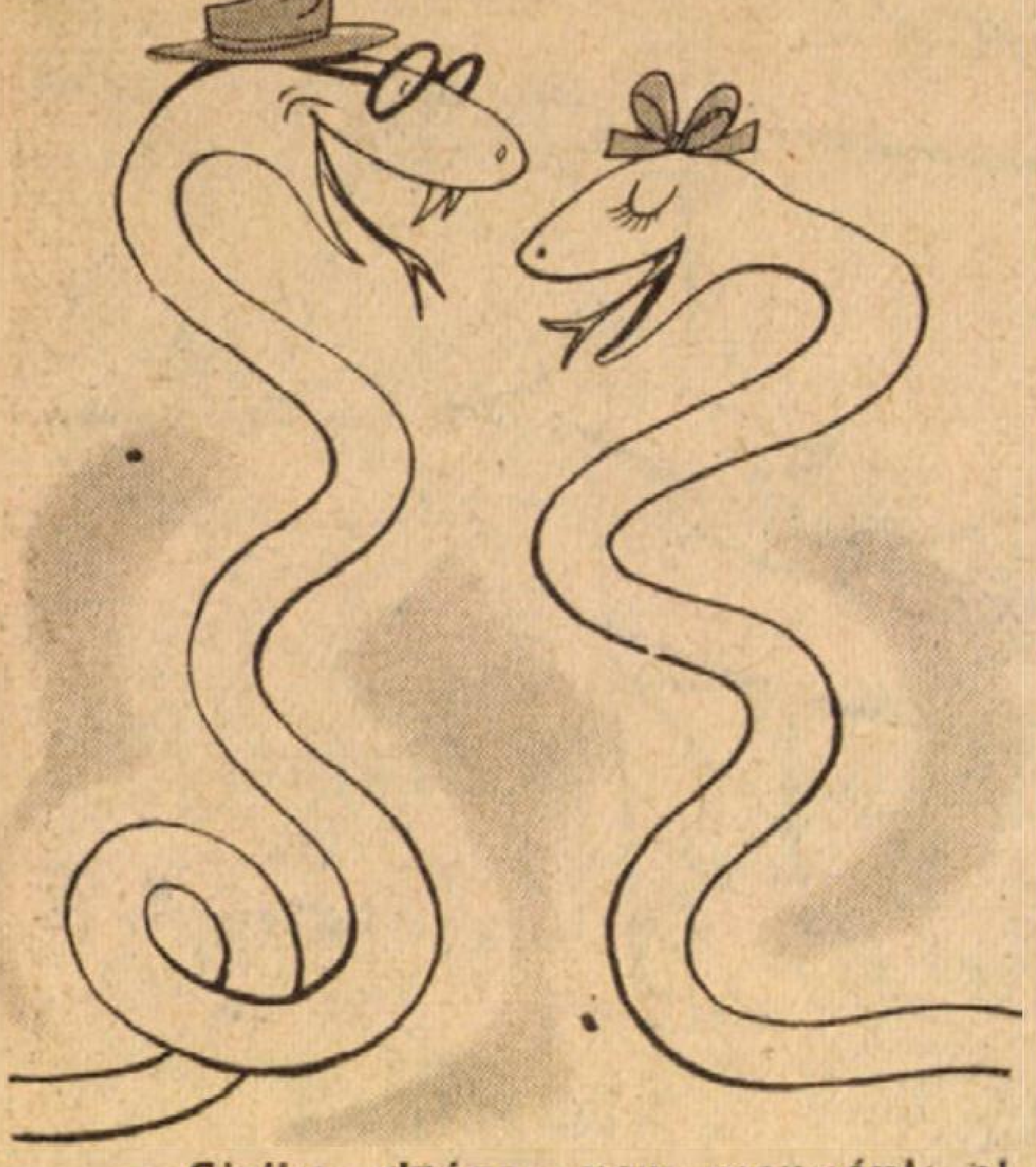

— Gizike, drága, nem mennénk el együtt este valahova csörögni?

Vadász-szezon

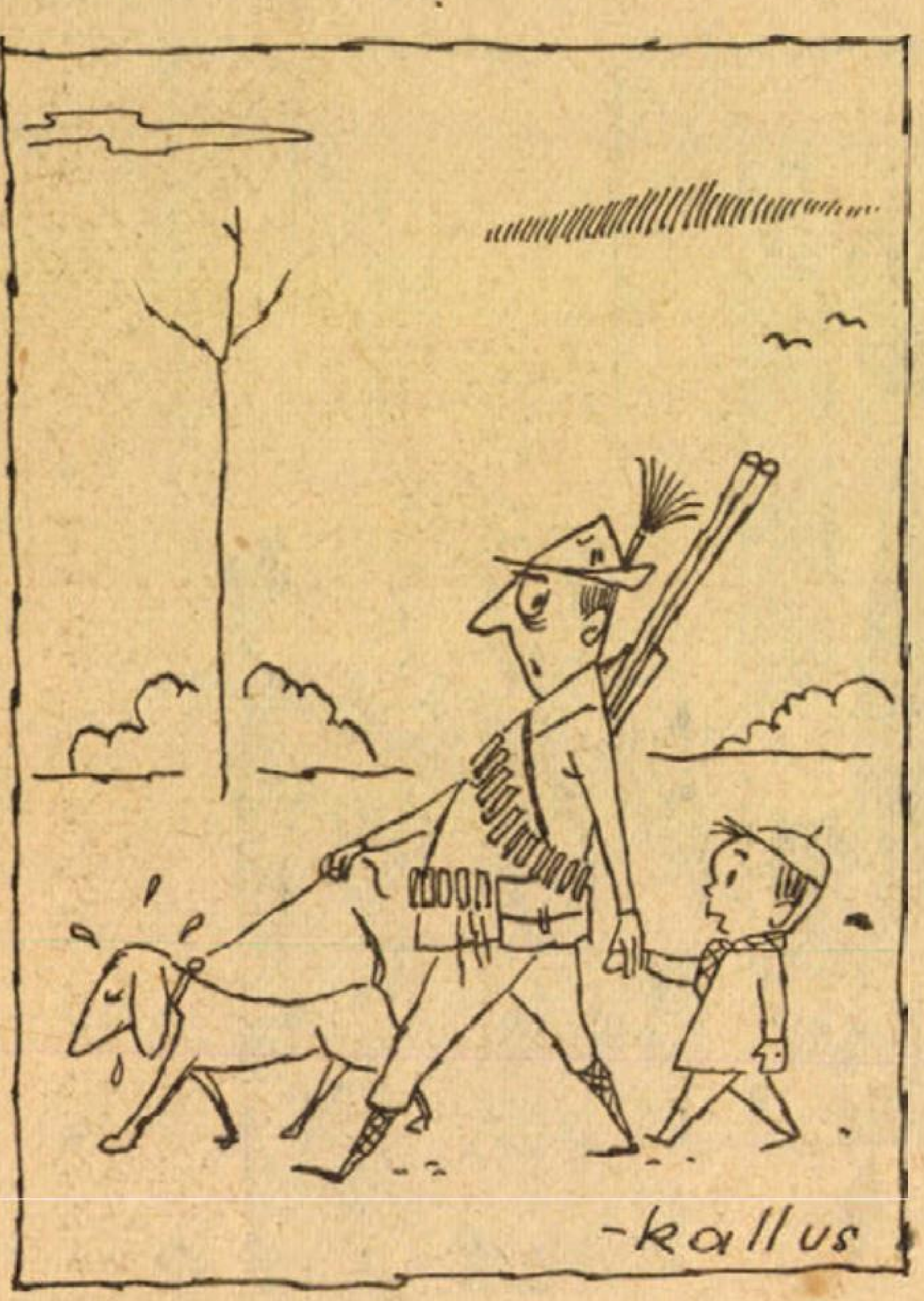

— Mondd papa, lehetséges, hogy az őseink vadászatból éltek?

Libák az eszpresszóban

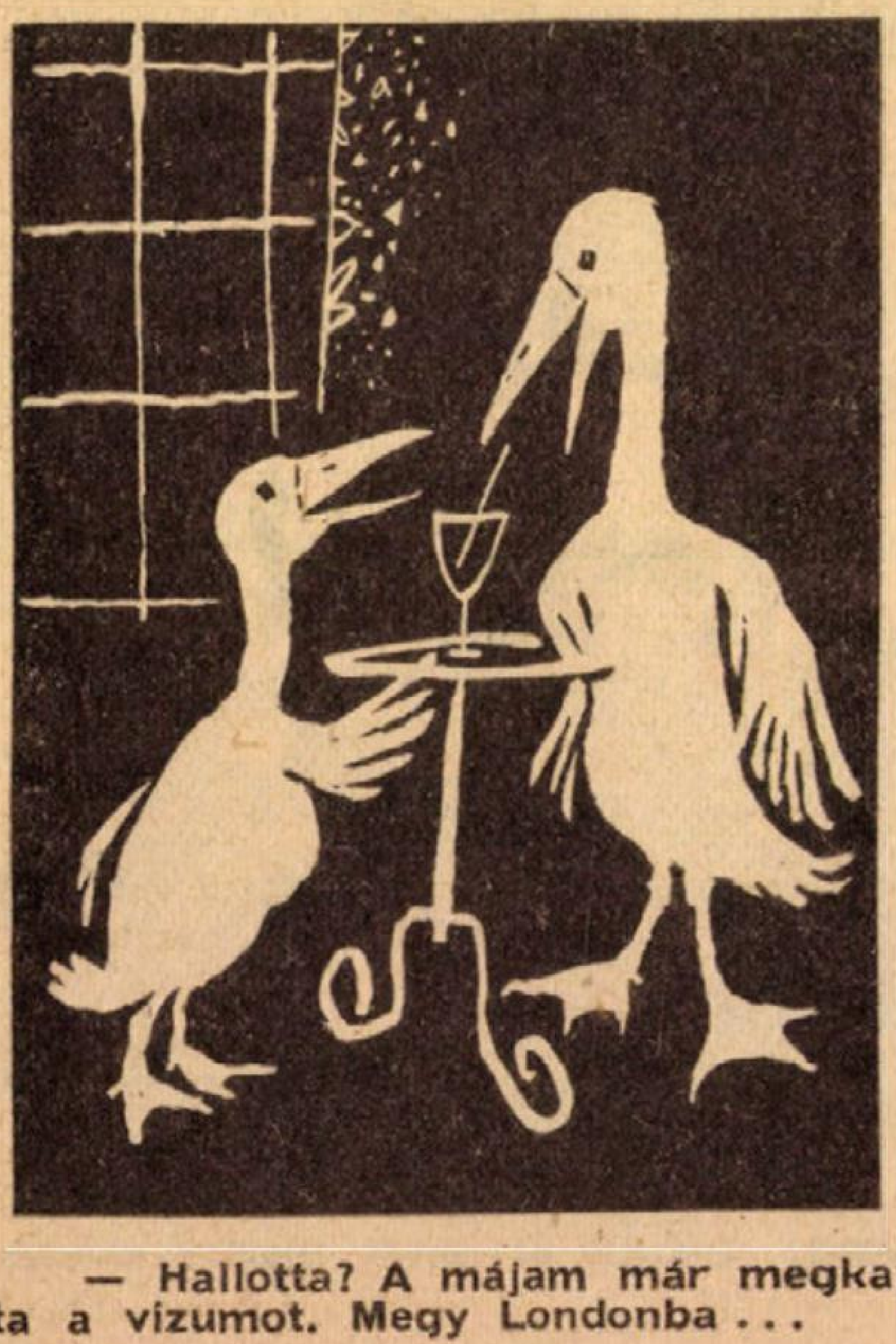

— Hallotta? A májam már megkapta a vizumot. Megy Londonba . . .

IDEGESSÉG

Lemenőben volt a nap a Hortobágy felett, bearanyozta a pusztaságot. Az öreg pásztor a botjára támaszkodva panaszkodott:

— Az idegeim... fabatkát sem érnek már. De nem is csoda. Ez az életmód tönkreteszi az ember idegeit. Csupa izgalom, csupa feszültség. Hej, mennyivel jobb a városban! Ott ha fúj a szél, vagy esik az eső, nem kell idegeskedni, hogy megázik, vagy megfagy az ember, ott csak bemegy az ember egy házba vagy ki sem mozdul a lakásából. Itt? Míg az ember födél alá jut, bőrig ázik, vagy megveszi az Isten hidege. Nem lehet ezt idegekkel bírni.

— Meg aztán — folytatta idegesen hunyorgatva — a városi ember könnyebben tudja, milyen idő lesz, elolvassa az újságban, meghallgatja a rádióban. Itt? A rádióm elromlott, nincs aki megjavítsa, csak úgy a reggeli harmatból, a felhők állásából, a szél járásából meg az izületeimből próbálom kikövetkeztetni, hogy milyen lesz az időjárás, de nagyon csalóka dolog ez, tekintetes uram.

— Meg a betegség... — sóhajtott. — Városban ha valaki rosszul érzi magát, hát elmegy az orvoshoz, megvizsgáltatja magát, nem kell idegeskednie, kap orvosságot, le is fekhet, ha kell. Itt? Ha az ember tüsszögni kezd, néha még egy nyomorúságos germicid sem akad a tarisznyában. Ha az embernek beáll a fogába a fájás, már remeg a keze az idegességtől, hogy mikor juthat kezeléshez. Hát még ha az embernek komoly baja van! Ez a létbizonytalanság felőrli az ember idegeit.

Vadul ugattak a kutyák. A pásztor szenvedő arccal mutatott rájuk.

— Ez az örökös lárma... A városban az ember bezárkózhat a szobájába, becsukhatja az ajtót, ablakot, olyan csöndet csinálhat, amilyet csak akar. Itt? Ki tud elmenekülni a kutyák ugatása, a birkák bégetése, a lovak nyerítése, az ökrök bőgése, a madarak visítása elől? Az embernek széthasad a feje, csak győzze karillal.

— A városban ha valaki el akar menni valahova, villamosra, vagy autóbuszra ül, aztán már ott is van. Itt? Az ember lejárja a lábát, közben telik a drága idő, az ember már kibújna a bőréből, de nem tehet semmit ellene. Még csak nem is telefonálhat, mert nincs telefonunk. Pedig haj, de szép nyugalmas dolog az a telefon!

— Meg aztán ezek az átkozott birkák! — folytatta ingerülten. — Annyi baj van velük, hogy bele lehet bolondulni. Alattomosok, irigyek, buták, egymást letapossák egy jó falatért. Oktalan állatok, ezeknek hiába beszél az ember. Mennyivel más iskolázott, városi emberekkel foglalkozni, akik tudják, mi, hogyan, merre, és nem idegesítik az embert.

Zaklatott arckifejezéssel bólintott.

— Bizony, így van ez. Az ember csak nyel, csak nyel, amíg utól nem éri a pásztorbetegség, a neuraszténia. És ezen nem is lehet segíteni addig, amíg meg nem változtatják az egészségtelen munkakörülményeket, amíg szervezetten nem küzdünk a csendért, a tisztaságért, a jobb közlekedésért, a kulturált legeltetésért. Az a baj, hogy a nyugodt, kiegyensúlyozott városi életben elfeledkeznek rólunk, arról az idegölő munkáról, amelyet mi itt végzünk.

Megviselt arcára kiült a sóvárgó vágy a város lágy öle, a villamoscsilingelés üde hangja után. Végtelen elvágyakozással sóhajtotta:

— Ha én egyszer Pesten a Rákóczi úton élhetnék...

Feleki László

Ne csak szájjal!

Pusztai Pál rajza

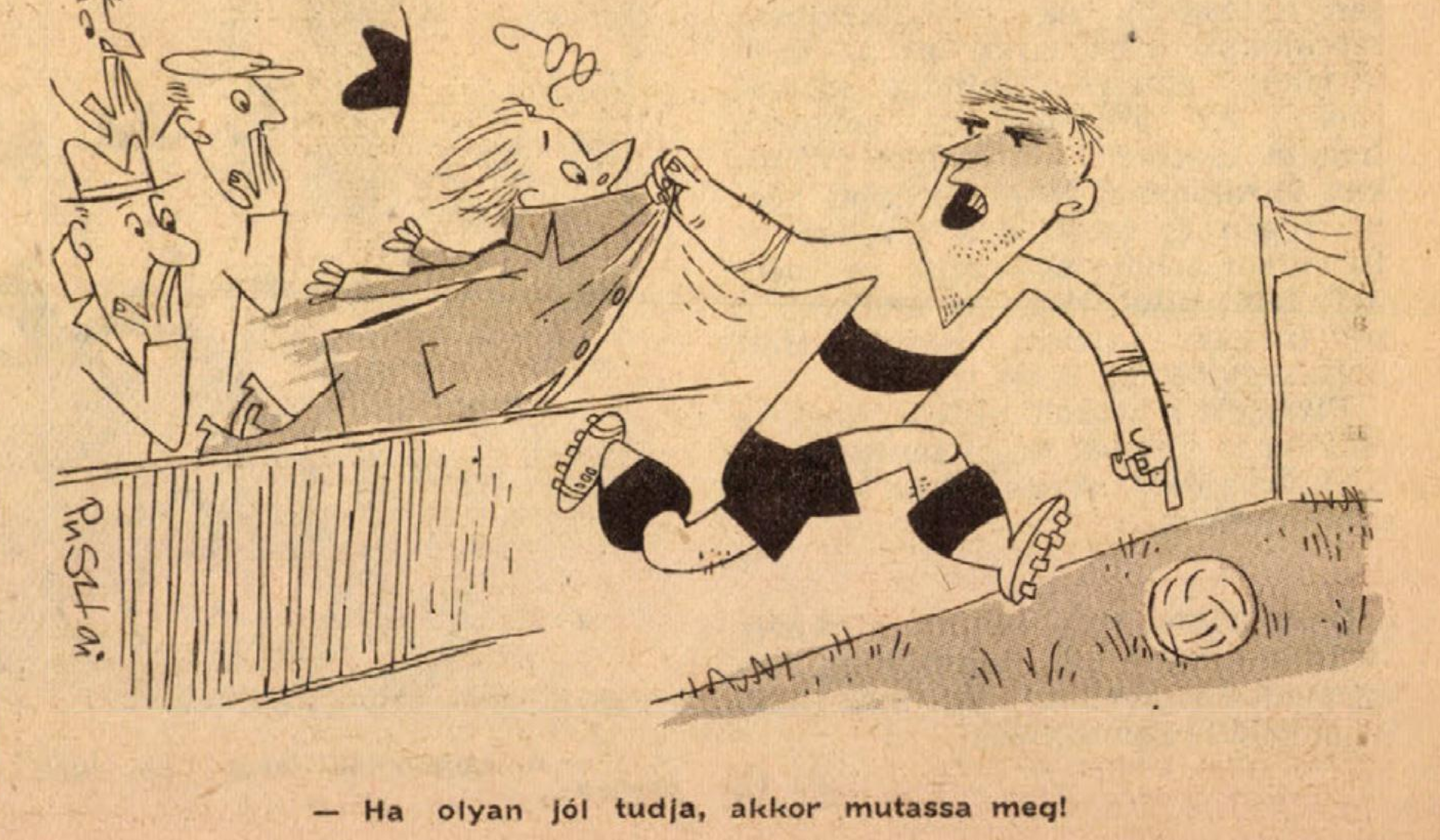

— Ha olyan jól tudja, akkor mutassa meg!

Mi végett vagyunk a világon?

A probléma tulajdonképpen nem mai keletű. Legalábbis nálam nem. Pár évtizeddel ez előtt keletkezett, első elemistaságom idején, egy hit- és erkölcstan órán.

Tisztelendő László atya ugyanis a következő meglepő kérdést intézte osztályunk nyilvános és rendes tanulóihoz:

— Mi végett vagyunk a világon?

Azám, néztünk elképedve egymásra. Tényleg, mi végett is vagyunk ezen a világon? Hat kemény esztendőt gyűrtünk már magunk mögé és mindezideig fel sem tűnt létezésünk eme legfontosabb problémája.

Lázasan törtük a fejünket, de semmi értelmes dolog nem jutott eszünkbe, annál is kevésbé, mert fogalmunk sem volt az egészről.

Tisztelendő László atya ekkor megszólalt.

— Szamarak — mondta tömören. — Hát figyeljetek jól ide. — Hatásos szünetet tartott és ünnepélyes hangon kezdte az oktatást, miként a szószéken.

— Avégett vagyunk a világon, hogy . . .

De a sors nem volt hozzánk kegyes. Ebben a szent pillanatban ugyanis bejött az ajtón egy nagy bajusz, mögötte Lajos bácsi, a pedellus ilyen szavakkal.

— Tisztelendő úr, tessék gyünni gyorsan, a sekrestyés . . .

László atya kisietett, anélkül, hogy befejezte volna a kinyilatkoztatást. Ott hagyott bennünket a legnagyobb bizonytalanságban. Mert most már két okunk is volt a töprengésre. Az egyik az a bizonyos mi végett? A másik nem volt kevésbé fontos: mi történt a sekrestyéssel?

Sajnos mindkettő ezideig örök rejtély maradt. A következő alkalommal ugyanis László atya sokkal fontosabb dologgal foglalkozott. Felszólításokat írt a szülőknek, miszerint az esedékes egyházi adót záros határidőn belül fizessék be.

Azóta is sokat törtem a fejemet, megkérdeztem számtalan embert, számtalan alkalommal, de merőben ellentétes válaszokat kaptam. Egy holdvilágos csillagfényes estén például a Margitszigeten egy eldugott kis padon üldögéltem Mancikával, első nagy szerelmemmel. Csodálatos este volt. Éreztem, hogy itt a nagy alkalom. Remegő hangon suttogtam a bársonyos, puha sötétben.

— Mancika drága, kérdezhetek valamit?

— Hogyne — suttogta vissza odaadóan.

— Tudja maga, Mancika, hogy mi végett vagyunk a világon?

A hatás meglepő volt. Mancika felugrott és felháborodva eképpen válaszolt:

— Szégyelje magát! Úgyis tudom, hogy mire akar kilyukadni. Nem, drágám én urilány vagyok, nekem ne tegyen ajánlatokat.

És elrohant.

Jóval később rászántam magam és megkérdeztem a feleségemet.

— Nem mi végett, hanem mi végre — javított ki precízen. — Hát avégre, hogy menj le a pincébe és készíts fel vagy három napra való tüzelőt. Különben is ötvenszer kértelek, hogy hozd már rendbe a speizot.

Lementem a pincébe és rendbehoztam a speizot. Azóta óvakodom újra feltenni a kérdést a családi körben.

Hosszabb idő múltán rászántam magam, hogy újfent előálljak a kérdéssel. De okulva a dolgon, ezúttal írásban. Levelet küldtem a „Rovarlélektan és turisztika" című népszerű ismeretterjesztő folyóirathoz. Rövid négy és fél hónap múlva expressz jött a válasz. Íme.

„Igazoljuk nb. levele vételét. A kérdés érdemi részével tökéletesen egyetértünk. További kivizsgálást igényel azonban, miszerint ön mi végett van e világon? Válaszát várva maradunk tisztelettel: olvashatatlan sk."

Hiába, nincs mit tenni. Holnap felkutatom valahol László atyát. Megkérdem tőle, a legilletékesebbtől, hogy mit mondott volna, ha nem hívják ki? És főleg, mi történt akkor a sekrestyéssel?

Árkus József

ÍGY FEST A HELYZET

(A „Frankfurter Rundschau" nyomán)

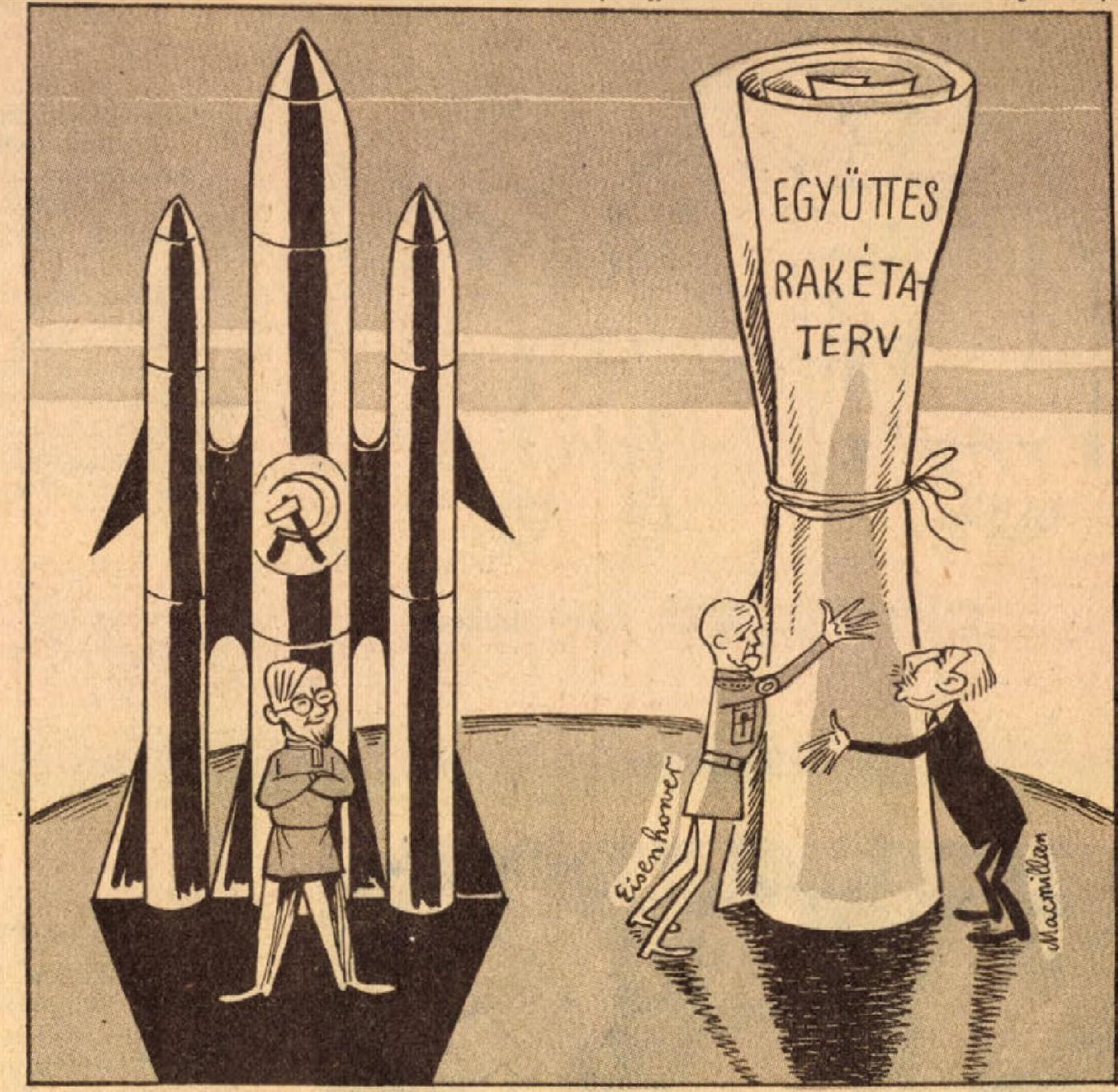

Óvatos ember

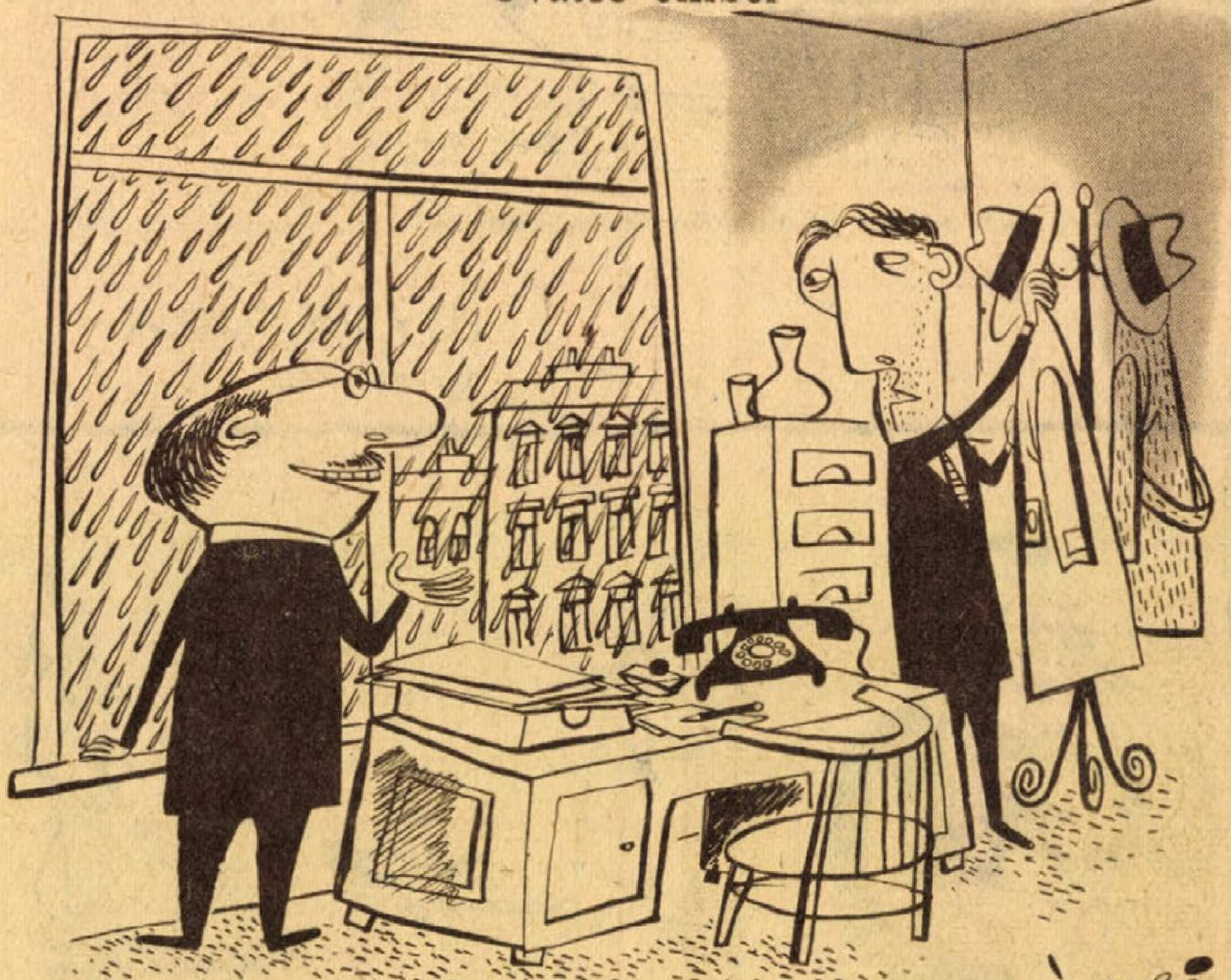

— Esik kinn?
— Az attól függ, hogy viszonyulunk a kérdéshez . . .

Példázat a kihagyott munkafolyamatról

Gerő Sándor rajza

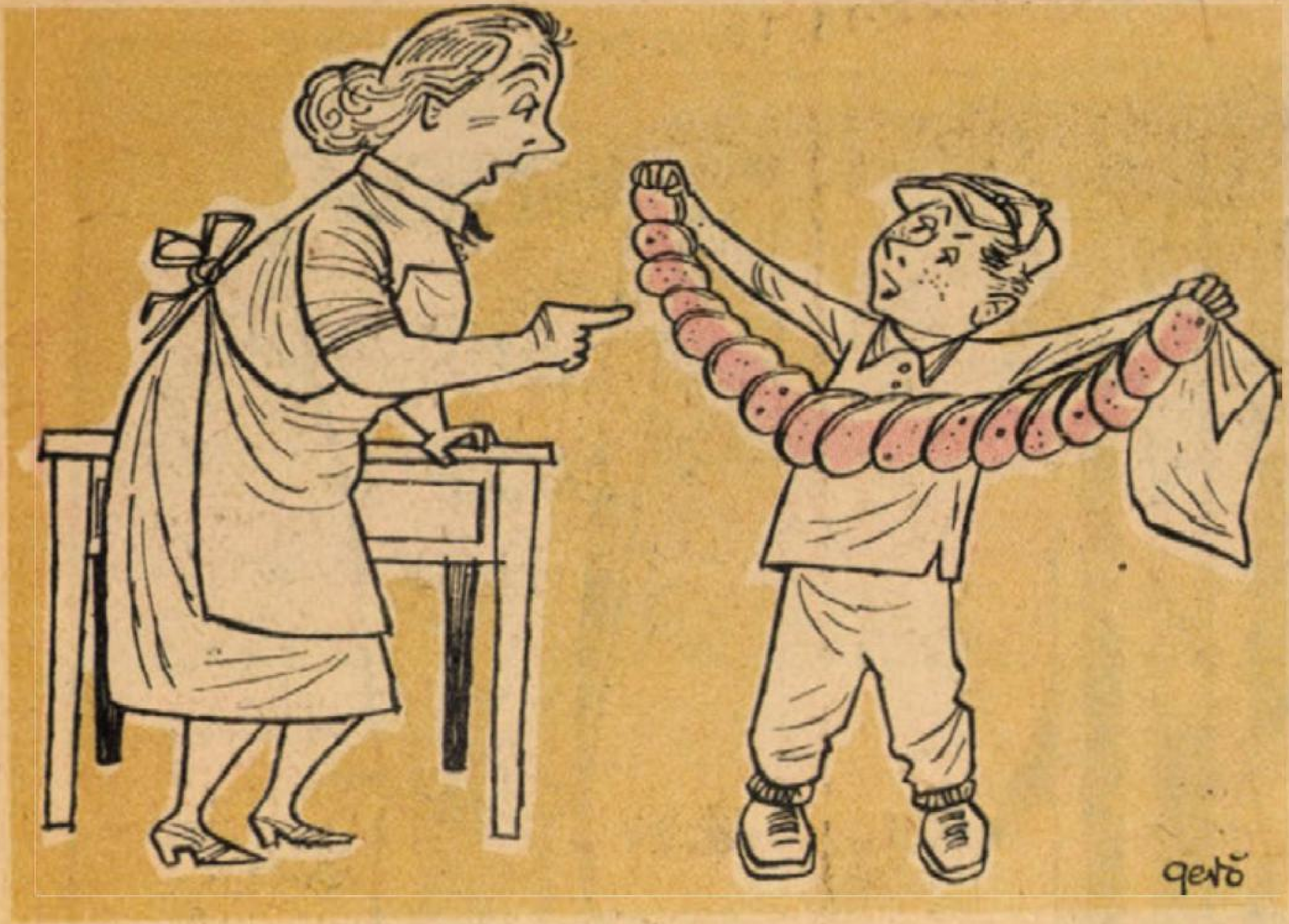

— Ez micsoda, Pistike?
— A húsz deka párizsi, amiért leküldtél.

Tűnődés

Várnai György rajza

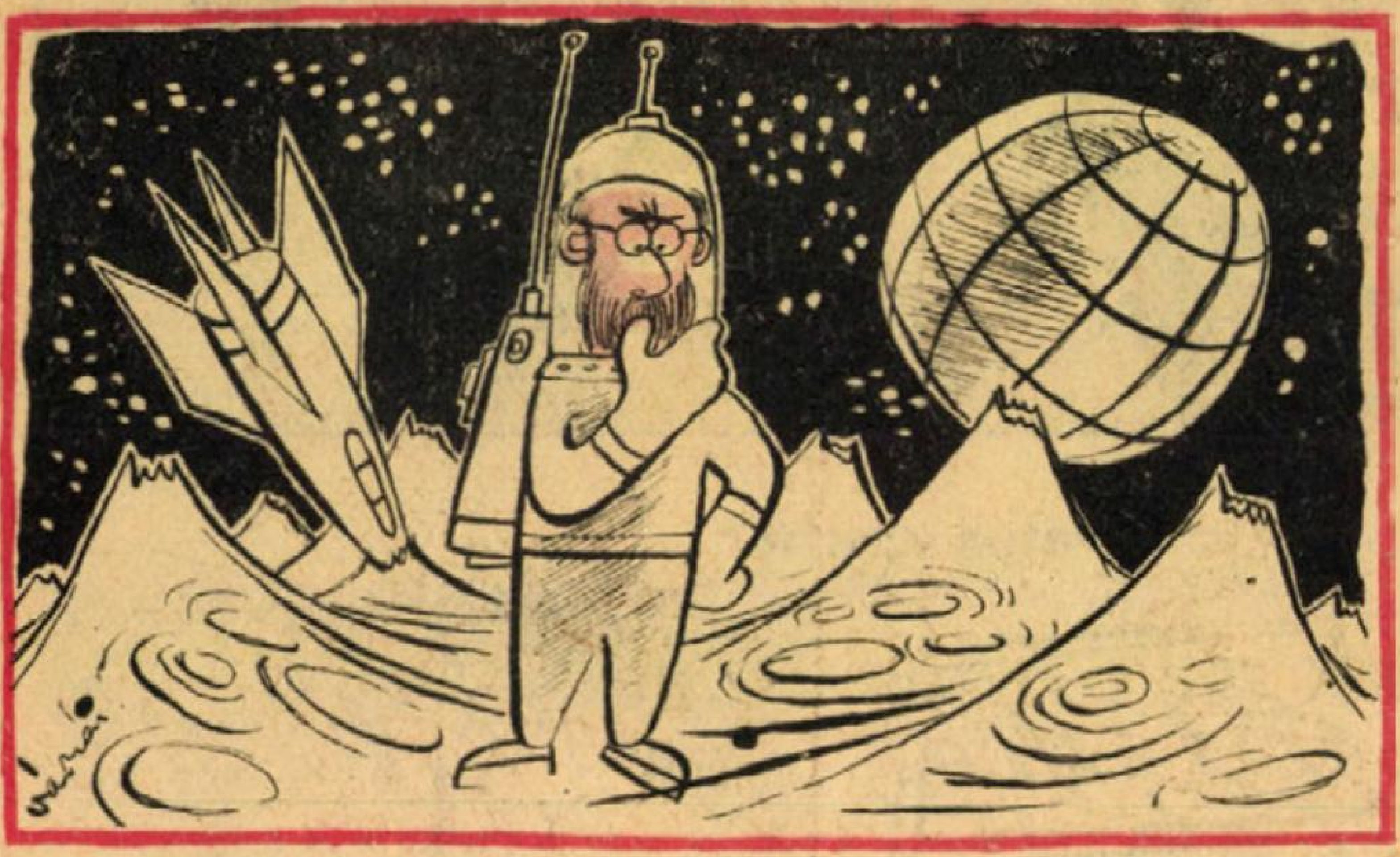

— Mit is akartam én itt tulajdonképpen csinálni? . .

Kétszemélyes törpe villamost és még sok érdekességet hoz a sajtó!

Munkatársunknak sikerült érdekes beszélgetést folytatnia néhány napilap munkatársával, s így, mindenkit túlszárnyalva jelenthetünk be néhány pompás újdonságot, melyek a közeljövőben vagy lesznek, vagy nem.

Kétszemélyes törpe-villamos

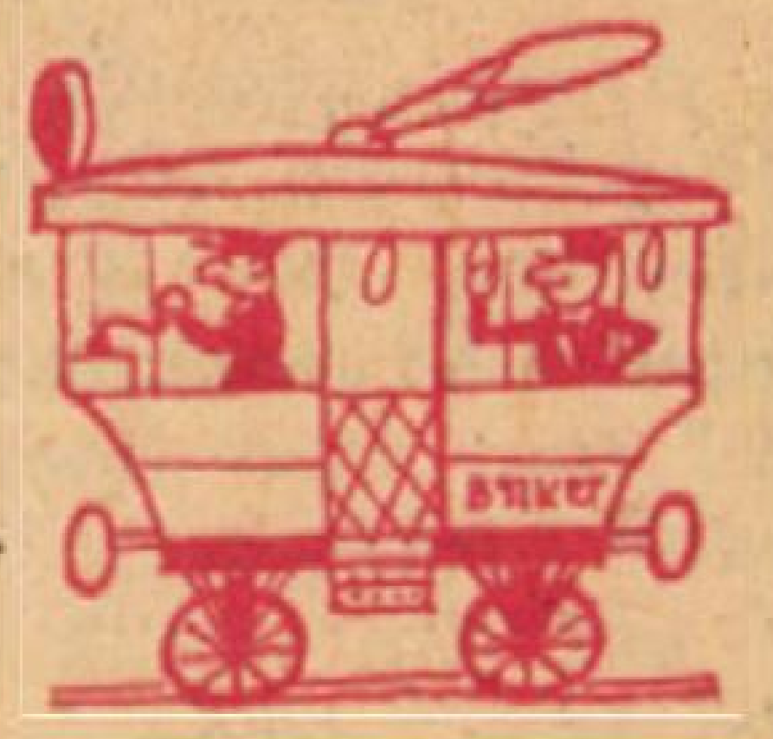

Csak a vezető és a kalauz utaznak rajta. Mivel a zsúfoltság teljesen kizárt, ezzel a járművel talán sikerül megoldani a főváros közlekedési gondjait. Egyetlen mai villamoskocsi árából nyolc-tíz, külsőre is igen tetszetős törpevillamost lehet elkészíteni.

Antipia-csuklya

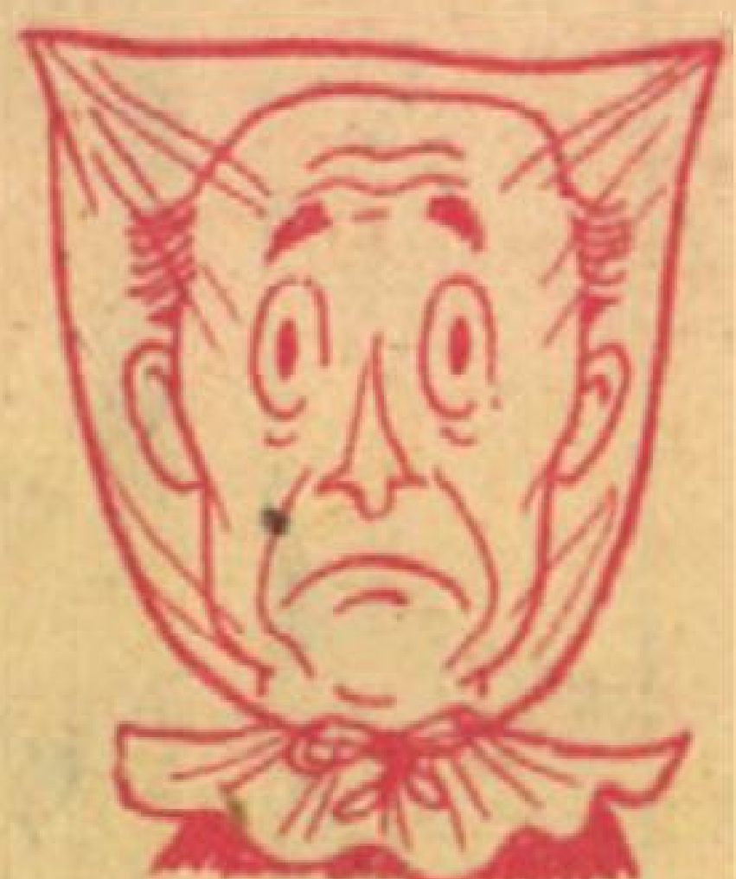

A VII. Ker.-i Nőtanács újítóinak találmánya. Nylon-zacskóból készült csuklya, melyet a férjek fejére kell felhúzni, fizetési napok alkalmával. Két erős pántját a viselő ádámcsutkáján vetik keresztbe és a tarkónál összelakatolják. Kiszúrni, kirágni nem lehet, szesz nem oldja. A levegőt mértékletesen átengedi.

Kisgyermek-pótló

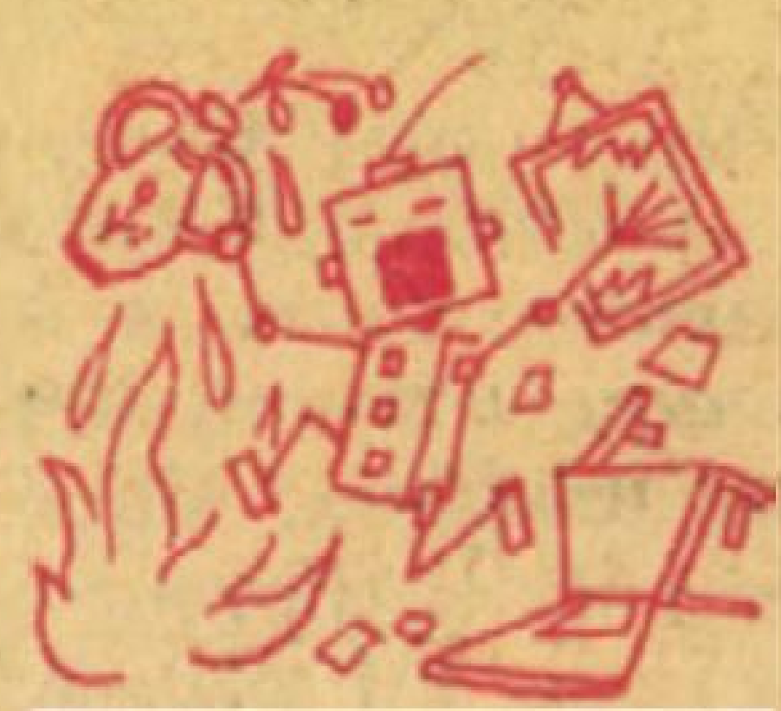

Gyermektelen családokban nélkülözhetetlen. A készülék mindent a földre ránt, felborítja a székeket és szemetel. Felgyújtja a függönyt, széttépi a bútort és trombitál. Éjszaka, beállítható időpontban üvölt.

Újság-konzerv

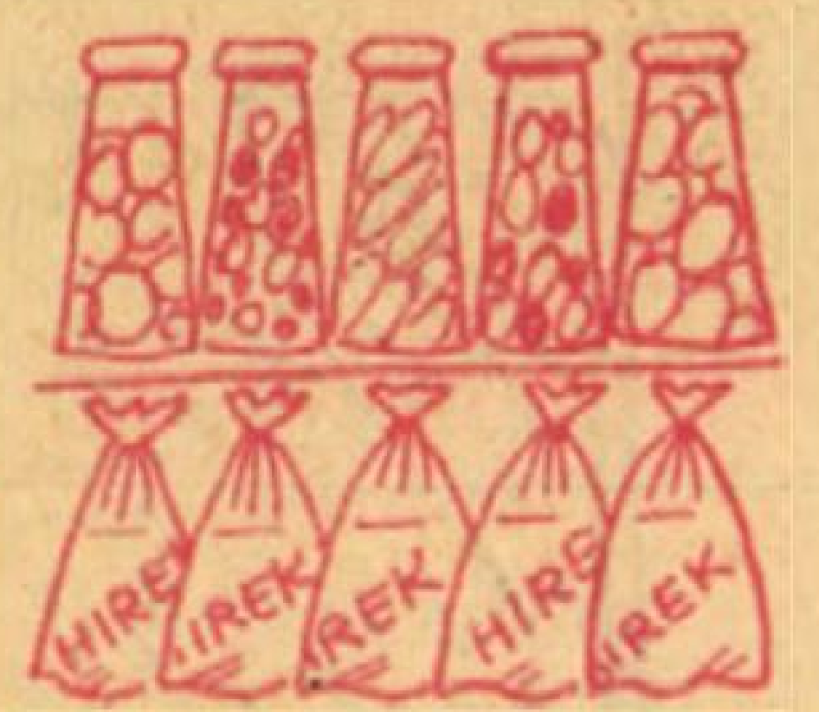

Napilap, légmentes műanyag-tasakban. A speizban tárolható, betegség esetén nem kell lemenni újságért. Hír és esemény anyaga nem romlandó, s éppannyira élvezhető, mint bármelyik friss napilap.

Orosz Mihály

EGY KIS FIZIKA

Szűr-Szabó József rajza

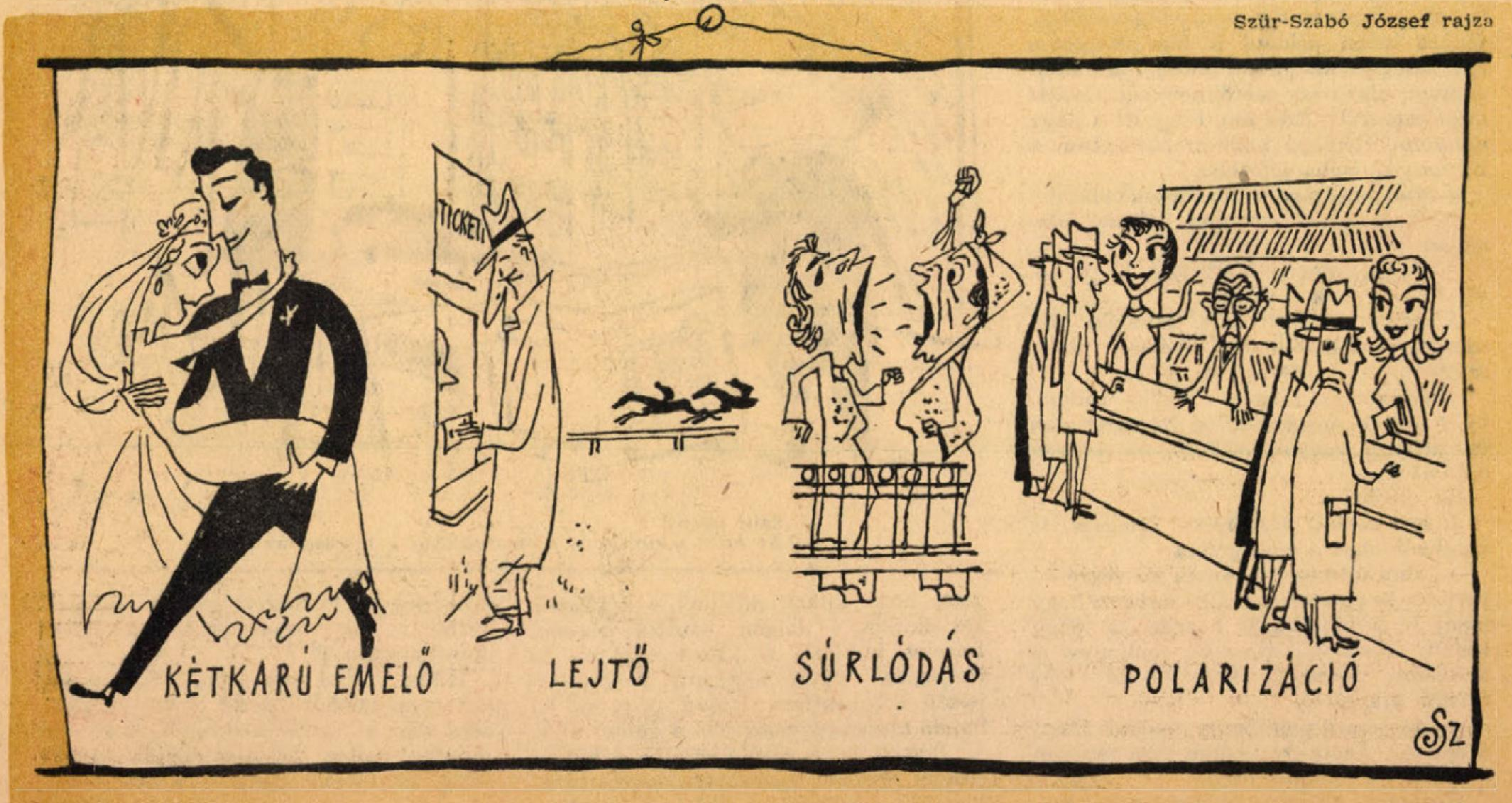

Úgy kezdődött,

hogy citromot akartam fogyasztani, hogy ne kapjak ázsiai influenzát, ám nem kaptam citromot. Hanem háromszögletű, cé-vitamin sajtot ajánlottak, hogy fogyasszak ilyen cé-vitamin-sajtot, mivel abban éppen annyi a cé-vitamin, mint egy citromban. Megvettem ezért a sajtot és elfogyasztottam.

Akkor azonban eszembe jutott, hogy az imént elfogyasztott cé-vitamin sajtnak nyilván igen kevés sajt-tápértéke és A-Bé-vitamin-tartalma van, merthogy az volt vele a cél, hogy cé-vitamint tartalmazzon és hogy citromot pótoljon, ne sajtot. És egy ilyen kis, háromszögletű sajtot nyilván nem lehet annyiféle vitaminnal agyontömni, hogy még a sajtnak megfelelő A-Bé-vitamin értéke is legyen, mikor már egy egész citrom cé-vitaminját tartalmazza. Ilyenformán pedig abba a megtévesztő helyzetbe kerültem, hogy miközben azt hiszem, hogy előbbi sajt-fogyasztásommal sajt-tápérték-vitamin szükségletem szervezetemben fedezve van, közben nincsen fedezve, és alattomosan roncsolódom sajt-tápérték hiányában.

Vásároltam ezért egy fogyasztásra erősen ajánlott, fehérjékben és Abé-vitaminban különlegesen gazdag húspástétomot, a sajt pótlására, s egy egészen speciális margarin-készitményt a húspástétom pótlására.

Fogyasztottam végül egy margarin-értékű szörpöt és egy kátrányértékű őszibarackot. Az őszibarack pótlására azt mondták, hogy legjobb a citrom. Szerencsém volt, mert közben hozták a citromot, kaptam belőle és fogyasztottam a citromból is.

Ezzel pedig a kör be is zárult. Hazamentem még, és megkaptam az ázsiai influenzát.

(somogyi)

Fehérnemű-bemutató, csak nőknek

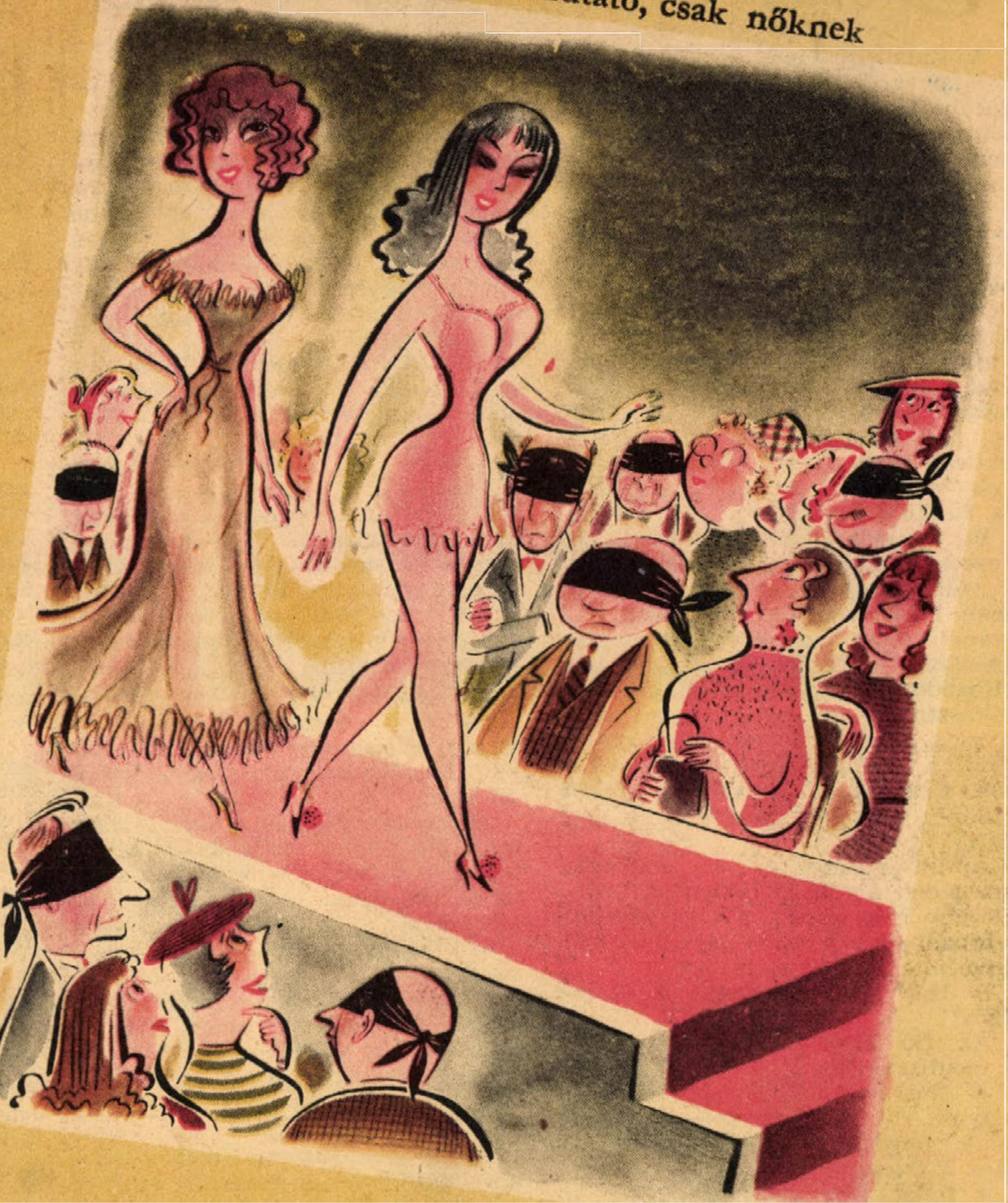

Sándor Károly rajza

DANYIL ATNYILOV:

A szamár és a hangya

A Hangya lentről törtetett a dombra.
A Szamár fent állt, s épp korgott a gyomra.
Szólt: — Mondd, te Hangya, nagyra nőtt a fű lenn?
Felelt az: — Térdig járni ott a fűben!

A Szamár vágtatott le, mint a szélvész.
Kis fűcsirákat lelt, ahogy ott szétnéz.
Hej, szórta is a Hangyára az átkot:
De egy Galamb a fáról rákiáltott:

— „A Hangya igazat szólt, lásd be ezt te!
A füvet térdig érőnek nevezte,
Mert itt e földön — s ebben áll a lényeg —
„Saját mértékkel” mérnek mind a lények.
Ez a gyakorlat nem helyes, — de régi.
Igy lesz a kis fű nagy, — ha Hangya méri!”

A moszkvai Krokodilból
fordította: **K. T. L.**

Vállalati kocsi

Gerő Sándor rajza

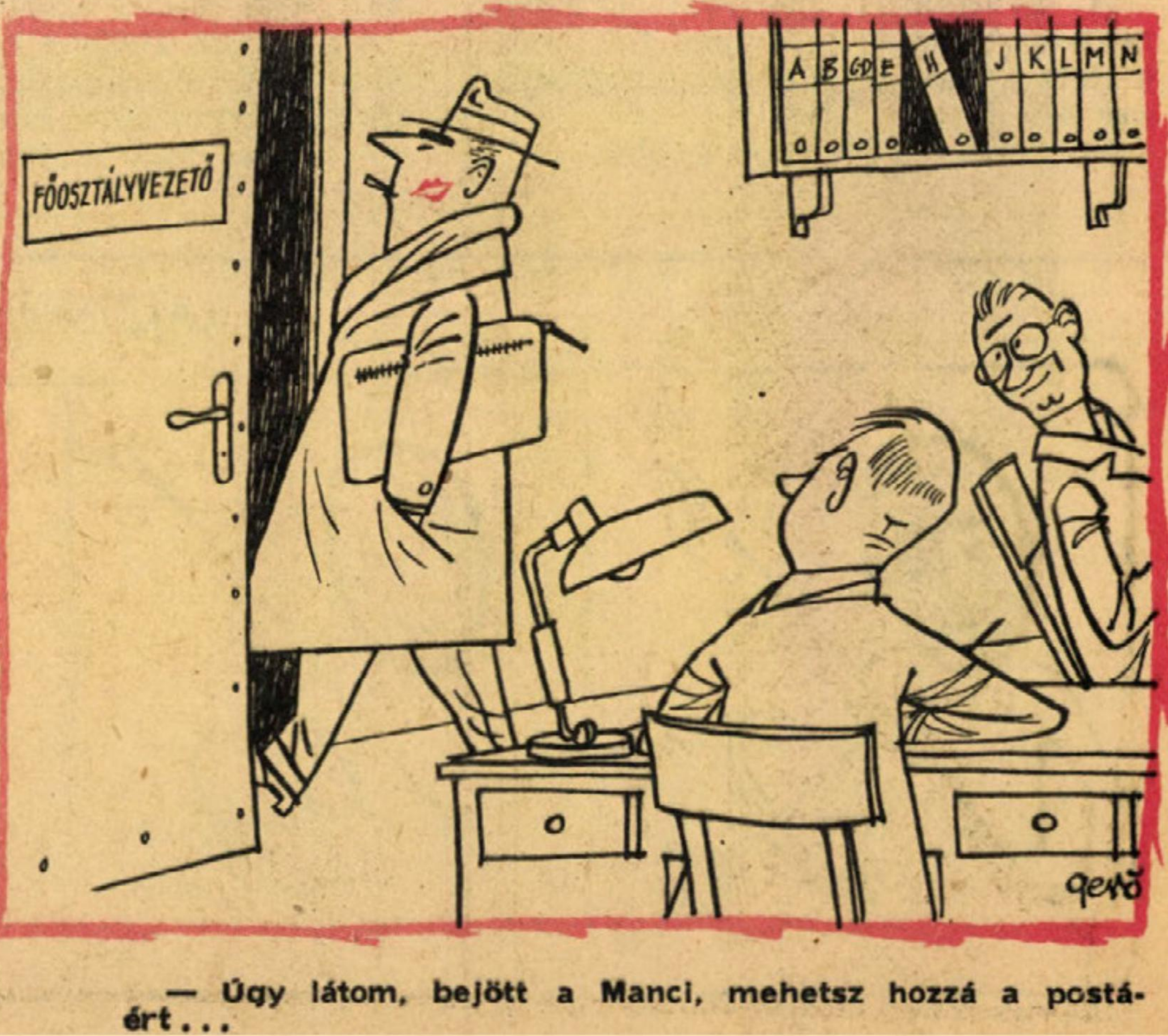

— Úgy látom, bejött a Manci, mehetsz hozzá a postáért ...

Különös nászéjszaka

A fiatal írót már meglegyintette a siker szellője. Kacagtató kabarédarabjai után kőszínházban is színpadot kapott, filmet írt, majdnem befutott. Ezer pengőt keresett havonta, abban az időben, amikor a népszerű sláger így dalolt: „Kétszáz pengő fiksszel, az ember könnyen viccel". Ő nem viccelt, hanem halálos komolysággal — megnősült. Feleségül vett egy hozzáillő, tizenkilenc esztendős leányzót és külföldre vitte az asszonykát nászútra, hadd lásson világot. Nem messzi külföldre, csak ide a közelbe, a Bécs melletti Badenbe, amely akkoriban kiválóan alkalmas helynek bizonyult üdülés, nászutazás és rulettezés céljaira.

Borús, esős őszi délutánon érkezett az ifjú pár Badenbe. A köd fátyolba borította a parkot, a térzene körül kevesen őgyelegtek. A szanatórium éttermében csakhamar vacsorára terítettek és az ifjú pár elfogódottan foglalt helyet egy sarokasztalnál. Az író igyekezett fölényesen viselkedni, nehogy észrevegyék a szomszédok, hogy nászutasok. Érthetetlen okokból az ilyesmi különös mosolyra fakasztja az embereket.

Amint letelepedtek, az asztalukhoz lépett a szintén Badenben üdülő idősebb magyar író, sok nemzetközi színpadi siker hőse és nagy örömmel üdvözölte az ifjú kollégát.

— Hát maga mit keres itt, Lacikám?!

Az ifjú felemelkedett és elpirult a megtiszteltetéstől:

— Nászúton vagyok itt Menyus bátyám. Ma délben volt az esküvőnk. Engedje meg, hogy bemutassam a feleségemet.

A fiatal asszonyka is felállt a nagy névnek és illedelmesen kezet nyújtott.

A híres író atyailag megpaskolta az ifjú nő hamvas orcáját, majd nyájasan megkérdezte:

— Mit csinálnak vacsora után?

A nászutasok riadtan egymásra néztek, de aztán a férjben felülkerekedett a szakmai tisztelet és udvariasan felelte:

— Amit tetszik parancsolni.

— Gondolom, römizhetnénk.

— A feleségem nem ismeri a játékot.

A híres író rámeredt az asszonyra. Pillantásából parányi megvetés sugárzott. Lehetséges? Itt ül a mondén szanatórium ebédlőjében egy fiatal asszonyka és nem römizik? A römi akkor hajózott át Amerikából és nagyobb diadalt aratott, mint néhány száz évvel azelőtt a krumpli. És itt ül egy fiatal nő, aki nem römizik. Az ifjú szerző szemernyit szégyellte magát, hogy ilyen könnyelműen nősült. Szerencsére az idős író vigasztaló hangon megszólalt:

— Nem baj, játsszunk kettesben.

Vacsora után kártyára terítettek a fényes hallban és azok a vendégek, akik nem sétáltak át a kaszinóba, szerencsét próbálni, itt szórakoztak. A két író römizni kezdett. Úgynevezett tízlapos römit játszottak, az otthoni Fészek Klubban meghonosított szabályok szerint.

— Foglaljon helyet és tanulja meg a játékot — rendelkezett az öreg író és a fiatal asszony elragadtatás nélkül, de engedelmesen a férje mögé ült.

Szomorúan figyelte a számára értelmetlen játékot, ásítgatott is egyetegyet — nem csoda, az esküvői szertartás izgalma, a gratulációk, az ajándékok, a csomagolás, az ötórás utazás alaposan kimerítette zsenge alkatát.

A kártya matadorjai egyre kevesebbet figyeltek a néma kibicre. Belemerültek a játék élvezetébe, ízes megjegyzésekkel kísérték a fordulatokat és vadul küzdöttek az anyagi és erkölcsi győzelemért.

Éjfél felé az asszony lelkében tusakodó küzdőfelek a mérkőzés végéhez érkeztek: a fáradtság legyőzte az udvariasságot.

— Ne haragudjon, mester — emelkedett fel a nő —, rettenetesen elfáradtam, felmegyek a szobánkba.

— Eredj csak, fiacskám — szólt a férj. — Mindjárt abbahagyjuk.

Amikor az asszony szoknyája meglebbent a lépcsőhajlatban, az öreg író méltatlankodva kitört:

— Mi az hogy mindjárt? Nagy differenciák vannak, sokat vesztek, Lacikám!

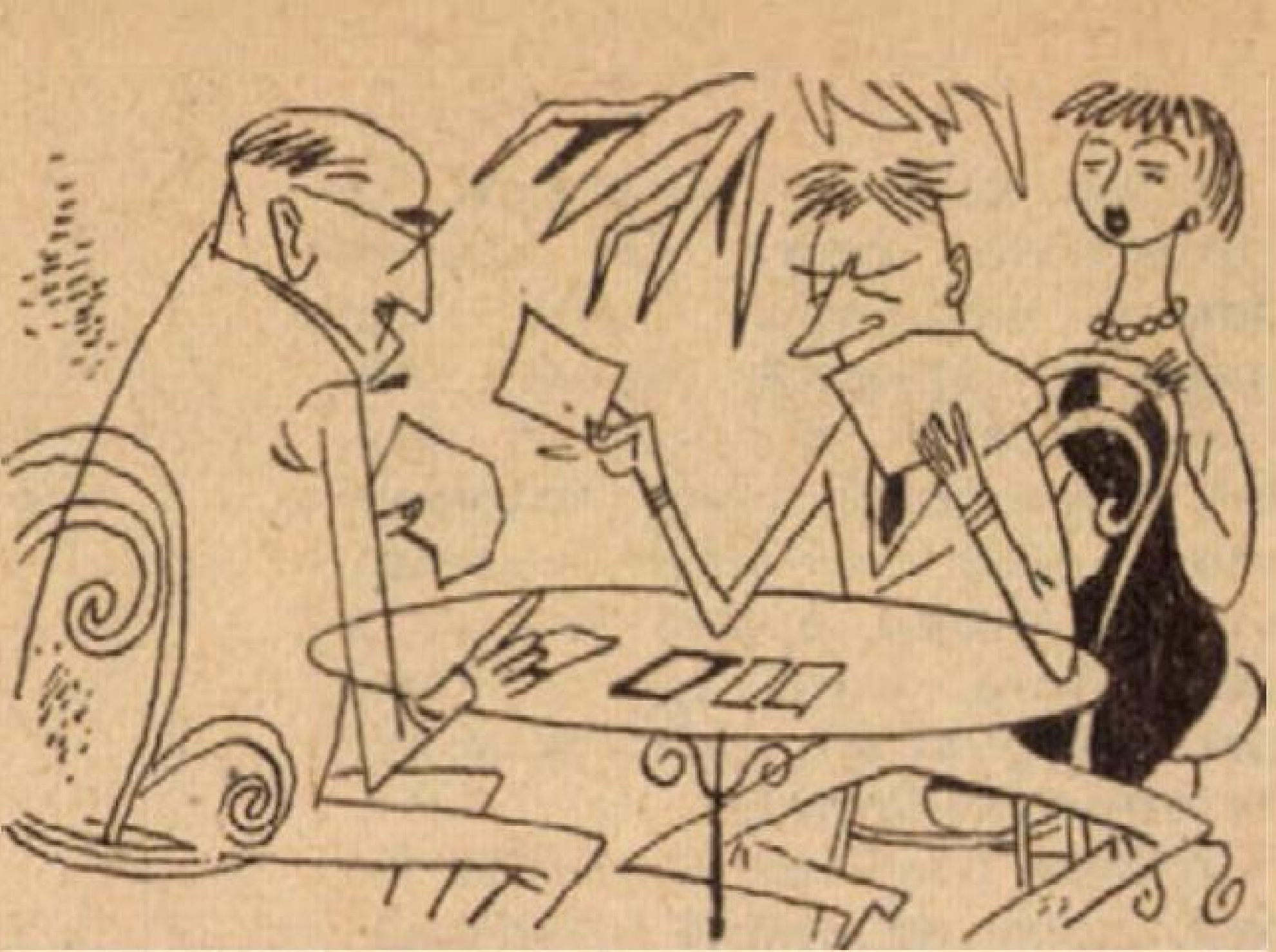

A kártya ördöge nem szereti a változásokat. Alig lépte át az asszony a szobája küszöbét, megfordult a lapok járása és most már az öreg író nyert esztelenül. Mindenről megfeledkezve, égő szemmel csapkodták a lapokat.

Három órára kiürült körülöttük a helyiség. Már csak ketten játszottak áhítatos révületben. Ekkor melléjük surrant az éjszakai ügyeletes szobalány és diszkréten a fiatal férjhez fordult:

— Bocsánat, a nagyságos asszony kéreti, szíveskedjék felmenni.

A mester válaszolt, indignálódva:

— Miért? Hány óra?

— Három.

— Ejha! Hiába, kártyázás közben gyorsan múlik az idő. Mondja meg, kedvesem, a nagyságos asszonynak, hogy még három bulit játsszunk és aztán abbahagyjuk. Kézcsókunkat küldjük.

A lány csendes „jahwohl"-t motyogott és eltávozottt. Az öreg író körülnézett a néptelen hallban és elégedetten jegyezte meg:

— Ilyen csendben élvezet játszani...

És játszottak. Önfeledten, egyre jobban nekitüzesedve, a vérbeli kártyások sohasem lankadó harci kedvével. Észre sem vették, hogy hatot kongatott az ingaóra és a hallban a takarítóasszonyok maroknyi hadserege hozzálátott a súroláshoz. Ekkor a lépcső karfájára támaszkodva álmosan, elnyűtten, szomorkásan megjelent az ifjú asszonyka. Síros hangon szólította újdonsült férjét:

— Lacikám, nem tudok elaludni! Gyere már fel!

Az öreg író az asztalra rakta a kezében tartott lapokat, megcsóválta a fejét és rosszallóan így szólt:

— De tüzes a kis menyecske!!

Stella Adorján

RAJZISKOLA

Szür-Szabó József rajza

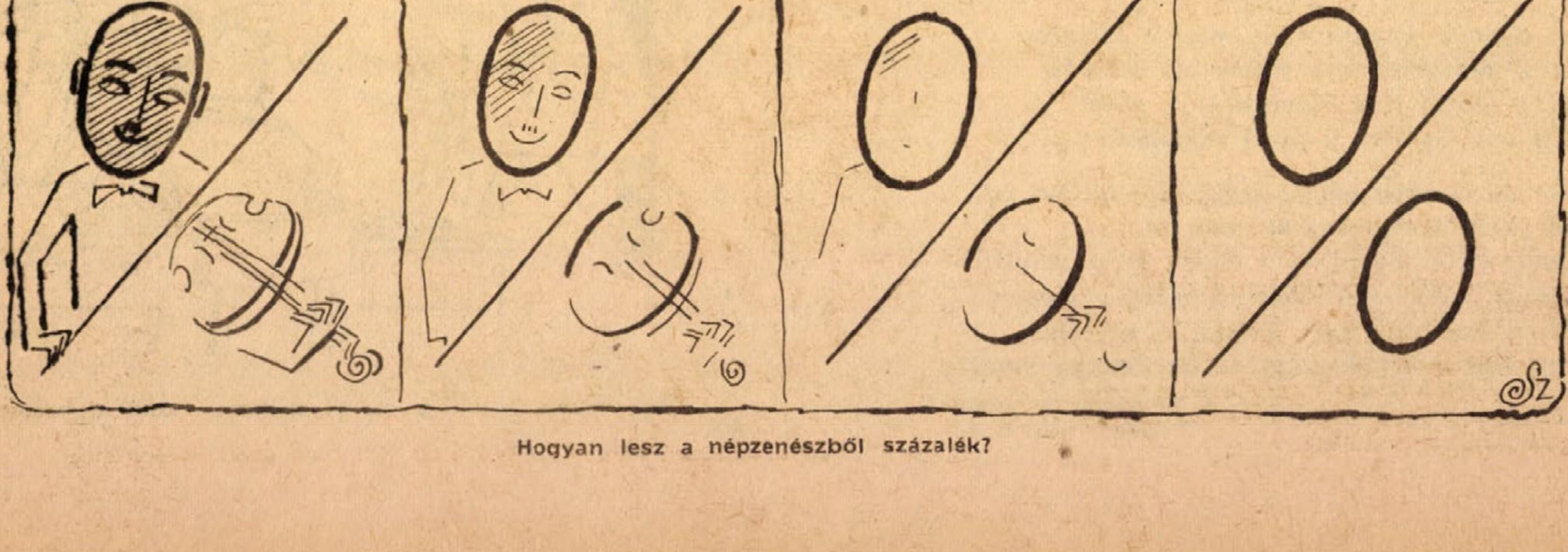

Hogyan lesz a népzenészből százalék?

Hajótörött

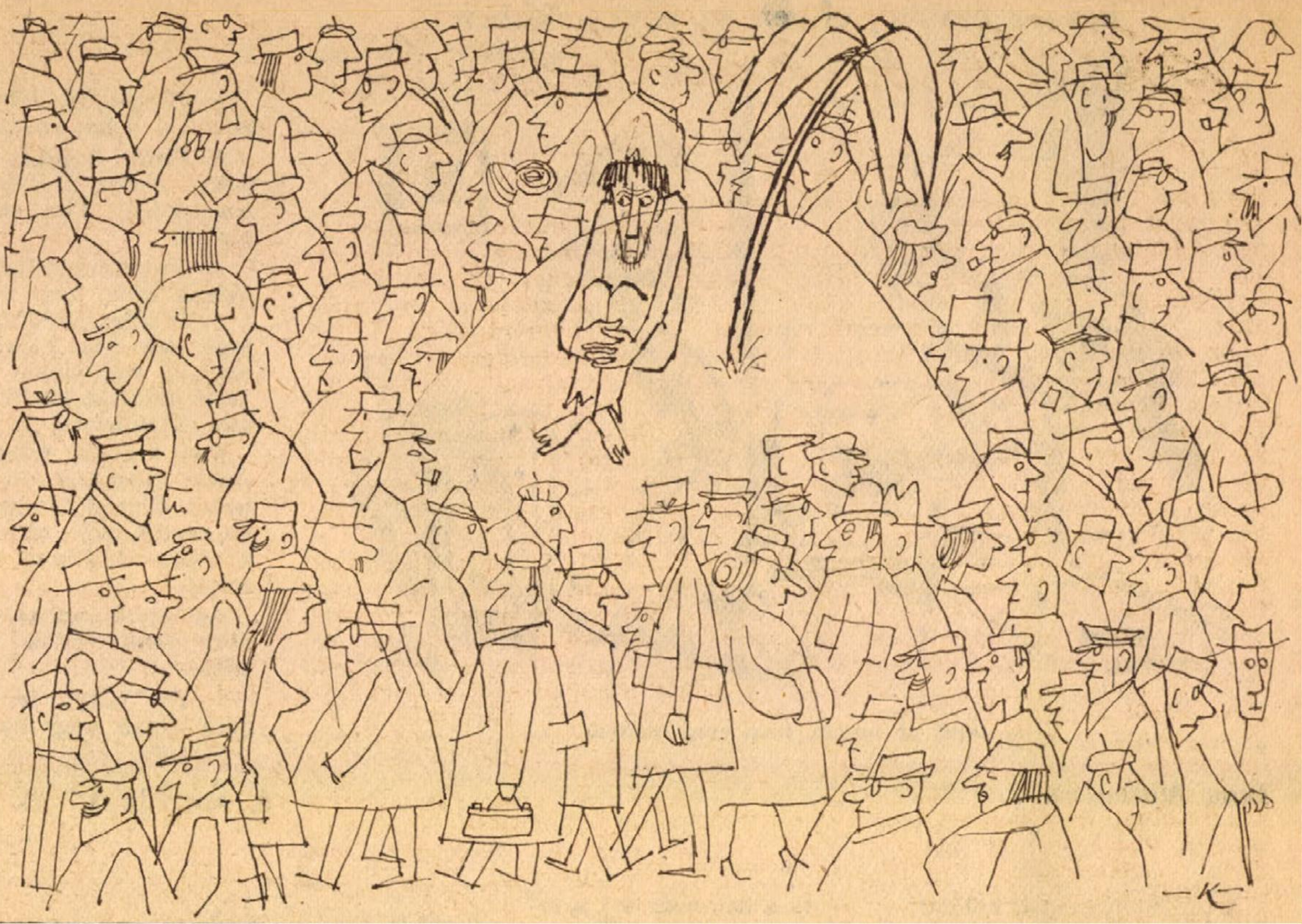

Kaján Tibor rajza

A gazdagság ismertető jele

Ki a leggazdagabb amerikai?

Nem Ford, nem Rockefeller. Éppenséggel nekik is van mit aprítani a tejbe, de igen messze vannak dollármilliók tekintetében egy Paul Getty nevezetű olajmágnástól, aki csak Szaud királynak mintegy napi 15 000 dollárt fizet jogdíj fejében. Getty vagyona ezermillió dollár körül mozog. Hogy mennyi pontosan a vagyona, azt ő maga sem tudja. Ebből a tényből született az alábbi bölcsesség:

— Aki pontosan tudja, hogy mennyi pénze van, az nem igazi gazdag ember.

Az új Romeo és Júlia

Shakespeare-t egyre gyakrabban korszerűsítik. Most a Broadway egyik zenés színházában mutattak be egy darabot, amelynek témáját Romeó és Juliára építették. Nem két egymással szembenálló családról van szó, hanem két egymással szemben álló new yorki rablóbandáról. Az egyik banda adja Júliát, a másik Romeót.

A kardot pisztoly helyettesíti, a lírát helyi tájszólás, rock and roll, verekedés és a legmaibb gengszterviccek.

Nők a Lordok Házában

Az öreg lordok körében határtalan a felháborodás annak hallatára, hogy nők is bejuthatnak a Lordok Házába.

Egy öreg lord, „Glasgow grófja", a következő érvvel támadta a kormány javaslatát:

— Ez a ház a Lordok Háza és nem a Lédik Háza!

Az angoloknak a mesterséges égitestek korában is megvannak a maguk sajátos gondjaik.

Alkony a vonaton

Toncz Tibor rajza

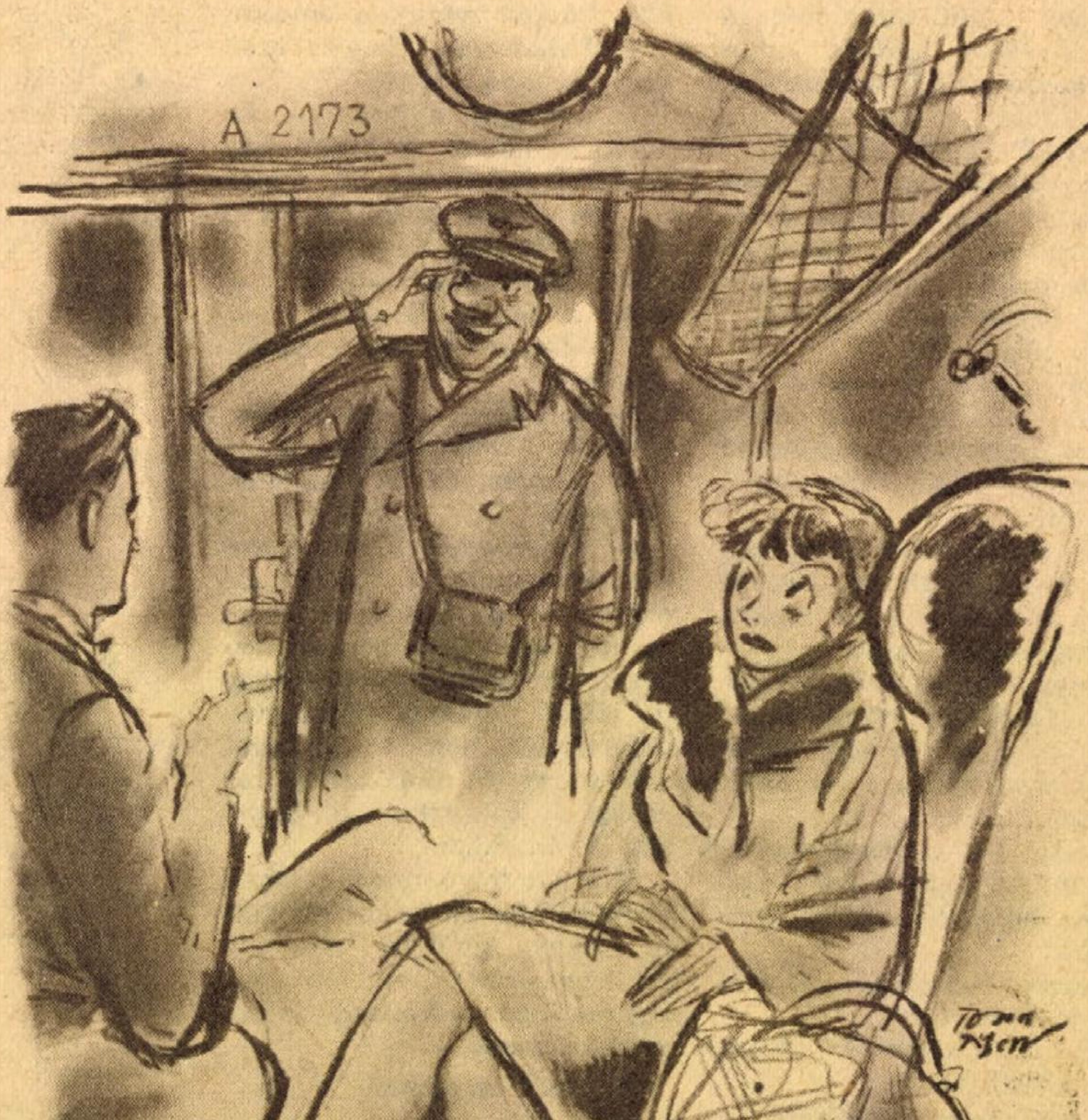

— Mától kezdve minden fülke világítva lesz! Hát csak azért mondom ...

Ravasz csábító, ebben az enyhe őszben

Szür-Szabó József rajza

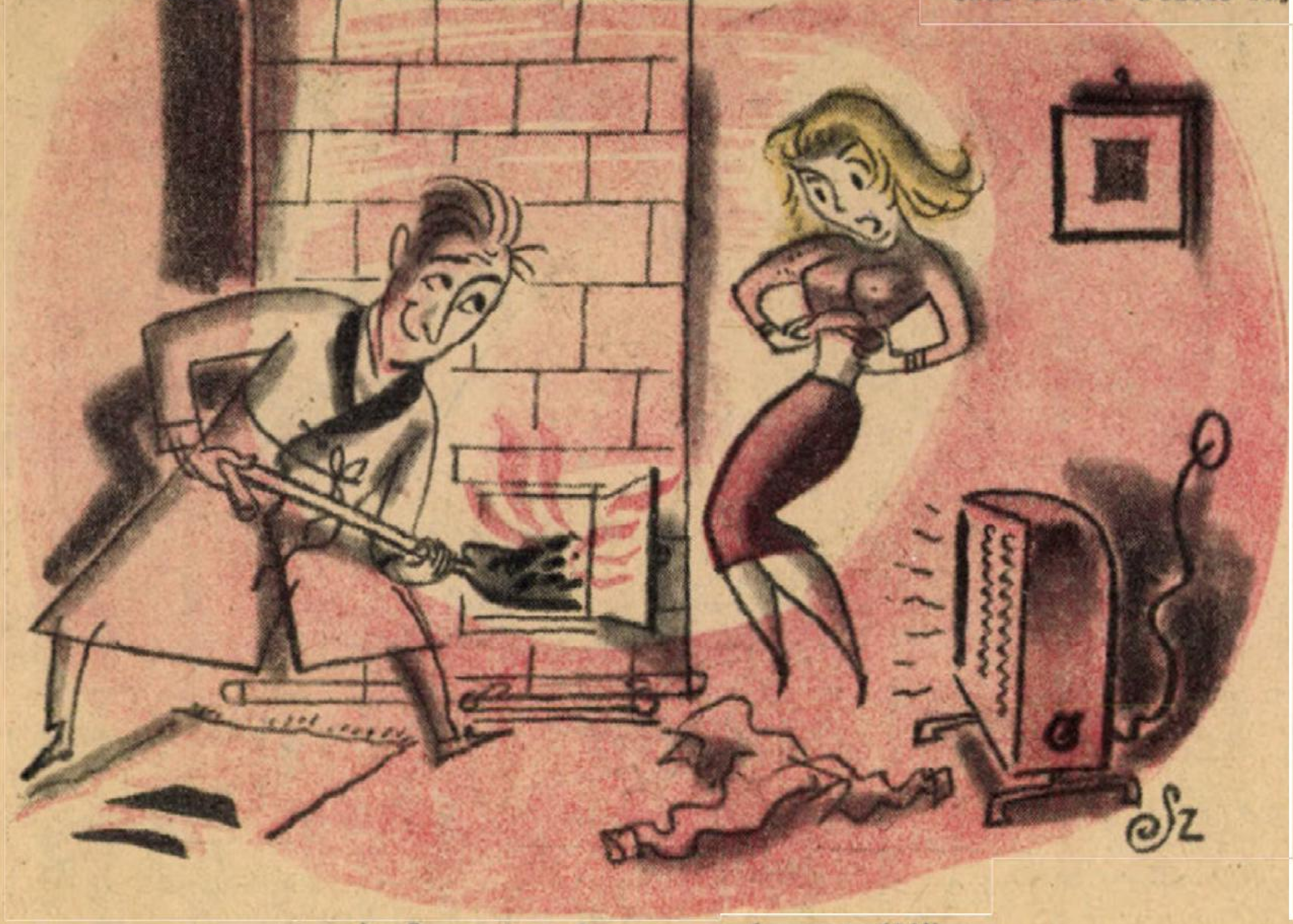

— Jenő, ez igazán nem szép magától! ...

A SZPUTNYIK KÖRÜL

A világsajtót változatlanul foglalkoztatja a két szovjet műhold.

A Daily Express közvéleménykutatást rendezett. Eszerint minden száz angol közül 14 hajlandó lenne az űrbe utazni.

A kutyabarátokat, akik felháborodtak azon, hogy egy kutyát tettek a műholdba, különféle gúnyos megjegyzések érik. Vicky, a híres karikaturista, vadászokat rajzolt le, akik hajtóvadászat közben egy percig álltak tiltakozásul „a kutya" miatt.

Más közírók felhívják az állatbarátok figyelmét arra, hogy helyes lenne közbenjárniuk egy sereg csirke, sertés, ökör, birka stb. érdekében. E felsorolt állatok élete veszélyben forog.

Az egyik lapban egy félig agyonvert ökölvívónak ezt mondja az edzője:

— Ha kutya lennél, a közönség nem tűrné, hogy bántsanak!

*Dave Michaelson :**

Török örömök

A török-szír frontról küldött ragyogó tudósításokat olvasva csodálattal adóztam a nyugati laptudósítók fantáziájának. Elhatároztam, hogy magam is felcsapok haditudósítónak és viszontagságos utazás után megérkeztem a helyszínre. Onnan küldöm

SAJÁT TUDÓSÍTÓNK

különleges és igaz jelentését:

A határon találtam egy török ezredest, aki folyékonyan beszélt angolul, ámbár némi török akcentussal. Megkérdeztem tőle:

— Mit gondol ezredes úr, az itt felvonuló hatalmas török haderők agresszióra készülnek?

Komoly határozottsággal válaszolta:

— Agresszió? Figyeljen apafej, nálunk odahaza Brooklynban az ilyesmire azt mondják, hogy „egy frászt!"

Ebben a pillanatban robogott hozzánk egy török tank, parancsnoki hídján egy török kapitánnyal. Hosszú sor tank követte.

Vonulj fel a tankjaiddal Jack, de ne menj közel a határhoz, legfeljebb három méternyire.

Az ezredes átnyújtott nekem egy látcsövet.

— A szír csapatok támadásra készülnek.

A szememhez emeltem a tábori látcsövet. Két traktort láttam, amint szántási műveleteket végzett.

— Látja a páncélkocsikat? — kérdezte az ezredes.

— Én traktorokat látok. De az is lehet, hogy tévedek, mert egy kicsit rövidlátó vagyok.

— Az a baj, hogy sok a rövidlátó maguk között. Bezzeg mi katonák tisztán látjuk a tankokat és páncélosokat.

Rámutattam a mögöttünk álló tankok végtelen soraira.

— Lehetséges, hogy ezek viszont traktorok?

— Azt nem állítom —, felelte. — Ezek a török nép védelmi fegyverei. No éppen itt jön a szír miniszterelnök! Jó reggelt kegyelmes uram!

Az ismeretlen nagyot köszönt a brooklyni ezredesnek, én pedig szerényen megkérdeztem:

— Mit keres a szír miniszterelnök Törökországban?

A „miniszterelnök" megmagyarázta:

— Én vagyok a törvényes miniszterelnök! A másik aki otthon van Szíriában nem számít, mert őt a nép választotta. A törvényes kormány itt székel Törökországban, valamennyien derék szír hazafiak vagyunk, akik két-három évtizedet töltöttünk az Egyesült Államokban.

Közben felvonultak a török tankok. Messziről lehetett látni, hogy törökök, mert a csillagos lobogó mellett egy-egy parányi török zászlót is lengetett a szellő.

A „miniszterelnök" folytatta:

— Most indítjuk az ellentámadást. Persze, nem várjuk meg amíg támadnak, mert lekésünk. Iszik egy pohár valódi amerikai, akarom mondani török viszkit?

Már töltött is, majd felém emelte poharát.

— Éljen a kis népek önrendelkezési joga, — mondta ünnepélyesen.

---

* Dave Michaelson, ismert angol szatirikus író, a Daily Worker munkatársa.

A szerelem vak

Vasvári Anna rajza

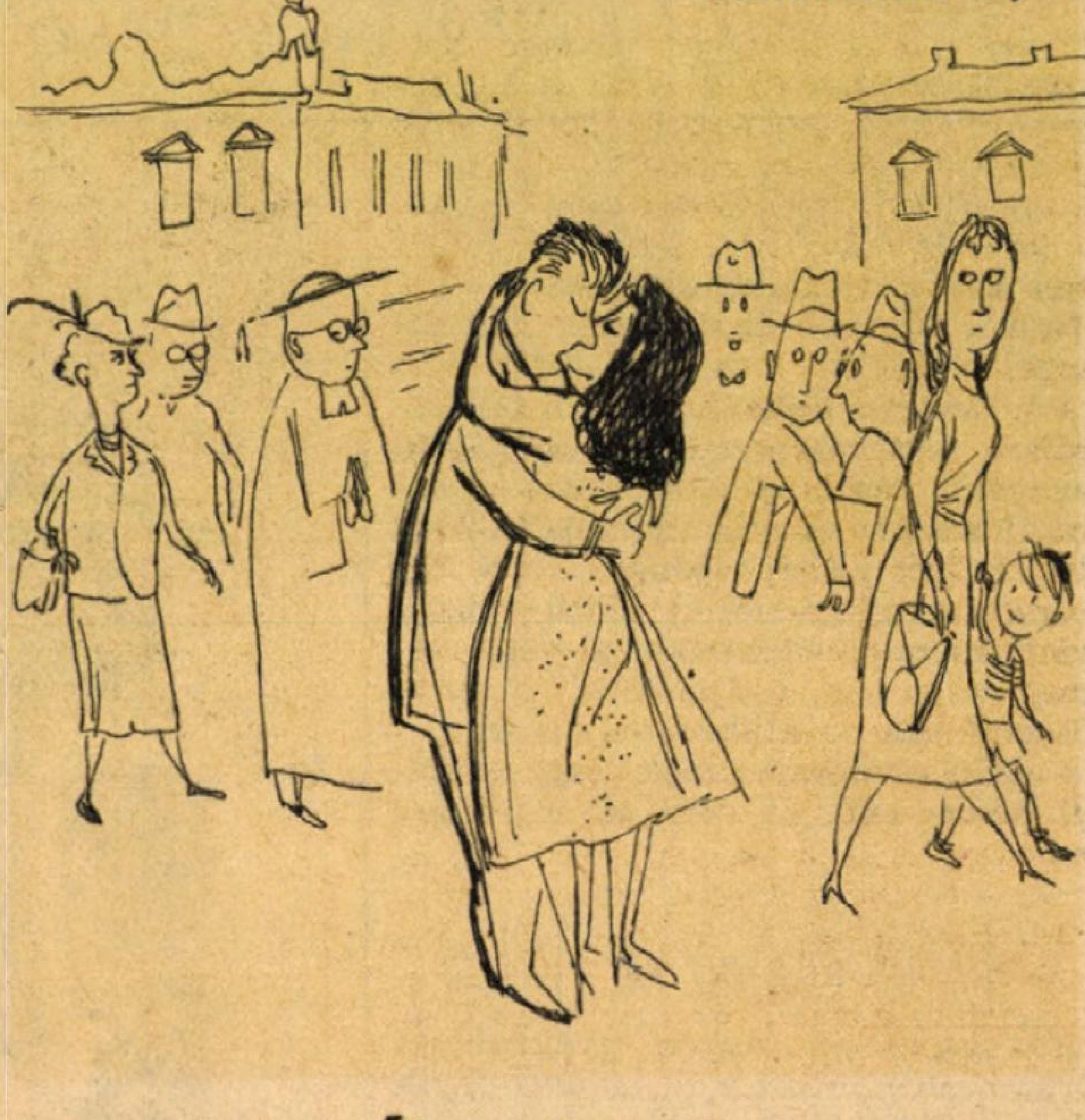

Álmodik a Sajó

Hegedűs István rajza

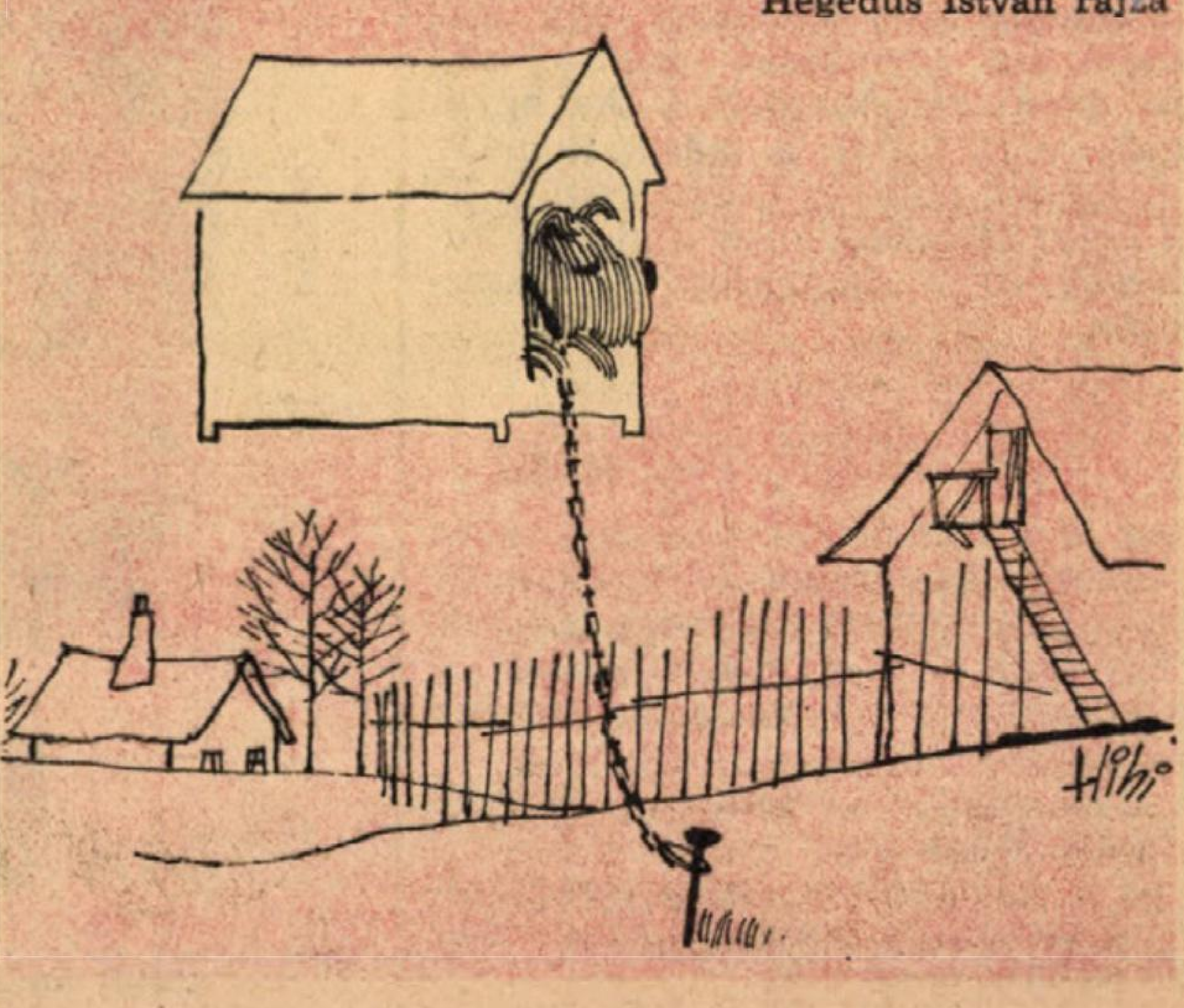

A tudomány világából

A MODERN TÁNCOK EREDETE

Őz Ádám, tánc- és illemtanár, foglalkozásához híven sem nem káromkodott ocsmány módon, sem nem vetette magát a földre fájdalmában, midőn Belzebúb elé vágott Mucus, szinte csak méterekkel a cél előtt, és ezzel Mucus elrontotta Őz Ádám befutóját. A tanár diszkréten és illedelmesen megtapogatta zsebeit, s még-egyszer meggyőződött róla, hogy a további futamokra egy forintja sem maradt. E napon különösen kedvezőtlenül alakult számára az ügető, pedig egészen biztos tippekkel indult ki a versenyre.

A következő futamban is például, a Nehézség — Anyád fia kombináció oda-vissza egészen biztos tipp lett volna, mert még tegnap adta neki a tippet Pityu, a Nemzeti eszpresszóban, Pityu, aki lóvakaró volt az ügetőn. De most, hiába van Őz Ádám kezében a biztos tipp, ha a pénze elfogyott.

S már a kijárat felé baktatott, mikor egyszerre új elhatározásra jutott, és illedelmesen felajánlotta felöltőjét egy, a pénztártól nyereséggel távozó ismeretlennek. Az ismeretlen megvette a tánc- és illemtanár felöltőjét, s Őz Ádámnak szerencsére volt még éppen annyi ideje, hogy feltehesse felöltője árát a Nehézség—Anyád fia befutóra. A két ló csak hajszállal maradt le, s ez a körülmény is megerősítette a tánctanárt abban, hogy tippjei alapjukban véve jók, s hogy folytatnia kell a játékot. Ezért levette a zakóját, és a kifizető pénztár elé állt, hogy eladja a zakót is.

A következő befutóban Őz Ádámnak fordítva volt meg a tikettje, ami után levetette a mellényét, s eladta, a következő futamban pedig diszkvalifikálták a lovát, mert galoppban ment, s ezután. hosszabb utánjárással, elcserélte a nadrágját is egy rövidnadrágért és némi ráfizetésért.

Ekkor már egészen szép közönsége volt a tánc- és illemtanárnak, kik a futamok után siettek a pénztár elé, hogy tanui legyenek Őz Ádám újabb jelenésének, s ahogyan fogyott rajta a ruhanemű, úgy csapott mind magasabbra körülötte az érdeklődés. Az utolsó előtti futam előtt akkora összeget ígértek az ingéért, ha leveti, mint két órával előbb kapott a felöltőjéért, és az utolsó futamnál, a rövidnadrágjáért már egészen bámulatos összeget ajánlottak fel. A tánc- és illemtanár alsónadrágban fejezte be a versenynapot, s ha történetesen még egy futam lett volna aznap, úgy példátlan összegért kelt volna el az utolsó ruhadarabja. Ám így is, tomboló közönségsikert aratott, és e nap lett eljövendő gazdagságának előestéje.

A tánc- és illemtanár felfedezte ugyanis a *sztriptíz* műfaját, s e vetkőző-szám megteremtésével rövidesen vagyont szerzett.

(S. P.)

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Feketefuvar

Sándor Károly rajza

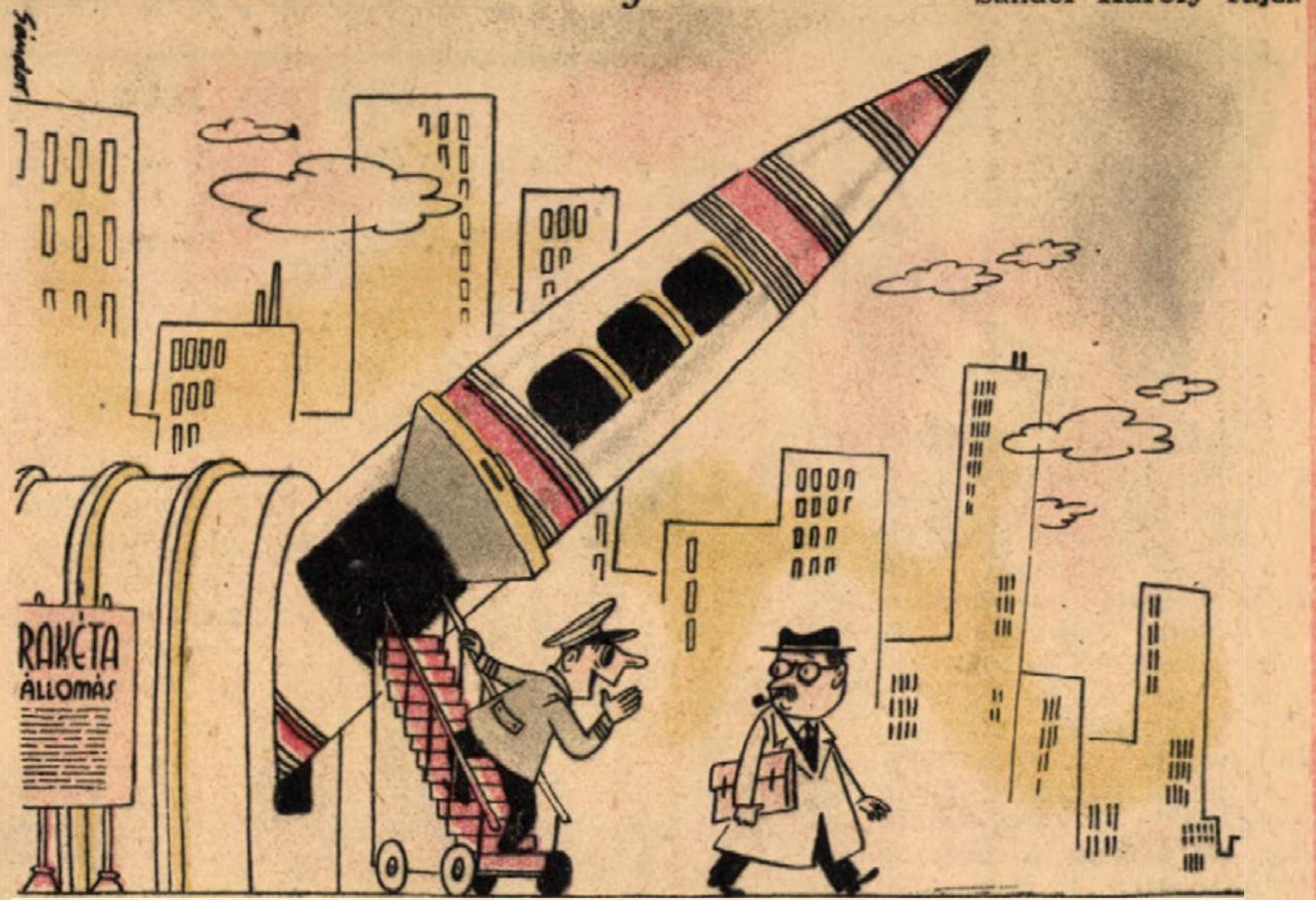

— Pszt! Nem akar féláron a Holdba utazni?

A szemtanú

Schwott Lajos rajza

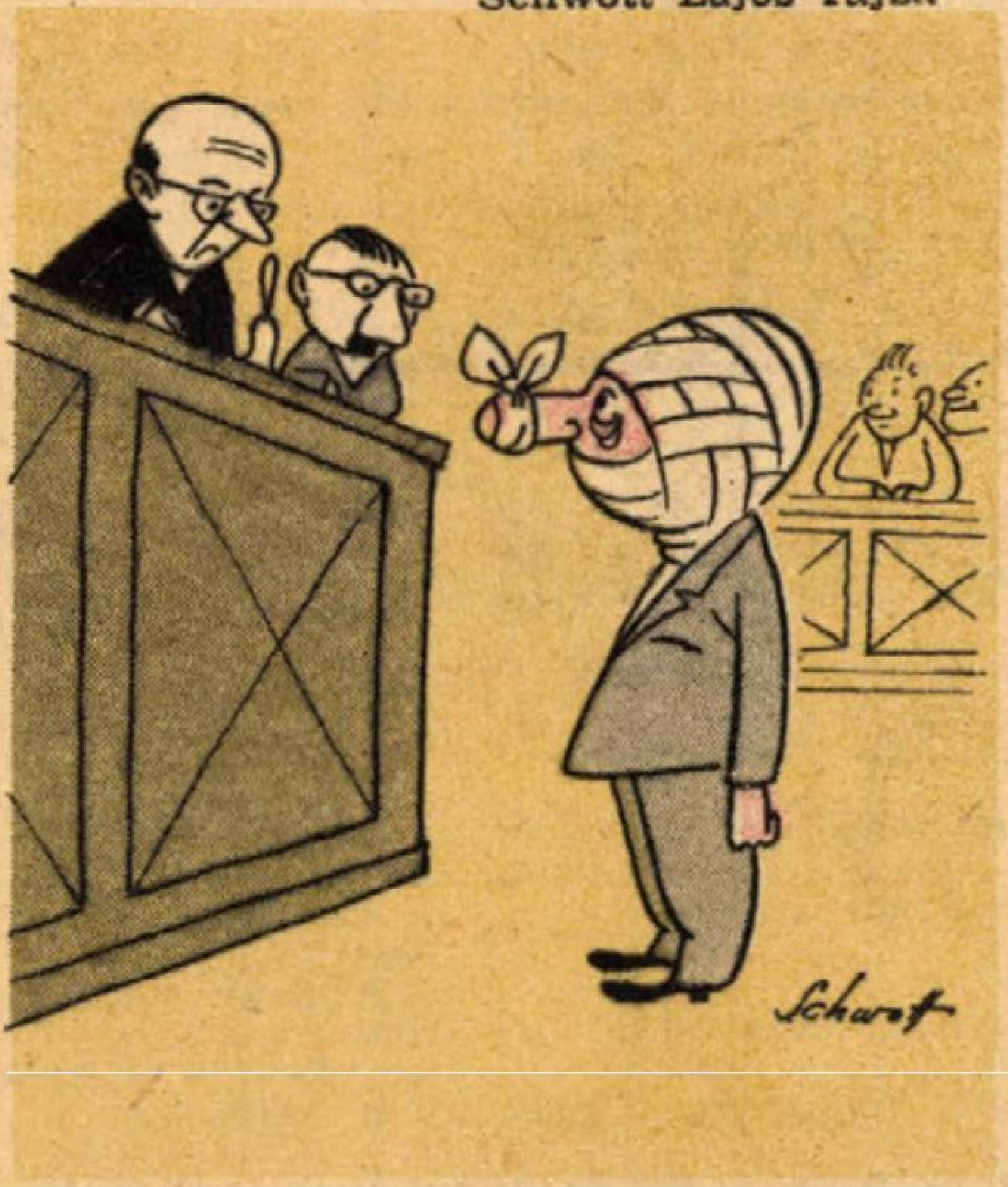

Ahogy a papa csinálja

Gerő Sándor rajza

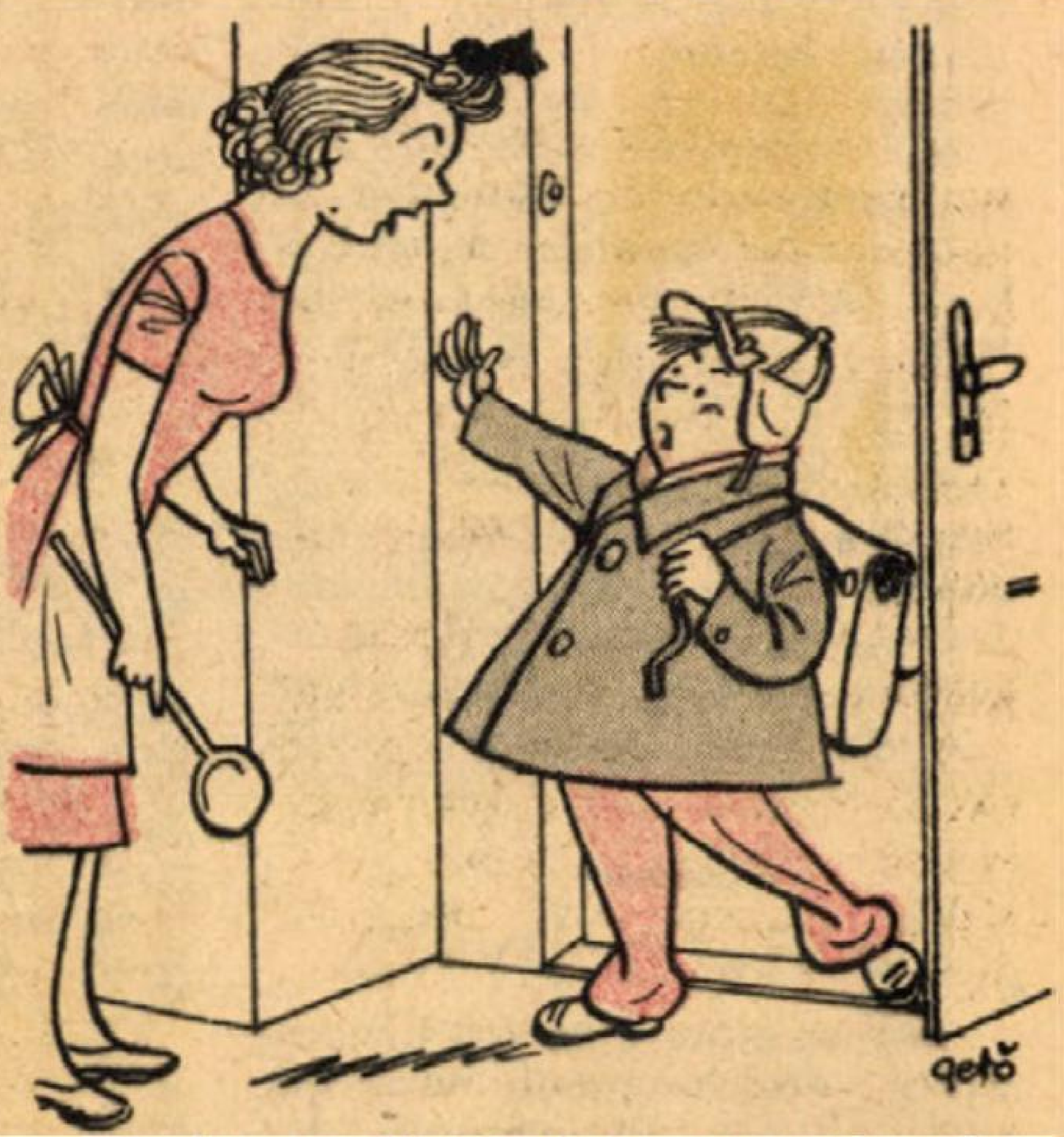

— Anyu, főzz nekem egy jó erős feketét, az 1 X 4 van feladva leckére . . .

Árukapcsolás

Szür-Szabó József rajza

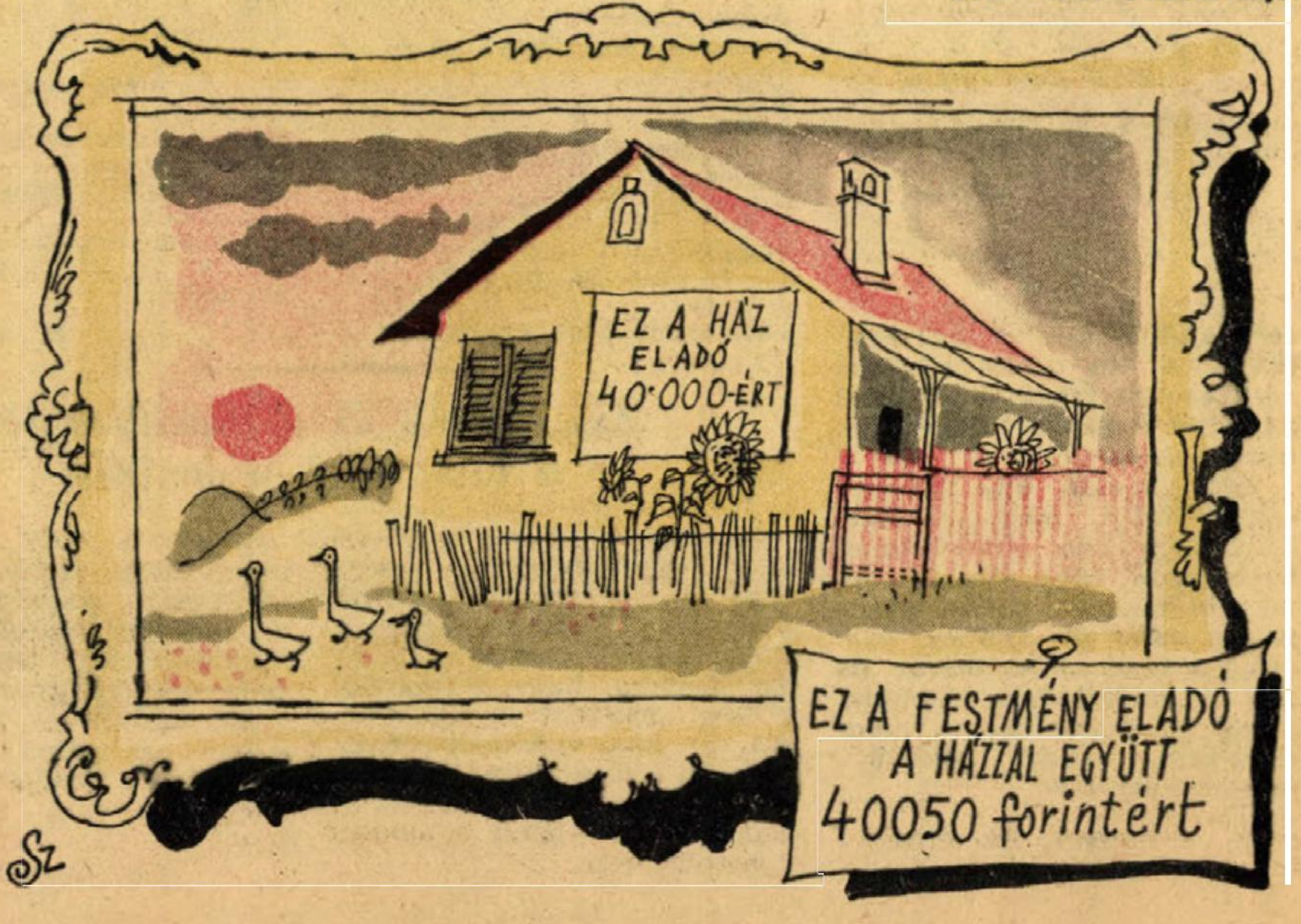

Telefontrükk

— Halló, ott IV. kerületi Fodrász Szövetkezet?

— Igen.

— Itt a Telefonnévsor szerkesztősége. Közöljük, hogy a most készülő telefonkönyvben nem Fodrászok címszó alatt lesznek a fodrászüzemek, hanem kerületük szerinti beosztásban. Önök például, mint IV. kerületiek, N betű alatt szerepelnek. Az V. kerületiek Ö betű alatt, a XX. kerületiek H betű alatt. Ha azonban F betű alatt is akarnak szerepelni, akkor adjanak fel hirdetést a szaknévsorban.

*

A IV. kerületi Fodrász Szövetkezet nem adta fel a hirdetést, hanem a Ludas Matyihoz fordult. Kitűnt, hogy üzleti telefontrükkről van szó. A szaknévsor szerkesztőségének egyik ügynöke ilyen ravasz fondorlattal akar hirdetést szerezni. Az új telefonkönyvben ugyanis a fodrászok ugyanúgy Fodrász címszó alatt lesznek, mint a még forgalomban lévő régi telefonkönyvben. A Postavezérigazgatóság vizsgálatot indított és minden eszközzel meggátolja, hogy egyes ügynökök ilyen módszerekkel dolgozzanak.

Mustár-rejtvény

Tegnapelőtt még azt hittem, hogy elsővonalbeli, viharedzett rejtvényfejtő vagyok. Tegnap azonban egy igénytelen kis mustárosüveg címkéjének olvasgatása közben rádöbbentem, hogy még kezdő rejtvényfejtőnek sem vagyok megfelelő. A kis címke röviden csak ennyit mond: „Elévülési határidő 3 hónap.'' Ennyit és nem többet.

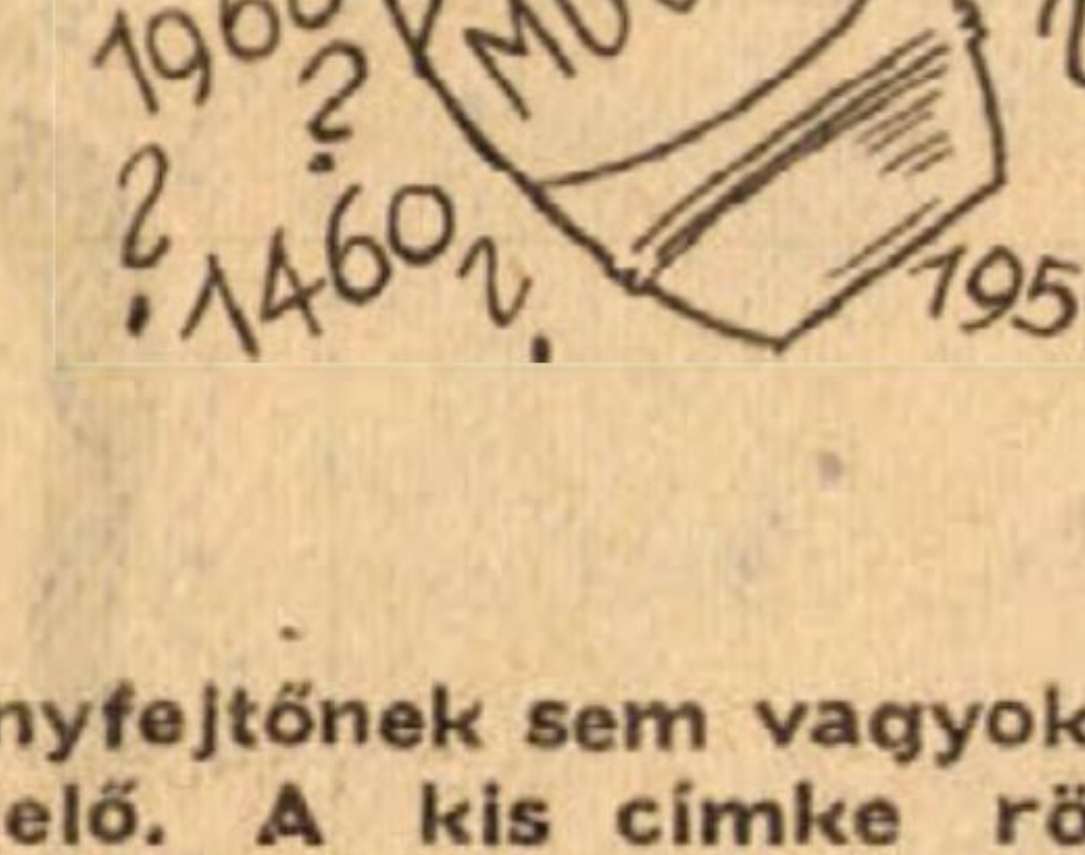

Most azután én, szegény rejtvényfejtő, meg te, szegény fogyasztó, elgondolkodhatsz azon, hogy a tréfás kedvű Budapesti Konzervgyár vajon mikortól meddig számítja a kritikus határidőt. És ami a legfontosabb: honnan, miből és mikor tudom megállapítani, hogy „elévült'' mustárt eszem-e?

Szabó Pál Mihály
VIII., Rákóczi út 13.

Le a bürokráciával!

Pehhes ház

Négyemeletes ház. A felvonó működik, a tetőt éppen most javítják, már nem fog becsurogni az eső a negyedik emeleti lakásokba.

A házon belül tehát nincs panasz. De annál több közvetlenül a házon kívül.

Mert:

A ház mellett levő Gyapjúmosó gyár előtt állandóan több vagon szén hever az úttesten és a járdán.

A Gyapjúmosó másik oldalán hónapok óta körülbelül két vagon léc foglalja el a helyet. Így csak egészen keskeny úton lehet a Gogol utca felől megközelíteni a Kárpát utca 7/b számú házat. Ez a keskeny út is gyakran járhatatlan, mert a MÁV tehervagonjai (olykor naponta kétszer is) az utcában vesztegelnek.

De nemcsak ezért mondják, hogy pehhes ház a Kárpát utca 7/b. Van erre egyéb ok is!

A ház közelében fekvő É. M. Parkettázó-gyár alacsony kéménye, — amelynek kazánját fűrészporral fűtik — elárasztja a négyemeletes épületet korommal. Tizenkét év óta a figyelmeztetések és büntetések sorozatát kapta a gyár, — mégsem emelik fel a kéményt, mégsem szerelik fel füstemésztő készülékkel. Pedig a házban körzeti óvoda is van.

Ne rakja ki a MÁV az utcára a fát, szenet, a Parkettázó gyár pedig építse át a kéményt! Ezt kéri a

Kárpát utca 7/b
ötven lakója

Csukott ablak

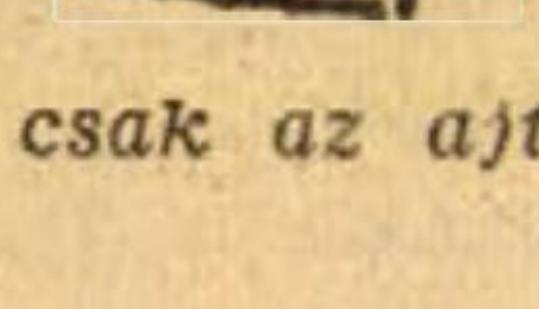

Álltál-e már kis ablaknál,
Mely mögött
Stemplivel egy hivatalnok
Működött?
Stemplijétől óhajtván egy
Pecsétet,
Álltál ugye kis ablaknál
Evégett?

Versem azt a hangulatot
Festi meg,
Mikor nem nyílik az ablak
Senkinek.
Amikor már kinn a tömeg
Morogja:
— Mikor térnek odabenn a
Dologra?!

Szól egy ügyfél: —
Bizonyosan
Kosztolnak!
S nem sietnek, mert az árt a
Fogsornak.
Majszolják az almát meg a
Nápolyit,
Az a jámbor ügyfél meg csak
Várjon itt!
Más hang csattan: —
Teremfáját,
Benyitok!
Ha kosztolnak, derüljön ki
A titok!...
Tisztelettel utat enged
A tömeg,
De a nagy hős csak az ajtót
Veri meg.

Kopogásra bentről senki
Ki se les.
— Elaludtak! — fúj egy hang,
Egy ideges.
— Nyilván nekik az éjszaka
Nem elég,
Itt pótolják a királynők
S a herék!...

Szól egy férfi, nyujtóztatva
Derekát:
— Cigányzene kéne ide,
Szerenád!
Önszántukból ki nem néznek
Estelig.
Hogy a bőrt a képükön nem
Restelik!...

Gyanú forog valamennyi
Elmében:
Mit titkolnak? Hisz' a munka
Nem szégyen.
Talán bizony tétlenséget
Takarnak?
Jobb, ha nyitott vagy
átlátszó
Az ablak!

K. Tóth Lenke

Függesszék ki a menetrendet a lábatlani állomáson

Mit lehet olvasni a lábatlani vasútállomáson? Azt, hogy a jó gazda biztosítja házatáját az elemi csapások ellen, hogy érdemes cukorrépát termelni, hogy a takarékpénztár előnyös és biztonságos és hogy kössünk sertéshizlalási szerződést. Ezzel szemben sehol sem olvasható, hogy mikor indul a vonat Komárom felé.

Ha már a MÁV el is felejtette, hogy egyes állomások várótermét menetrenddel ellássa, akkor legalább az állomásfőnök csinálhatna egy ki menetrend- és menetdíjtáblázatot, amivel az utasok kényelmét szolgálná és megkímélné saját magát is a rengeteg felesleges kérdezősködéstől.

Egy lábatlani lakos

Öt kérdés a 72-es ügyében

1.

Miért nem segítik ki a 72-es trolikat most is néhány 75-össel, amikor ez az intézkedés régebben, csúcsforgalmi időben kitűnően bevált?

2.

Miért kiabál le a 72-es troliról csúcsforgalmi időben olyan gyakran a kalauz, hogy „Ne tessék felszállni, a remizbe megyünk!''?

3.

Miért a 72-es kocsiparkból vontak ki trolikat a 71-es betétjárathoz?

4.

Tudják-e, hogy amíg a 72-es a Városligetből heringmódra összezsúfolt utasokkal közlekedik, addig a 71-es gyakran félig üresen jár?

5.

Mikor vizsgálják ki a 72-es vonal utasainak panaszait?

Dr. Korda György
XIV., Izsó u. 7.

A nagykállói mozi-ügy

Nagykállóban van a megye leglátogatottabb és legnagyobb férőhelyes mozija.

Ezt a mozit most terményraktárrá akarják átalakítani. Indokolás: egy fal megrepedt és a helyiség életveszélyes. A megyei tanács a nagykállói pártbizottság kérésére százezer forintot biztosított az épület javítására. A mozi dolgozói is sürgették a tatarozási munka megkezdését, — írja Helmeczy István nagykállói lakos.

A levél vétele után beszéltünk a nagykállói tanáccsal, ahol megerősítették a hírt: tatarozás helyett valóban raktár lesz a moziból, viszont tudomásuk szerint nincs pénz a tatarozásra...

A nagykállói mozilátogatók bíznak abban, hogy a Művelődésügyi Minisztérium kivizsgálja: van-e százezer forintos kiutalás a mozi rendbehozására, ki a felelős a javítás elodázásáért és mindenképpen megakadályozza, hogy raktárnak használják fel a megye legnagyobb moziját.

Kecskédi panasz

Már régóta villany van a falunkban, de mégsem tudjuk használni, mert több villanydaráló működik nálunk és ezek pont este veszik el tőlünk az áramot.

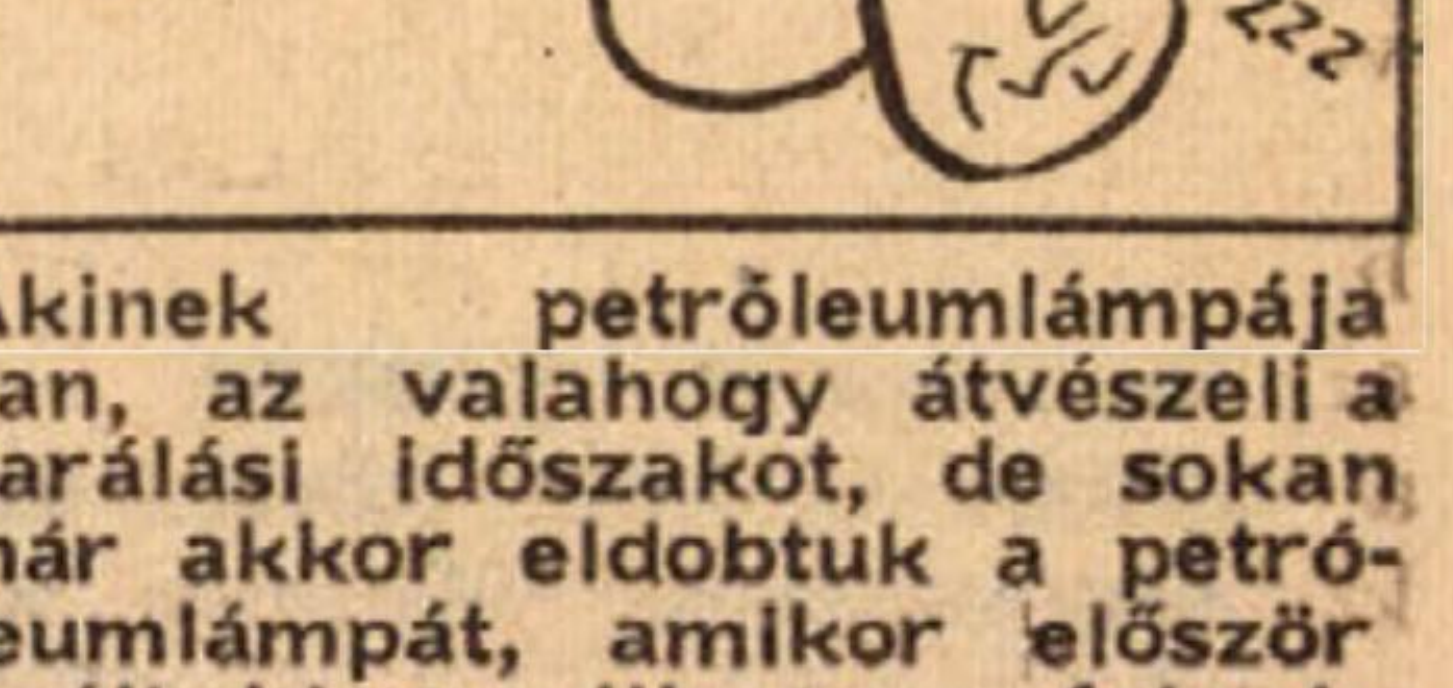

Akinek petróleumlámpája van, az valahogy átvészeli a darálási időszakot, de sokan már akkor eldobtuk a petróleumlámpát, amikor először gyúlt ki a villany a falunkban.

Miért nem intézi el a tanács, hogy nappal daráljanak, amikor még nincs szükségünk világításra?

Simon Ferenc
Kecskéd

Elnyerte...

Pusztai Pál rajza

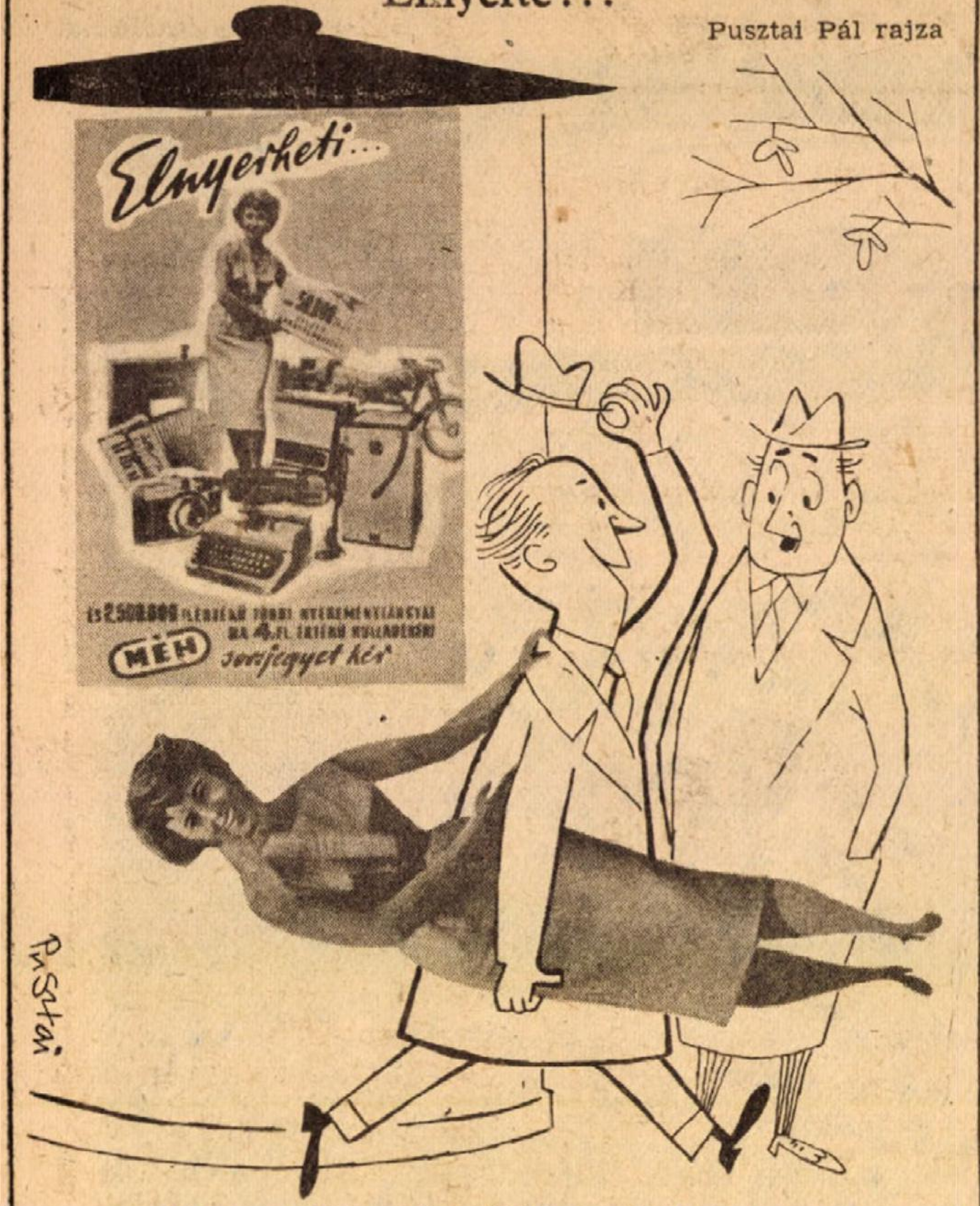

— Miért csodálkozol? A MÉH-sorsjátékon nyertem...

Aki komolyan veszi az újságok háztartási tanácsadóját

Vasvári Anna rajza

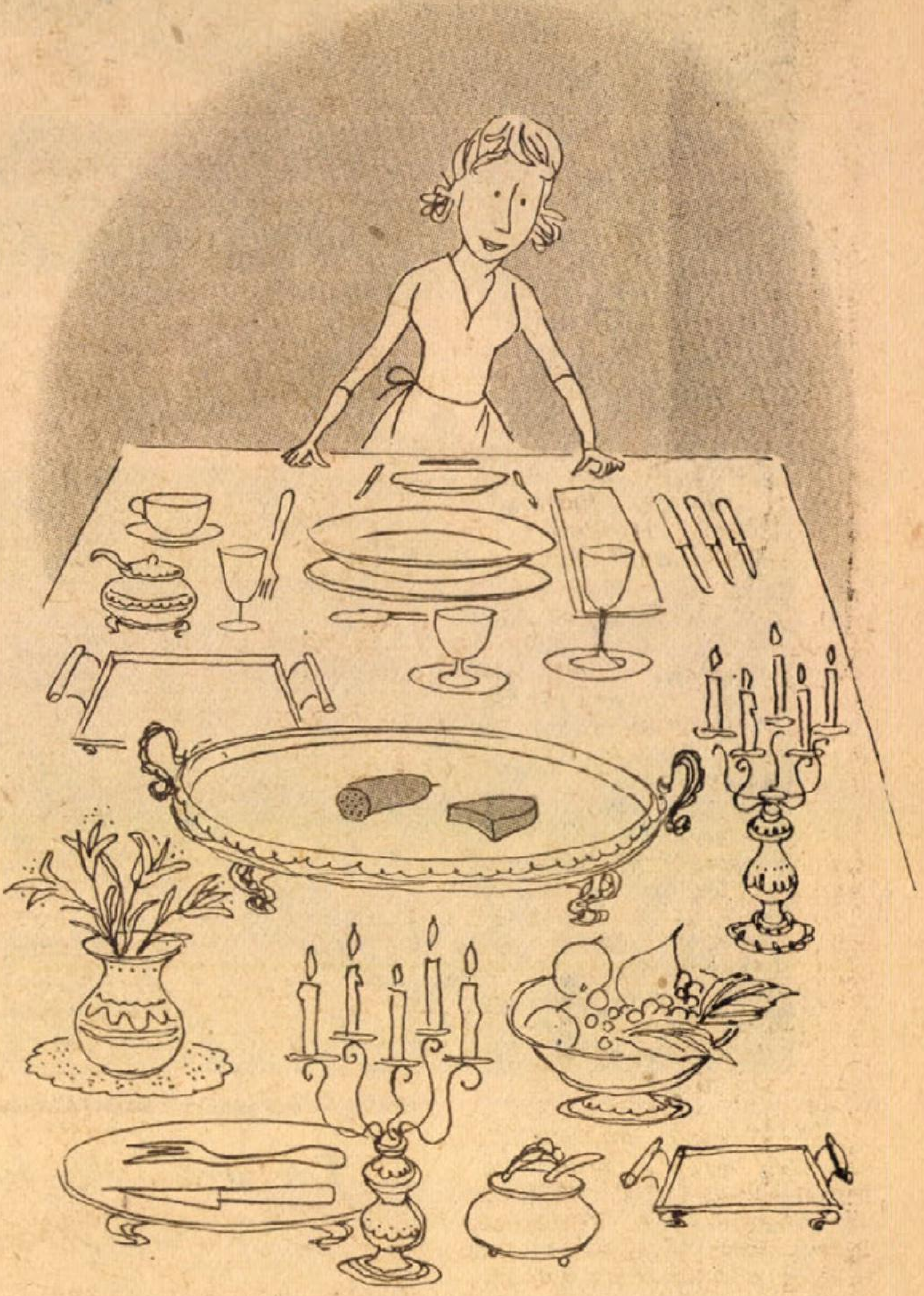

Egyszerű vacsora — ízléses tálalásban.

A stréber

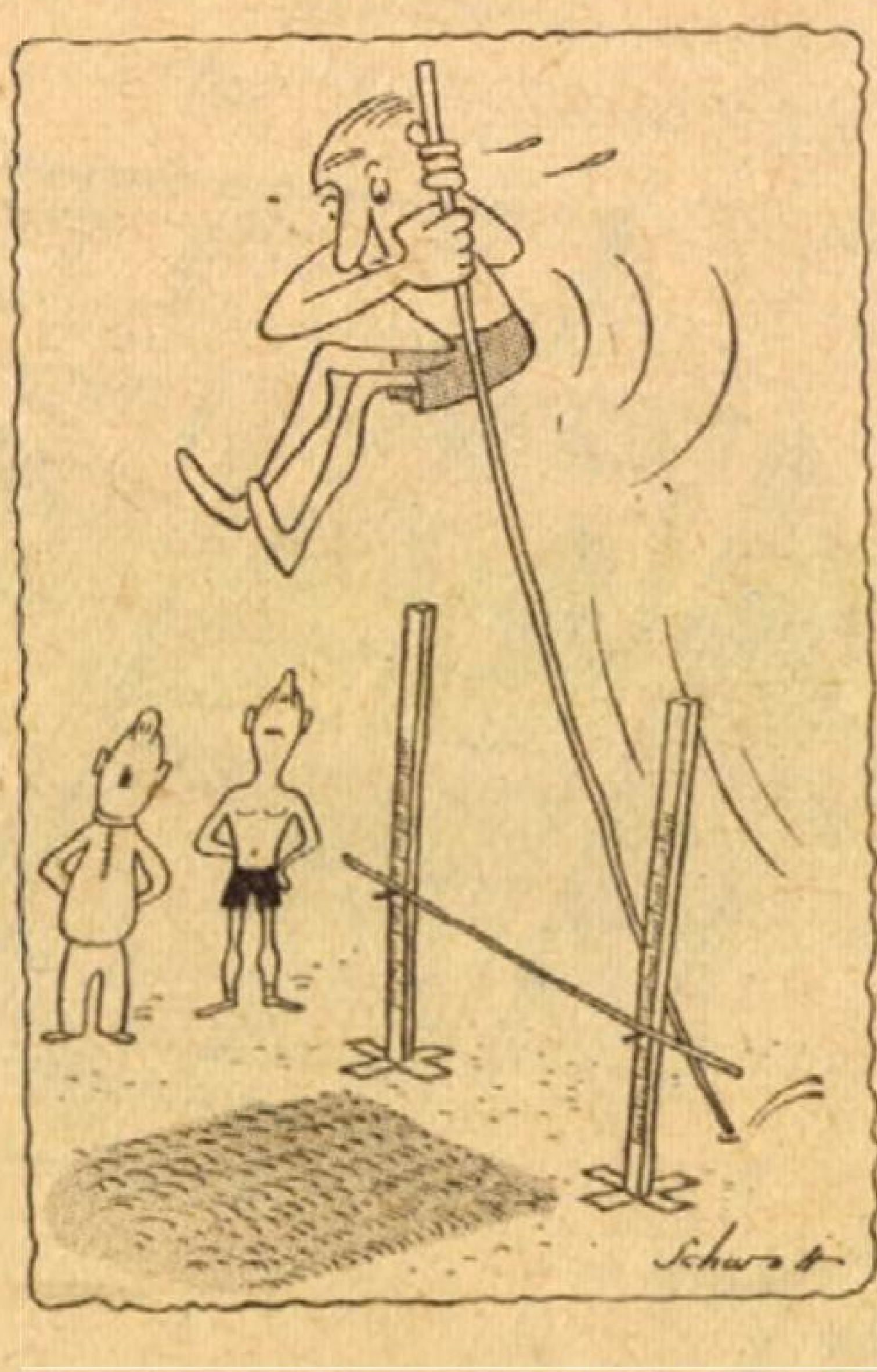

A Bámexbumfértnál

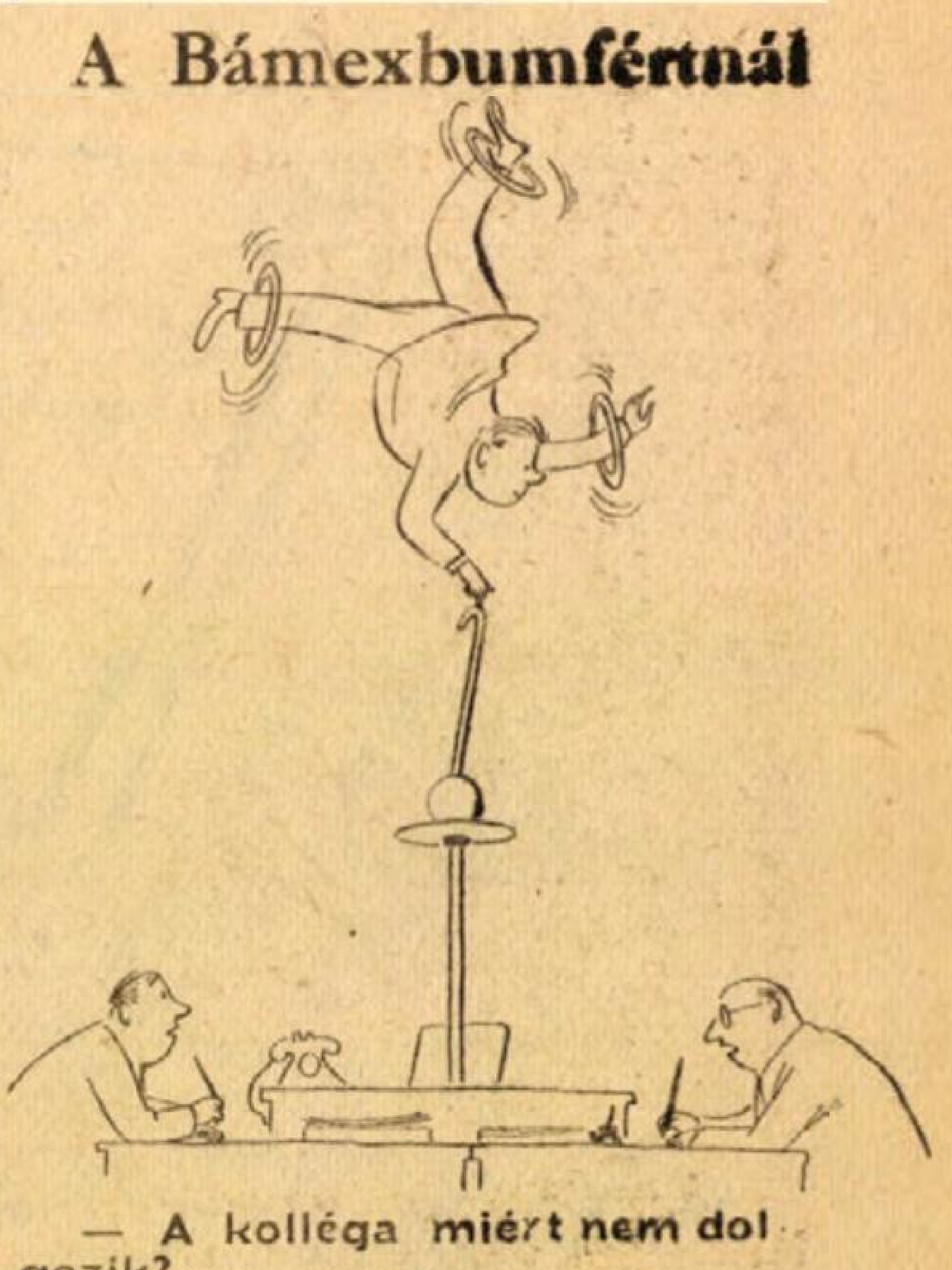

— A kolléga miért nem dolgozik?
— Ez mutatósabb...

TÉLI TÜZELŐ

A telep kapujánál öten ugrottak felém ostorral a kezükben:

— Fuvarost tetszik?...

A leghangosabb egy alacsony, rőtborostás állú volt, erőszakkal felnyomott a kocsijára. Behajtottunk a telepre. A pára rogyadozva állt meg egy mázsálóház előtt.

— Elhúz ez öt mázsa fát? — kérdem az én Rőtszakállú Frigyesemet.

— Ez, jó uram? A Lánchidat... — reszeli felém érdesen s beburkol a pálinkagőz, mint gyermekét a jó anya.

Az ajtón egy bricsesz-nadrág lép ki, fölötte bőrlemberdzsek és sebhelyes arc. Egy csendőrőrmestert, de legalábbis tizedest kinézek belőle.

Kérelmemre megjegyzi, hogy most nehezen fog menni a dolog, mert a fűrészgép szalagja elszakadt, az üzemanyag kifogyott és az emberek éppen ebédelnek.

Vörösszőrű kocsisom oldalba vág és közel hajol:

— Aggyik oda egy tízest! — hörgi a fülembe és a súlyos alkoholmérgezéstől leszédülök a földre. Gyámoltalanul előkotorok egy tízest és a bricseszes kezébe adom.

Rámnéz, mintha latolná, hogy érdemes vagyok-e a bizalmára, aztán mégis kiállít egy papírt és a kezembe nyomja.

Végre, egy kis házikóban kifizethetem az öt mázsa fa árát.

Rőtszakállú pálinkásüstömet egy fűrészgép tövében találom. Kívüle még hárman támasztják hátukkal a farakást.

— Nem lehetne rakodni? — kockáztatom meg gyáván az indítványomat.

A szemek rámszegeződnek. A belőlük áradó röntgensugarak átütik a pénztárcámat. Egy húszast helyezek a gép deszkalapjára. A fűrész felüvölt, a hasábok dübörögnek, öt perc múlva nagykeservesen indulunk is.

Megállunk a ház előtt. Rövid vita arról, hogy ki hordja le a fát. Végül közösen hordjuk. Mikor az utolsó darab lekerül a pincébe, megkérdezem az emberemet:

— Mennyit kér?

— Száz forint! — feleli olyan hangon, mintha könyörületből lenne ilyen elnéző. Tíz percnyire lakom a fateleptől.

— No menjen, jóember! — nyújtom a százast. A rőtszakállú azonban áll még. Balsejtelem gyötör.

— Mire vár? — nyögöm elhalóan.

— Hát a borravaló!? — mondja olyan természetes sértődöttséggel, mintha el akarnám venni előle a levegőt.

A nagyhatalmakhoz fordulok: fedezzék már fel az atomfűtést!

Papp L. István

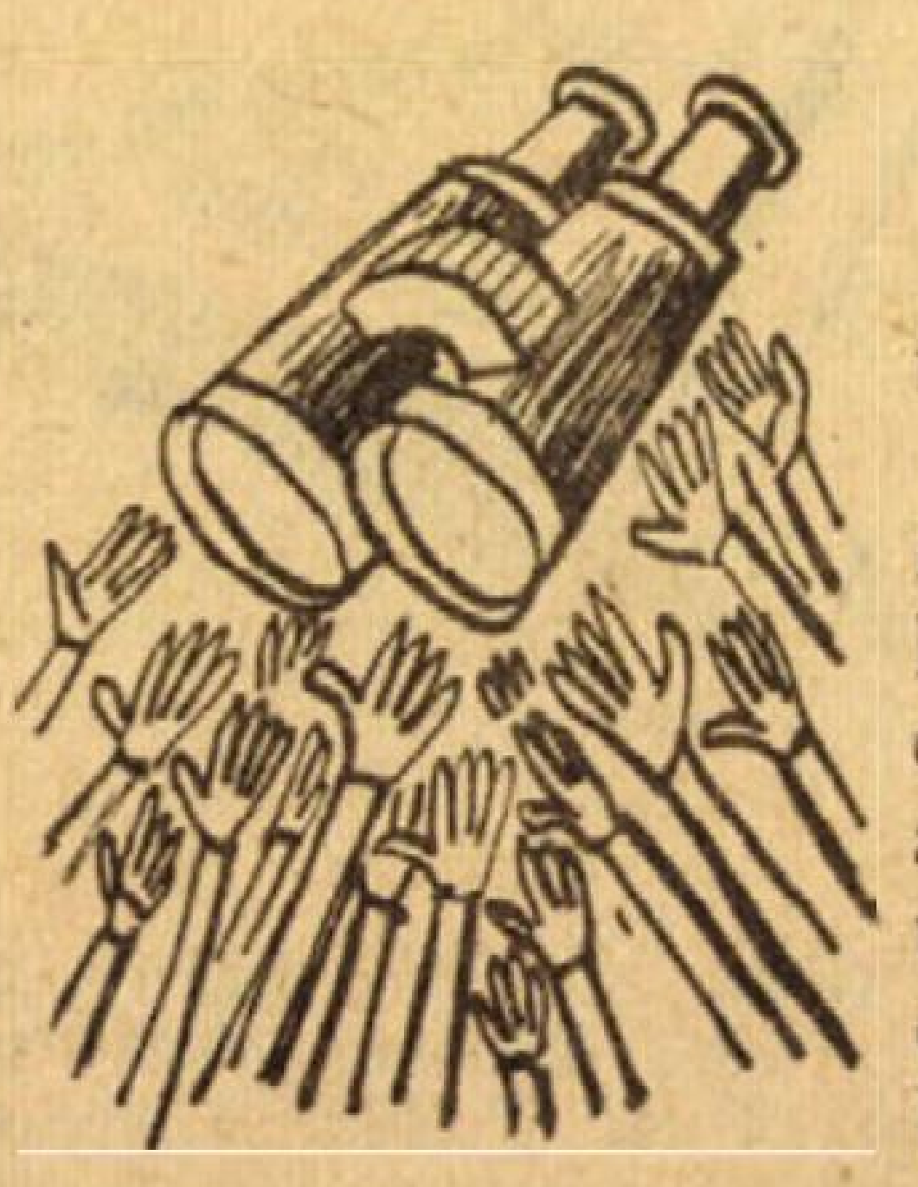

Üzlet - üzlet

A Newsweek című amerikai újság írja:

— Azt nem lehet állítani, hogy a mi iparunk és kereskedelmünk nem keresett a szovjet mesterséges holdakon. Hivatalos statisztikai adatok alapján megállapíthatjuk, hogy az utolsó hetekben háromszor annyi látcsövet adtak el az amerikai boltokban, mint rendesen.

FENYEGETŐZÉS

(Neues Deutschland)

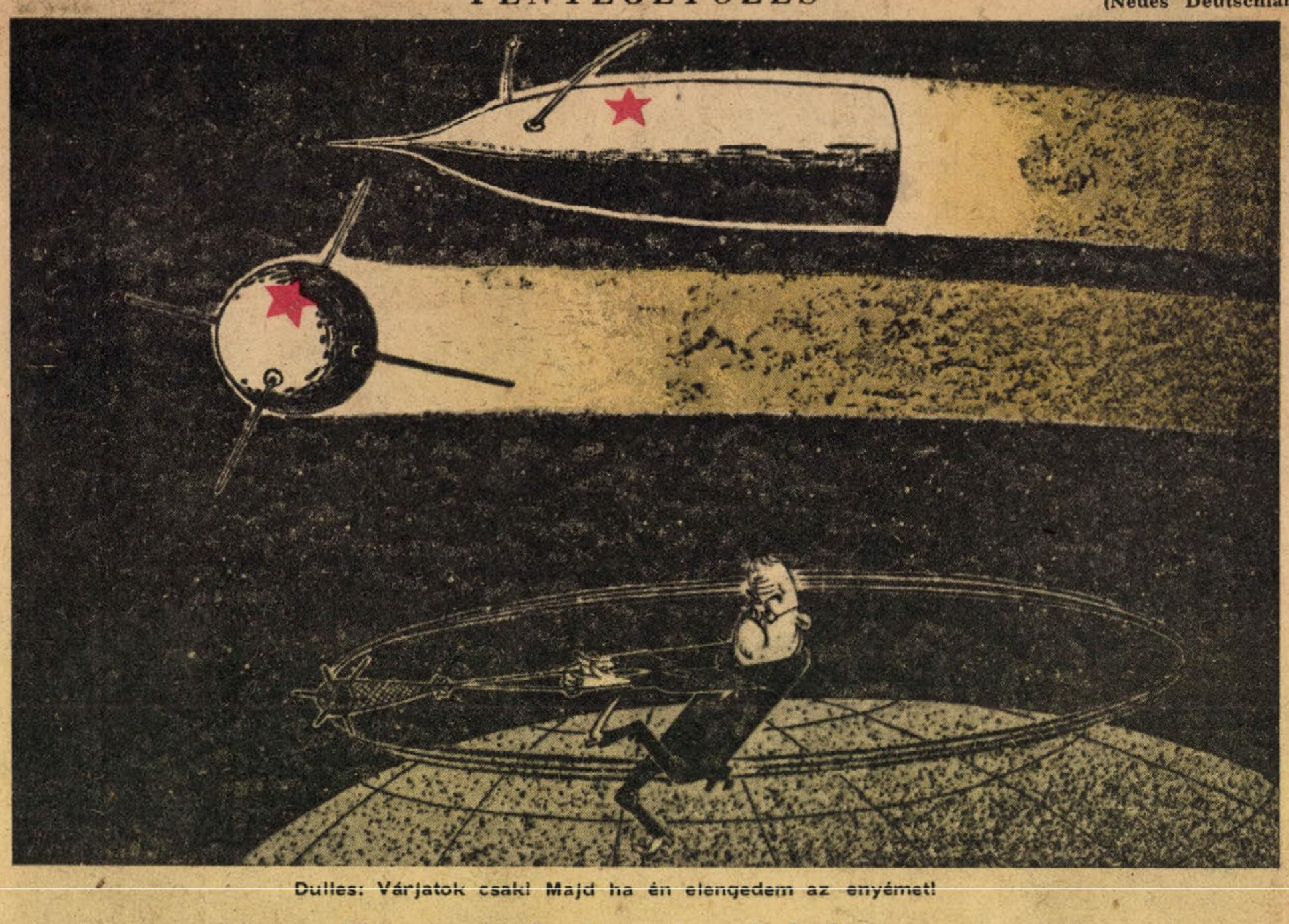

Dulles: Várjatok csak! Majd ha én elengedem az enyémet!

Tervező, aki ismeri a lakókat…

Szür-Szabó József rajza

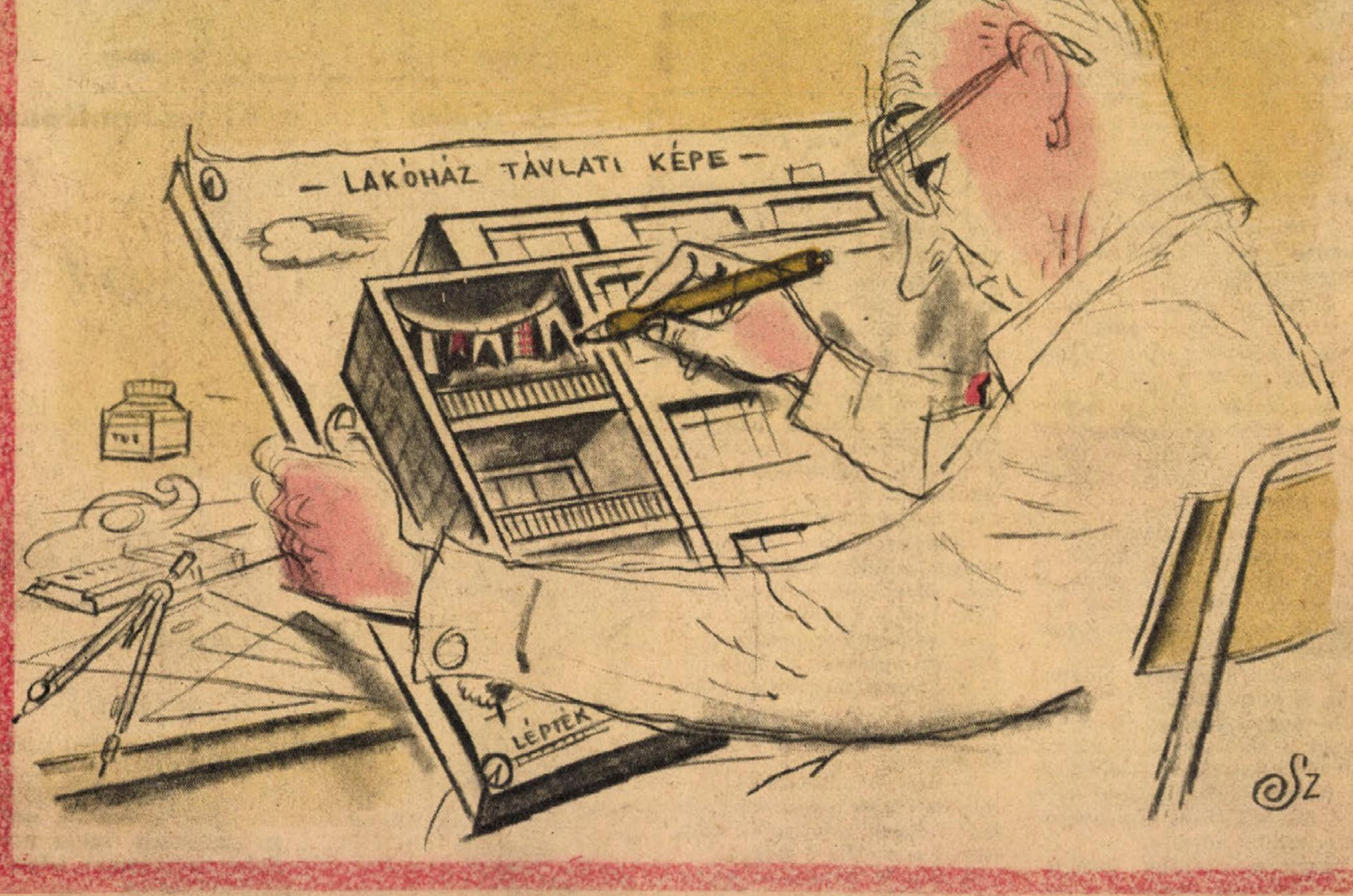

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 320.000.